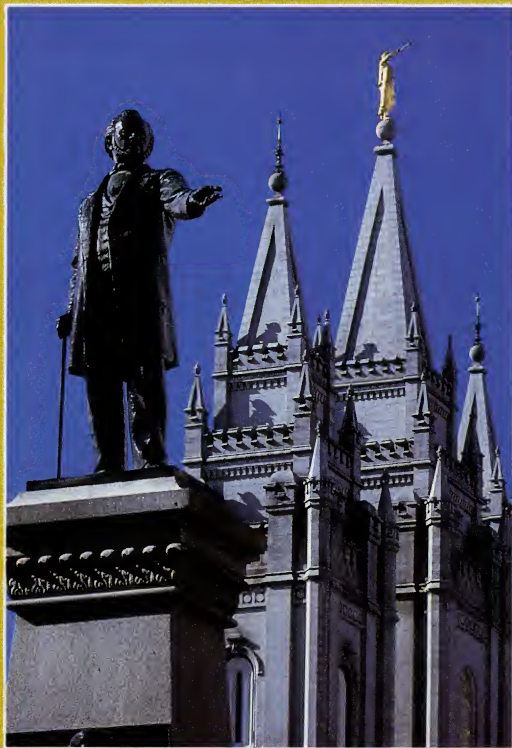

DEN danske **STJERNE**

Rapport fra den 154. årlige generalkonference
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
den 7. og 8. april 1984

Oktober 1984 133. Årgang Nummer 10

DEN danske STJERNE

Oktober 1984
Årgang 133
Nummer 10

Organ
for Jesu Christi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Rapport fra den 154. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Abrea, Angel, 132
Ashton, Marvin J., 15
Bangerter, Wm. Grant, 52
Benson, Ezra Taft, 88
Cannon, Elaine A., 48
Carmack, John K., 142
Clarke, J. Richard, 115
Cook, Gene R., 59
Durham, G. Homer, 25
Durrant, Devin, 68
Faust, James E., 125
Fyans, J. Thomas, 73
Haight, David B., 20
Hinckley, Gordon B., 5, 94,
99, 152

Hunter, Howard W., 120
Kapp, Ardeth G., 145
Kikuchi, Yoshihiko, 137
Maxwell, Neal A., 38
McConkie, Bruce R., 63
Monson, Thomas S., 29
Nelson, Russell M., 105
Packer, Boyd K., 83
Perry, L. Tom, 147
Simpson, Robert L., 110
Smith, Barbara B., 56
Tuttle, A. Theodore, 44
Winder, Barbara W., 108
Wirthlin, Joseph B., 78

Omslaget: Statue af præsident Brigham Young i bymidten af Salt Lake City, med templet i baggrunden.

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,— (inkl. moms og porto)
Betalning over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smødevangen 9,
DK-3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1984 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

Det øverste

Præsidentskab:

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

De tols Råd:

Ezra Taft Benson
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

Rådgivende komité:

M. Russell Ballard
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar
Charles Didler
George P. Lee

Redaktør:

M. Russell Ballard

International Magazines redaktion:

Larry A. Hiller
Chefredaktør
David Mitchell
Assisterende chefredaktør
Lois Richardson
Børnestjernen
J. Scott Knudsen
designer

Den danske Stjernes redaktion:

Jørgen Ljungstrøm
Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider:

Tom Ahlmann Jensen
Rymarksvej 152, 1. th
DK-2100 København Ø

INDHOLD

Mødet lørdag formiddag

- 5 Opretholdelse af kirkens ledere, *præsident Gordon B. Hinckley*
- 9 Råd til de hellige, *præsident Ezra Taft Benson*
- 15 Vælg den gode del, *ældste Marvin J. Ashton*
- 20 Ægteskab og skilsmisse, *ældste David B. Haight*
- 25 Jesus Kristus: Ordene og deres betydning, *ældste G. Homer Durham*
- 29 Byg din evige bolig, *ældste Thomas S. Monson*

Mødet lørdag eftermiddag

- 34 Kirkens revisionskomites rapport, *Fremlagt af Wilford G. Edling*
- 36 Statistisk rapport 1983, *Forelagt af Francis M. Gibbons*
- 38 Den evige Guds plan, *Ældste Neal A. Maxwell*
- 44 Pagter, ordinanser og tjenestegøringer, *Ældste A. Theodore Tuttle*
- 48 En generation der er parat til at træffe kloge valg, *Elaine A. Cannon*
- 52 Gennem mørk tåge, *Ældste Wm. Grant Bangerter*
- 56 Varmet ved livets ild, *Barbara B. Smith*
- 59 Hjem og familie: Et guddommeligt, evigt mønster, *Ældste Gene R. Cook*
- 63 Eksempler på bøn, *Ældste Bruce R. McConkie*

Præstedømmemødet

- 68 Kun du kan bestemme om du skal på mission, *Devin G. Durrant*
- 73 Hvem er på Herrens hold?, *Ældste J. Thomas Fyans*
- 78 Hent det tabte får tilbage, *Ældste Joseph B. Wirthlin*
- 83 Vær hyrde for mine får, *Ældste Boyd K. Packer*
- 88 Befalingen til os om at få evangeliet ud til hele verden, *Præsident Ezra Taft Benson*
- 94 Miraklet muligt på grund af tro, *Præsident Gordon B. Hinckley*

Mødet søndag formiddag

- 99 Særlige vidner om Kristus, *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 105 Kaldet til det hellige apostelembede, *Ældste Russell M. Nelson*
- 108 „Jeg elsker kirkens søstre“, *Barbara W. Winder*
- 110 Det enkle i evangeliets sandheder, *Robert L. Simpson*
- 115 Sandheden i praksis, *Biskop J. Richard Clarke*
- 120 Farisæeren og tolderen, *Ældste Howard W. Hunter*

Mødet søndag eftermiddag

- 125 Den storslåede åbenbaring ved Palmyra, *Ældste James E. Faust*
- 132 Basunens tydelige lyd, *Ældste Angel Abrea*
- 137 Tæl dine velsignelser! *Ældste Yoshihiko Kikuchi*
- 142 Holdt oppe af kirkens bønner, *Ældste John K. Carmack*
- 145 „Du stærke og stræbende ungdom“, *Ardeth Green Kapp*
- 147 „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple“, *Ældste L. Tom Perry*
- 152 Små gerninger med store konsekvenser, *Præsident Gordon B. Hinckley*

Rapport fra den 154. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

*Taler og meddelelser
givet i tabernaklet på
Temple Square i Salt Lake City, Utah,
den 7. og 8. april, 1984.*

Der er virkelig sket store begivenheder i forbindelse med dette års aprilkonference:

For det første blev kirkens nye museum for kirkehistorie og kunst indviet onsdag den 4. april, lige før conferenceweekenden. Den store granitbygning der er 19.350 kvadratmeter ligger lige på den anden side af gaden, vest for tabernaklet.

For det andet blev det søndag formiddag den 7. april, lige før konferencen, bekendtgjort at der var planer om at bygge fem nye templer — tre i De forenede Stater, og to henholdsvis i Canada og Sydamerika. Templerne kommer til at ligge i Las Vegas, Nevada; Portland, Oregon; San Diego, Californien; Toronto, Ontario, Canada; og i Bogota, Colombia, hvorved der vil blive 47 SDH-templer.

Til generalkonferencens åbningsmøde lørdag formiddag blev der præsenteret to nye medlemmer i De tolv's Råd — ældste Russell M. Nelson og ældste Dallin H. Oaks — de blev opretholdt og skal

udfylde de tomme pladser efter ældste LeGrand Richards der døde i 1983, og ældste Mark E. Petersen der døde i 1984. Dette er første gang, siden ældste Spencer W. Kimball og ældste Ezra Taft Benson begge blev opretholdt i oktober 1943, at der blev opretholdt to nye medlemmer til De Tolv ved en generalkonference.

Dernæst kom bekendtgørelsen som har så stor betydning for De halvferds' Kvorum: Vi har et princip om skiftende ansvarsopgaver, som vi følger her i kirken.

Angående halvferdserne vil vi optage den praksis som det længe har været almindeligt og accepteret at følge i kirken, med hensyn til andre embeder. Medlemmerne af De halvferds første Kvorum er på enhver måde generalautoriteter — i deres kaldelse, i ansvarsopgaver, i magt og myndighed. Kaldelserne til at virke som biskop, stavspræsident, regionalrepræsident, missionspræsident, tempelpræsident og præsident for hjælpeorga-

nisationerne gælder for en vis årrække. De pågældende bliver derpå ærefuldt afløst og andre får mulighed for at fungere. Efter omhyggelig bøn og overvejelse har vi nu kaldt seks modne mænd, som har stået deres prøve gennem mange års tjeneste, til at være medlemmer af De halvfjerds første Kvorum og arbejde i perioder på tre til fem år, hvorpå de ærefuldt og med taknemmelighed vil blive afløst.

Mens de fungerer vil de være generallautoriteter med enhver rettilighed, magt og myndighed, som er nødvendig for at de kan fungere. Det forventes at de giver al deres tid i arbejdet mens de sidder i embedet. Vi mener at denne fremgangsmåde vil tilvejebringe en stadig forøgelse af nye talenter, og give dygtige mænd med tro langt større muligheder for at fungere i disse embeder.

De seks nye medlemmer som blev opretholdt til De halvfjerds første Kvorum er: Ældste John K. Carmack fra Los Angeles i Californien; ældste Russell C. Taylor fra Denver i Colorado; ældste Robert B. Harbertson fra Farmington i Utah; ældste Devere Harris fra Idaho Falls i Idaho; ældste Spencer H. Osborn fra Salt Lake City i Utah samt ældste Philip T. Sonntag fra Salt Lake City i Utah.

Endvidere blev følgende afløst med tak: Præsidentinden for hjælpeforeningens hovedbestyrelse, Barbara B. Smith, samt hendes præsidentskab og hovedbe-

styrelse, og præsidentinden for Unge Pigers hovedbestyrelse, Elaine A. Cannon samt hendes præsidentskab og hovedbestyrelse. Dernæst blev følgende opretholdt som præsidentinder, sammen med deres rådgivere og hovedbestyrelser som senere vil blive kaldet. Det var Barbara Woodhead Winder, som præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse, og Ardeth Greene Kapp, som præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse.

Præsident Spencer W. Kimball var til stede ved tre af generalkonferencens fem møder, og præsident Hinckley sagde om ham: „Der vil ikke blive truffet nogle store beslutninger angående dette værk, uden profeten har overvejet dem og givet sine direktiver, så længe han er Herrens udvalgte tjener.“

I præsidiet ved generalkonferencens møder sad præsident Hinckley og præsident Ezra Taft Benson, der er præsident for De tolv Kvorum. Præsident Marion G. Romney var ikke til stede på grund af sygdom og alderdom.

Fredag den 6. april, før generalkonferencen, afholdtes et seminar for regionalrepræsentanter om dagen, og om aftenen blev der afholdt et lederskabsmøde for regionalrepræsentanter og stavspræsidenter. □

Redaktørerne

Desuden deltog: Bøn ved mødet lørdag formiddag af ældste Hartman Rector jun. og ældste Charles Didier; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Loren C. Dunn og Ældste William R. Bradford; ved præstedømmemødet af ældste Rex D. Pinegar og ældste Jacob de Jager; ved mødet søndag formiddag af ældste Robert D. Hales og ældste James M. Paramore; og ved mødet søndag eftermiddag af ældste Adney Y. Komatsu og ældste F. Burton Howard.

Fotografierne i dette nummer: Fotografierne er stillet til rådighed af Public Communications Photo Services: Eldon K. Linschoten, cheffotograf; Michael M. McConkie og Marty Mayo.

Opretholdelse af kirkens ledere

*Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Mine kære medarbejdere i Herrens arbejde: Dette er virkelig en verdenskonference, nu hvor der bliver undervist i det gengivne evangelium i omtrent 90 lande. Det er noget vidunderligt og forunderligt som er sket. Arbejdet går fremad. Det vil fortsat vokse og brede sig over hele jorden, for det er Guds værk som blev genoprettet i denne tidernes fyldes udde-ling, så den Almægtiges formål med sine sønner og døtre kan blive opnået.

Dette værk er en stor og vigtig del af hans storslåede, evige plan. Det er Jesu Kristi Kirke. Kirken bærer hans navn. Han står som overhoved, mens vi kun er hans tjenere. Det er vort ønske at udføre hans vilje: At være opmærksomme på Helligåndens inspirationer og derpå i tro fortsat udføre alt hvad han har befalet. Han har anbragt en profet på jorden. Selv om profeten er højt oppe i årene, så er han Herrens profet, og det vil han være lige så

længe som det er Herrens ønske. Og der vil ikke blive truffet nogle store beslutninger angående dette værk, uden profeten har overvejet dem og givet sine direktiver, så længe han er Herrens udvalgte tjener. Nu hvor denne konference påbegyndes skal vi udføre nogle forretninger, i henhold til hans udtrykkelige ønske og samtykke.

Vi har et princip om skiftende ansvarsopgaver, som vi følger her i kirken. Samtidig med en kaldelse til at tjene, foreligger der også en afløsning — det er noget som forventes og bydes velkommen efter vel udført arbejde. I denne ånd vil vi gerne med tak afløse følgende: Søster Barbara B. Smith, som præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse samt hendes to rådgivere, søster Marian R. Boyer og søster Ann Reese, og alle medlemmerne af hjælpeforeningens hovedbestyrelse. Søster Elaine A. Cannon, som præsi-

dentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse sammen med hendes rådgivere: Arlene B. Darger og Norma B. Smith samt medlemmerne af Unge Pigers hovedbestyrelse. Disse kvinder har udført et bemærkelsesværdigt arbejde i de år de har virket. De har ydet utallige timer, har skænket af deres midler og deres kræfter, har rejst vidt omkring, uden at tage hensyn til deres personlige bekvemligheder — alt sammen til fremme af Herrens arbejde. Vi vil nu afløse dem og forsikre dem om vores kærlighed, idet vi beder Herren fortsat velsigne dem, deres familier og hjem, med sin ånd. Alle som ønsker at takke disse kære søstre for deres hengivenhed og fine arbejde kan nu gøre det med en oprakt hånd.

Som I ved er der to tomme pladser i De tolv apostles Råd, opstået efter ældste LeGrand Richards og ældste Mark E. Petersens død. Vi vil her til formiddag udfylde disse tomme pladser, samt opretholde flere halvfyrdserne til de Halvfjerds første

Kvorum. Angående halvfyrdserne vil vi optage den praksis som det længe har været almindeligt og accepteret at følge i kirken, med hensyn til andre embeder. Medlemmerne af De halvfyrdes første Kvorum er på enhver måde generalautoriteter — i deres kaldelse, i ansvarsopgaver, i magt og myndighed. De har været kaldet til blivende stillinger, og de som virker for tiden skal fortsat fungere på denne måde. Men kaldelsens længde er ikke så betydningsfuld med hensyn til dette arbejde. Kaldelserne til at virke som biskop, stavspræsident, regionalrepræsentant, missionspræsident, tempelpræsident og præsident for hjælpeorganisationerne gælder for en vis årrække. De pågældende bliver derpå ærefuldt afløst og andre får mulighed for at fungere. Efter omhyggelig bøn og overvejelse har vi nu kaldet seks modne mænd, som har stået deres prøve gennem mange års tjeneste, til at være medlemmer af De halvfyrdes første Kvorum og arbejde i perioder på tre til

Generalautoriteter samles før et konferencemøde.

fem år, ligesom en missionspræsident eller tempelpræsident gør, hvorpå de ærefuldt og med taknemmelighed vil blive afløst.

Mens de fungerer vil de være generalautoriteter med enhver rettighed, magt og myndighed, som er nødvendig for at de kan fungere. Det forventes at de giver al deres tid i arbejdet mens de sidder i embedet. Vi mener at denne fremgangsmåde vil tilvejebringe en stadig forøgelse af nye talenter for os, og give dygtige mænd med tro langt større muligheder for at fungere i disse embeder.

Jeg vil nu forelægge jer navnene på kirkens generalautoriteter og øverste ledere, til jeres afstemning.

Det er foreslået at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer, samt som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle som kan støtte dette bedes tilkendegive det. Er nogen imod samme tegn.

Marion G. Romney, som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Gordon B. Hinckley, som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. Alle som kan støtte disse brødre bedes vise det ved det sædvanlige tegn. Hvis nogen er imod gives det samme tegn.

Det er foreslået at vi opretholder ældste Ezra Taft Benson som præsident for De tolv Råd. Alle som kan støtte dette bedes vise det ved det sædvanlige tegn. Nogen imod, samme tegn.

Som apostle i De tolv Kvorum: Ældste Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson og Dallin H. Oaks. Alle som kan støtte disse forslag bedes vise det ved det sædvanlige tegn. Nogen imod, samme tegn.

Medlemmer af De tolv Kvorum ser konferencen på fjernsynsmottagere mens præsident Gordon B. Hinckley andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, leder et af møderne.

Med hensyn til Dallin Oaks vil jeg gerne sige at selv om vi opretholder og støtter ham i dag, så vil han ikke blive ordineret til apostel eller blive indsat i De tolv apostles Råd, eller begynde at virke som apostel, før han er færdig med at virke som dommer i sin nuværende stilling, hvilket kan tage nogle uger. Han er ikke i byen for tiden og derfor heller ikke til denne konference. Vi undskylder ham.

Det foreslås at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. Alle som kan støtte dette bedes vise det med det sædvanlige tegn. Er nogen imod gives det samme tegn.

Som medlemmer af De halvfjerds Præ-

sidium: J. Thomas Fayans, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard, Dean L. Larson, Royden G. Derrick, G. Homer Durham og Richard G. Scott. Som nye medlemmer af De halvfyerd's første Kvorum, som tidligere omtalt: John K. Cramack, Russell C. Taylor, Robert B. Harbertson, Devaere Harris, Spencer H. Osborn og Phillip T. Sonntag. Alle de andre medlemmer af De halvfyerd's første Kvorum, Det præsiderende Biskopråd og emiritusbrødrene opretholdes som tidligere. Alle som kan støtte dette bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Nogen imod, det samme tegn.

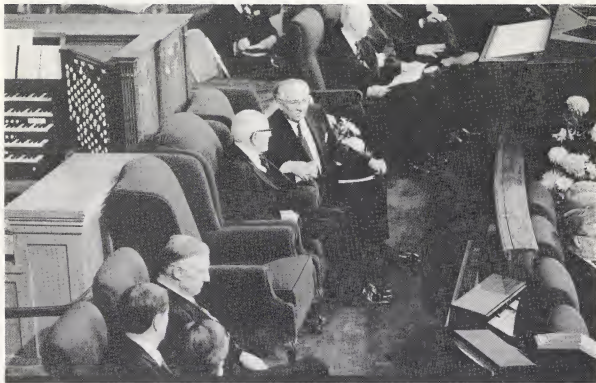
Hjælpeforeningen: Som præsidentinde Barbara Ann Woodhead Winder. Unge Piger: Som præsidentinde Ardeth Greene Kapp. Alle som kan støtte dette bedes vise det ved det sædvanlige tegn. Nogen imod, samme tegn. Jeg må lige sige at disse kaldelser er foretaget for ganske

nylig — faktisk indenfor et par timer — så disse kvinder må have lidt mere tid til at vælge deres rådgivere og medlemmer til deres bestyrelser.

Alle de andre hovedbestyrelsesmedlemmer og bestyrelser som de nu fungerer. Alle som kan støtte dette bedes vise det ved det sædvanlige tegn. Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til at afstemningen har været enstemmig, til fordel for generalautoriteterne og disse øverste ledere.

Jeg vil gerne forelægge en anden sag for jer. Vi bekendtgjorde her til morgen at der vil blive bygget fem nye templer. I Bogota, Colombia; San Diego, Californien; Portland, Oregon; Las Vegas, Nevada samt Toronto, Ontario i Canada. Vi mødtes allerede klokken 7.30 her til morgen med stavslederne for disse områder, og alle støttede med begejstring disse beslutninger. □

Præsident Spencer W. Kimball og præsident Gordon B. Hinckley, i midten, på forhøjningen sammen med andre generalautoriteter.

Råd til de hellige

*Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum*

For ti år siden stod præsident Spencer W. Kimball ved denne talerstol. Til den konference blev han af de hellige verden over, opretholdt som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I hans ti-årige ledelse som fulgte, har vi set en fremgang og udvikling som er enestående i kirkens historie.

I sin første konferencetale som kirkens præsident, forkyndte præsident Spencer W. Kimball at kirkens program er „at styrke Guds værk og bringe det fremad i renhed og retfærdighed, og at bringe dette sandhedens evangelium ud til verden, som i så høj grad har behov for at leve et gudfrygtigt liv” (Den danske Stjerne, aug., 1974, s. 338).

Mit budskab i dag er nogle råd om hvordan vi i kirken som helhed og individuelt kan bringe Guds værk ud til hele verden.

For det første er vi nødt til at styrke familien.

Vi må indse at familien er civilisationens grundvold og at ingen nation kan

hæve sig højere eller blive bedre end hjemmenes kvalitet. Familien er kirkens klippegrund. Vi beder derfor ethvert hjemmes overhoved om at styrke sin familie.

Vi tror på at ægteskabet blev indstiftet af Gud, med et viist og evigt formål. Familien danner grundlaget for en retfærdig levevis. En far, en mor og børn har fået tildelt deres roller af Gud, lige fra begyndelsen.

Gud har sat fædrene til at præsidere i deres hjem. Det er en fars opgave at forsørge, elske, undervise og styre.

Moderen har også fået tildelt sin rolle af Gud. Mødre skal undfange og føde, nære, elske og oplære. De skal være medhjælpere, og mand og hustru skal rådføre sig med hinanden.

Der er ikke noget der hedder at det ene køn står over det andet i Guds plan. Det er et spørgsmål om ansvarsfordeling.

Børnene har på samme måde i den helige skrift fået råd med hensyn til deres

pligter overfor forældrene. Apostlen Paulus skrev:

„I børn! vær lydige i Herren mod jeres forældre, thi det er ret.

„Ær din fader og din moder,‘ dette er jo det første bud, der er knyttet forjættelse til:

„for at det må gå dig vel, og du må få et langt liv på jorden.‘” (Ef. 6:1-3).

Når forældrene sammen, kærligt og enigt udfører de ansvar Gud har givet dem, og børnene reagerer kærligt og lydigt, fører det til stor glæde.

For nylig fik jeg et brev fra et kirkemedlem som beskrev nogle af de vanskeligheder og udfordringer som en mand og hustru har, når de skal opdrage deres børn.

De var viet i templet, men bagefter blev de passive i kirken. De var først for nylig igen blevet aktive i kirken. De bad om personlige råd om hvad de skulle gøre, for at

sikre sig at deres børn ville forblive trofaste overfor evangeliet, og undgå nogle af de faldgruber som de kom ud for og havde set andre familier falde i.

De spurgte med andre ord: „Hvordan kan vi åndeligt styrke vores familie?”

Jeg vil gerne bede jer hver især tænke over dette betydningsfulde spørgsmål. Som svar på spørgsmålet vil jeg yderligere bede jer tænke over de gennemprøvede metoder som vellykkede familier har benyttet gennem årene for at opnå kærlighed, enighed og loyalitet overfor hinanden og til at forstå evangeliets principper.

I familier med succes elsker og respekterer familiens medlemmer hinanden. De ved at de er afholdt og værdsat. Børnene kan føle at deres forældre elsker dem. På den måde føler de sig sikre og trygge.

Stærke familier gør det til en dyd at kommunikere effektivt. De taler ud om

Præsident Ezra Taft Benson fra De tolv's Kvorum hilser på to medlemmer af De halvfyrdeds' første Kvorum.

deres problemer, lægger planer sammen og samarbejder for at nå fælles mål.

De holder familieaften og familieråd, og benytter disse som effektive midler til at nå deres mål.

Fædre og mødre i stærke familier har nær forbindelse med deres børn. De taler sammen. Nogle fædre afholder formelle interview med deres børn, andre afholder dem uformelt, og endnu andre benytter lejligheden til regelmæssigt at tilbringe nogen tid sammen med hvert barn for sig.

I enhver familie er der problemer og udfordringer. Men vellykkede familier forsøger at samarbejde for at finde løsninger, i stedet for at gribe til kritik og skænderier. De beder for hinanden, drøfter sagerne og giver opmuntringer. Ind imellem faster disse familier sammen, for at støtte en eller anden i familien.

Stærke familier støtter hinanden.

Familier med succes gør noget sammen — de har familieprojekter, arbejder sammen, tager på ferie sammen, dyrker sport eller lignende sammen og har familiesammenkomster.

Forældre med succes har opdaget at det ikke er nemt at opdrage børn i omgivelser som er forgiftede af ondskab. Derfor tager de selv nogle skridt til at sørge for de bedste og sundeste påvirkninger. De underviser i moralprincipper. De stiller gode bøger til rådighed og læser dem. De fører kontrol med hvad man ser i TV. De spiller god og opløftende musik. Men det vigtigste er at de læser skrifterne og taler om det de læser, og benytter dette som et middel til at udvikle retfærdige tanker.

I vellykkede sidste dages hellige hjem lærer forældre deres børn at forstå hvad det vil sige at tro på Gud, omvende sig, blive døbt og få Helligåndens gave (se L&P 68:25).

I sådanne familier beder man konsekvent familiebønner. Bønner hjælper os til at vise påskønnelse for velsignelser og til ydmygt at anerkende vor afhængighed af den almægtige Gud, for at få styrke, støtte og næring.

Det er en klog regel at familien knæler sammen til bøn, og den familie der knæler sammen står retskaffen for Herren!

Dette er derfor en gennemprøvet måde til vellykket børneopdragelse. Jeg vil gerne anbefale jer denne metode.

Min hustru og jeg nærer, som forældre og bedsteforældre i Zion, det fælles håb at vi alle kan være sammen i evighederne — at vi alle må være værdige til det og at ingen af os vil mangle.

Dette er mit inderlige håb og bøn for alle kirkens familier.

Nu vil jeg gerne rette nogle bemærkninger til os som individuelle kirkemedlemmer.

Kære søskende, vi har mere end nogen sinde i verdenshistorien brug for større åndelighed. For at udvikle større åndelighed må vi mætte os med Kristi ord, som det er åbenbart i skrifterne.

En af de mest betydningsfulde begivenheder i kirkens nyere historie er en nyudgivelse af standardværkerne på engelsk, med de nye fodnoter og anden hjælp.

Jeg tror vi uden overdrivelse kan sige at de hellige aldrig før i nogen uddeling er blevet så rigt velsignet med Herrens og hans profeters ord.

Nu er det en udfordring til os at gøre som Herren har befalet: „Gransk mit ord, som er gået ud til menneskenes børn” (L&P 11:22).

I år skal vi læse Mormons Bog i kirkens studiekurser for voksne. Profeten Joseph Smith sagde om denne hellige optegnelser: „Mormons Bog (er) den mest korrekte

„For det første er vi nødt til at styrke familien“ og „vi har mere end nogen sinde i verdenshistorien brug for større åndelighed“.

bog på jorden og vor religions slutten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog” (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 232).

Vi beder jer inderligt om at læse Mormons Bog personligt og i familierne, og derpå gøre som profeten Nephi rådede: Anvend skriften på jer selv, så at den kan blive jer til gavn og lærdom (se 1 Nephi 19:23-24).

Vi har bedt præstedømmelederne om at have færre administrerende møder på sabbaten, så familierne kan få tid til at tilbede Gud og være sammen med familien. Det er vort håb at I vil benytte denne tid til at komme til jeres møder, yde kristen hjælp, besøge familien, holde familieaftener og studere skrifterne.

Vi råder jer til at acceptere kaldelser i kirken og arbejde trofast i de stillinger I bliver kaldet til. Tjen hinanden. Ær jeres kaldelser. Ved at gøre dette vil I være til velsignelse for andre, og I vil øge jeres åndelighed.

Vi beder jer indtrængende — især præstedømmebrødre og hjælpeforeningssøstre — om at være opmærksomme på nødlidende, syges og fattiges behov. Vi har et kristent ansvar for at sørge for at enkerne og de faderløse bliver hjulpet. „En ren og ubesmittet gudsyndelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare

sig selv uplettet af verden” (Jakobs Brev 1:27).

Vi beder jer indtrængende om at holde Guds bud. Gør I det vil I holde jer fri af syndens trældom.

„Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og . . . tjene ham i Jesu Kristi navn” (L&P 59:5).

Anerkend Guds hånd i alle ting (se L&P 59:21).

„Vær tålmodig i trængsler” (L&P 24:8).

„Vær ved godt mod” (L&P 61:36).

Oprethold og støt præstedømmet i hjem og kirke (se L&P 107:22).

Betal en ærlig tiende og et gavmildt fastoffer (se L&P 119:4; Mosiah 4:21).

„Du skal elske din næste som dig selv” (L&P 59:6).

Undervis jeres børn. Opdrag dem i lys og sandhed (se L&P 93:40, 42-43).

„Hør op med at finde fejl hos hinanden” (L&P 88:124).

„I skal tilgive hinanden” (L&P 64:9).

Vælg ærlige, gode og kloge mænd til offentlige embeder (se L&P 98:10).

Adlyd og vær „venlig stemt mod den lov, som er landets grundlov” (L&P 98:6).

Vær økonomisk, hold jer gældfri (se L&P 19:35).

Vær ikke begærlige (se L&P 88:123).

Vær ærlige i al jeres omgang med andre (se L&P 51:9).

Hold sabbatsdagen hellig (se L&P 59:10, 12-13).

Lad være med at drikke alkohol, at ryge og at drikke stærke og varme drikke (se L&P 89:5-9).

„Vær ikke længere urene” — afsky pornografi (L&P 88:124).

Søg lærdom i de allerbedste bøger (se L&P 88:118). Hold jer fra litteratur og film der skildrer det onde som om det var godt og godt som om det var ondt.

Lad være med at bedrive hor „eller gøre noget sådant“ (L&P 59:6). Det vil sige intimt kæleri, usædelighed, homoseksualitet og anden form for umoralitet.

„Pryd altid dine tanker med dyd“ (L&P 121:45).

Øv „dyd og hellighed“ uophørligt (L&P 38:24).

„Ifør jer kærlighedens bånd som en kåbe“ (L&P 88:125).

Lev af hvert ord, der udgår af Guds mund (se L&P 98:11).

Vær tapre i jeres vidnesbyrd om Kristus (se L&P 76:51, 79).

Ær dine pagter (se L&P 25:13).

„Hold ud indtil enden“ (L&P 14:7).

I skal med andre ord leve i verden uden at være af verden!

Det er kirkens mission at frelse sjæle ved at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde.

Vi beder jer indtrængende om at anvende alle jeres talenter og midler til at hjælpe med i opbygningen af Guds rige på jorden. Bestræb jer altid på at støtte, opretholde og gøre hvad der er bedst for Guds rige.

Og til slut et par rosende og opmuntrende ord.

For mere end fyrrer år siden blev præsident Kimball og jeg kaldet som medlemmer af De tolv apostles Kvorum. Vi blev ordineret til apostle med kun få minutters mellemrum. Da vi kom ind i kvorummet var der 146 stave. I dag er der 1460, og mere end 800 af dem er organiseret efter at præsident Kimball blev præsident.

Der var mindre end én million medlemmer i 1943. I dag er vi over 5 mill. Næsten 2 mill. er blevet medlemmer indenfor de sidste ti år.

Kirken har aldrig stået bedre end den gør nu. Der er flere hengivne medlemmer end nogen sinde før. Missionærarbejdet

er årsag til kirkens hurtige vækst over hele verden. Der bliver udført betydelig mere genealogisk arbejde og tempelarbejde. Vi har fået bedre ledere. Vores unge er mere åndeligt forberedt end nogen sinde før.

Vi er glade og tilfredse med den aktive deltagelse som mange af vore søskende udviser. Vi vil gerne opfordre præstedømmet og hjælpeorganisationslederne med at fortsætte dette storslåede arbejde.

Kære sidste dages hellige, vi komplimenterer jer! Vi roser jer for jeres trofasthed. Aldrig før har vi haft så store muligheder og fået så store velsignelser. Sagt med profeten Joseph Smiths ord: „Skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod . . . og fremad til sejr!“ (L&P 128:22).

Nogle af vore medlemmer er blevet nedtrykte på grund af nedsættende bemærkninger der er sagt om kirken og

dens ledere, eller på grund af misfortolke-
de lærdomme eller virke.

Men modstand er ikke noget nyt for kir-
ken. Vi har tidligere haft modstand og vi vil
have modstand fremover. Tab ikke modet
på grund af det andre siger eller gør. Hold
jer på den lige og snævre sti. Dette gør I
ved at holde fast ved jernstangen —
Guds ord, som findes i skrifterne og lyder
fra hans levende tjenere på denne jord.

Jeg har taget en udtalelse med fra Mor-
mons Bog, som mine brødre fra De Tolv
har hørt mig citere. Det lyder således:

„Intet våben, der smedes mod dig, skal
du', hver tunge, der trætter med dig, for
du dømt.

Dette er Herrens tjeners lod, og deres
retfærdighed er af mig, siger Herren” (3
Nephi 22:17).

Kære søskende, dette er Herrens

værk. Dette er hans kirke på jorden. Han
har betroet sin kirke i ydmyge mænds
hænder og de har et meget stort ansvar.
Vi har brug for jeres tro, støtte og jeres
stadige bønner.

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer om at
Gud lever og at han i vore dage åbenbarer
sin vilje til sine tjenere. Præsident Spen-
cer W. Kimball er hans udvalgte profet på
jorden i dag. Jeg bærer vidnesbyrd om at
dette er Jesu Kristi kirke — Guds rige på
denne jord.

Jeg beder ærligt og oprigtigt om at
Guds rige velsignelser vil være med jer og
jeres familier, og med gode mænd og
kvinder verden over, for vi er allesammen
børn af den samme Fader.

Dette vidner jeg om og efterlader jer
min velsignelse. I Jesu Kristi navn. Amen.

□

Vælg den gode del

*Ældste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum*

Da jeg for et par uger siden var i Idaho for at omorganisere et stavspræsidentskab, mødte jeg ikke alene nogle enestående præstedømmeledere, hvoraf jeg indsatte tre til et nyt stavspræsidentskab, men jeg mødte også en ung dame som var helt speciel, og som jeg ikke vil glemme lige med det samme. Det nykaldede præsidentskab, hvoraf en netop havde været biskop, bad mig interviewe en kommende biskop, som kunne indsættes søndagen efter konferencen, når alt var i orden. Kaldelsen blev foretaget. Jeg sad sammen med et velsoigneret, tiltrækkende ægtepar på et kontor.

Da vi havde sagt goddag til hinanden og talt lidt sammen, så jeg på den unge kvinde og sagde: „Fortæl mig lidt om din mand.” Hun tøvede og sagde til sidst: „Ældste Ashton, jeg kender ham ikke særlig godt.” Det var et højst usædvanligt svar, så jeg spurgte omgående: „Fortæl mig noget om det.” Hun svarede: „Vi har kun været gift i tre uger.”

Dette unge ægtepar begge var først i trediveerne — han var sagfører og hun skolelærer — fejrede stadig deres hvedebrødsdage, og deres dybe, nyopdagede kærlighed til hinanden var meget tydelig.

Jeg sagde: „Jeg vil gerne tale med jer begge to om en ny stilling som biskop til din mand,” og hun svarede: „For et par nætter siden drømte jeg at Randy ville blive biskop. Jeg håbede bare at det ikke ville ske så hurtigt.” Så fortsatte hun: „Men selv om vi er nygifte (og hun fortalte mig tilfældigvis at grunden til at de havde ventet til de var over tredive med at gifte sig var, at det havde taget dem så lang tid at finde hinanden), synes jeg at hvis du føler dig inspireret til at kalde Randy som biskop, vil han blive en god biskop og jeg skal nok hjælpe ham.”

Hvilken smuk indstilling. Hvilken dejlig støtte. Hendes forpligtelse overfor sin mand, kirken og sig selv havde hun indgået længe før jeg stillede mine spørgsmål. Hun havde besluttet sig til at vælge den

gode del, hvilket mindede mig om den meningsfyldte udtalelse om Maria i Luk. 10:42: „Men ét er nødvendigt. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.”

Jo mere jeg bliver engageret i kirke og samfund rundt omkring i verden, desto mere kommer jeg til at respektere og påskønne gode kvinder. Jeg vil i dag gerne bringe min hæder og opmuntring til disse særlige kvinder. Min egen definition på en god kvinde er enhver kvinde som bevæger sig i den rigtige retning. Jeg takker hele tiden ydmygt Gud for deres mod, styrke og pligtfølelser. På grund af jer, ædle søstre som befinder jer i forskellige situationer her i livet, gennem jeres eksempel, opmuntring, adfærd og personlige retskaffenhed går Guds værk fremad, mere hensigtsmæssigt og med bedre resultater.

Lad mig fortælle jer om erfaringer, breve og observationer jeg for nylig har gjort, specielt med hensyn til kirkens enlige kvinder. De fleste af dem klarer sig godt i de situationer de befinder sig i. De har imidlertid oprigtig brug for vores kærlighed, opmuntring og respekt. De trænger, ligesom alle vi andre, til ikke at blive modløse over deres rolle. Det grundlæggende i Jesu Kristi evangelium, er evig fremgang. Lykke, begejstring og glæde ved livet er nødvendige for at kunne gå fremad og vælge den gode del.

Jesu Kristi evangeliums principper forandres aldrig, men omgivelser, omstændigheder, forhold og kulturmønstre ændrer sig. Det er en udfordring til os at bevæge os fremad i vores nuværende situation, idet vi forpligter os og udviser begejstring. Vi må gøre vores del for at gå fremad og nyde livet, samtidig med at vi klarer vor situation.

Moderen til en filipinsk missionær

skrev for nylig til sin søns missionsprædiker: „Du skal have så mange tak for den åndelige støtte og de råd du giver min søn . . . Jeg har været enlig mor i næsten otte år, og det ville have været meget vanskeligt for mig hvis ikke jeg havde haft evangeliets sandhed. Jeg ved at Gud lever og han elsker mig. Han hører og besvarer mine ærlige og oprigtige bønner. Jeg har stadig syv børn, iberegnet ham der er på mission, som jeg skal forsørge. Herren har velsignet mig med et talent som har hjulpet mig til at forsørge min familie gennem årene. Jeg tjener til livets ophold som syerske. Jeg er meget taknemmelig for min ‚kirkefamilie‘ — medlemmer som har inspireret og hjulpet mig til at acceptere min stilling som enlig mor med glæde og selvtillid.”

Her har vi en søster som har opdaget at Gud er meget tilfreds med familier — uanset om de består af en eller flere — hvis de tager ham med i deres liv og lever i overensstemmelse med hans lærdomme.

Hvilken magt har dog ikke gode kvinder som vælger den gode del?

Og selv om Gud altid vil være ved vores side, dersom vi beder ham om det, så vil han aldrig fratage sine børn den store handlefrihedens gave — evnen til selv at vælge.

Unge mødre (ugifte eller på anden måde) må lære at anvende denne evne klogt. Der kan komme tidspunkter hvor vi står overfor mere end en udvej. De kan være rigtige begge to. Så er det at vi skal træffe kloge og velovervejede beslutninger, idet vi tager vores alder og de nødvendige kendsgerninger i betragtning.

Det ser ud som om nogle mødre har evner og energi til at sy deres børns tøj, bage, give musikundervisning, gå til hjælpeforeningen, undervise i søndagsskolen,

gå til forældremøder og så videre. Andre mødre betragter sådanne kvinder som eksempler og føler sig utilstrækkelige og nedtrykte, og synes at de slår helt fejl i sammenligning med dem.

Vi bør ikke lade os indfange af sådanne skadelige mindreværdsfølelser. Det er et af Satans redskaber. Det ser ud som om mange presser sig selv for hårdt for at være en „super-mor” eller en „ideel kvinde”.

Søstre, lad være med at føle jer utilstrækkelige eller frustrerede, fordi I ikke kan gøre alt det som I synes andre kan. I må hellere vurdere jeres egen situation, jeres egne kræfter, jeres egne talenter, og derpå vælge den bedste måde at tilrettelægge jeres familieliv på, så I enigt arbejder sammen på at støtte hinanden. Kun I og jeres Fader i Himmelen kender jeres behov, jeres stærke sider og jeres ønsker. Tænk på dette, når I tilrettelægger den kurs I skal følge og træffer jeres valg.

Lad mig nævne et andet eksempel på en modig, enlig mor, som valgte den gode del og klarer sig godt i sin situation. Hun er midt i trediverne og har haft mange sorger i sit liv. Kort efter at hun og hendes mand var viet i templet blev han passiv. Manden foretrak at tilbringe det meste af sin tid sammen med mandlige bekendtskaber.

Han var ikke interesseret i sin families velfærd, og havde intet ønske om at opbygge et meningsfyldt forhold til sin hustru. Han var ikke længere aktiv i kirken, og det varede ikke længe før han blev ført ned ad overtrædelsernes sti.

Denne kære kvinde må nødvendigvis forsørge sig selv og sine børn økonomisk. Hendes største ønske er at skabe et lykkeligt hjem, hvor hendes drenge og piger kan være følelsesmæssigt, økonomisk og

Ældste Marvin J. Ashton, til venstre, og Bruce R. McConkie fra De tolv Kvorum, hilser på kvorumspræsidenten Ezra Taft Benson.

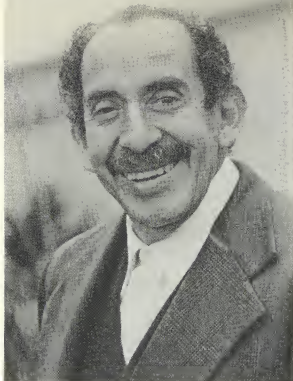
åndeligt trygge. Deres hjem var berøvet disse midler til lykke i ti år.

Selv om hun håber på ægteskab igen engang i fremtiden, er hun lige nu mest interesseret i at dække sine børns behov, og arbejder på at opbygge et stærkt familiesammenhold på baggrund af kirken og dens lærdomme.

Hun har som enlig mor valgt den gode del.

Når hun og alle vi andre bliver såret og mismodige kan det være en trøst for os at huske på at ingen til stadighed kan gå imod os i al evighed. Kun vi selv kan påvirke vores evige fremgang.

For nogle af vore søstre som aldrig har været gift, ligger der en fristelse til at holde op med at forsøge, til kun at tænke på

det de ikke har i livet, i stedet for det de har. Det er så vigtigt at de aldrig giver op, aldrig holder op med at leve. Som søster Carol Clark så smukt har sagt: „Den personlige udfordring ligger ikke i at vente med succes, men at leve et rigt og glædeligt liv. Målet er ikke at vente på den rette, men at *blive* den rette” (*A Singular Life: Perspectives for the Single Woman*, s. 9. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1974). Jeg vil gerne understrege ordet *leve*. Lev et rigt og glad liv. Vær begejstret over jeres chance for at vokse og udvikle jeres største muligheder. Vær begejstret over livet, mulighederne og privilegierne, som Herren har givet jer.

Beslut jer til at være et sådant menneske som I ønsker at være, uanset de ydre omstændigheder. Den første udfordring i livet er at lære, acceptere og erkende hvem man er. Hvis I undersøger spørgsmålet: „Hvem er jeg?” omhyggeligt i skrifterne og i kirkens lærdomme, vil I få bekræftet hvor betydningsfuld hver eneste sjæl er. Et godt billede af sig selv er det vigtigste og nødvendigste skridt til at imødegå livet. Vi tror alt for ofte kun det om os

selv, som andre har givet udtryk for. Der findes ingen kvinde i eller udenfor kirken, som ikke er et elsket barn af Gud — ikke en eneste!

I Salmernes Bog 8:5-6 kan vi læse:

„Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?”

Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kronet du ham.”

Men Satan er altid til stede og han forsøger at ødelægge vor herlighed og fjerne vores krone. Et af hans vigtigste redskaber er mismod. Kære enlige søstre, lad ikke jeres mismod få Satan til at fryde sig.

Enlige har somme tider tilbøjelighed til at begrave sig i selvoptagelse i stedet for at søge en udvej til at påvirke deres fremtid. Ret jeres opmærksomhed mod succes. Tænk på at I kan få succes. Tro på at I kan få succes. Engager jer i kirkens og samfundets hjælpeorganisationer og lad dem mærke jeres tilstedeværelse.

Tænkende og aktive kvinder i dag er med til at skabe historie i en af menneskehedens største tidsperioder. Kvindernes personlige bidrag betyder ikke alene en forskel i vore dage, men deres gode gerninger har en stor indvirkning på fremtiden. Efterhånden som aktiviteterne bliver flere, vil der blive flere venner og bekendte, hvorpå kvindernes gode indflydelse vil gøre sig gældende i større på de mennesker de kommer sammen med.

Vi må hele tiden huske på at det ikke er vores situation eller vore problemer der gør os ulykkelige, men fejlen er at man ikke løser dem rigtigt.

Der var en som engang sagde: „Lykke er som en sommerfugl. Jo mere du jagter den, desto mere vil den unddrage sig dig. Men hvis du retter din opmærksomhed mod noget andet, vil den lige så stille sætte sig på din skulder.” (Nathaniel Hawthorne)

horne, citeret i *Reader's Digest*, april 1982, s. 148).

I kirken har vore ledere et stort ønske om at give retningslinier der kan hjælpe til at løse problemerne, og de tilbringer megen tid med at overveje og bede i deres forsøg på dette. Lad mig med hensyn til et brev som Det øverste Præsidentskab for nylig har udsendt med retningslinier til medlemmer i ward for enlige, understrege at det ikke er meningen at skabe pludselige forandringer i de eksisterende programmer, uden hensyn til den indvirkning det har på de menneskers tilværelse, som for tiden er engageret i dem, i disse ward for enlige. Stavspræsidenterne er nu bemyndigede til at gøre undtagelser fra kirkens almindelige regler, når de har rådført sig og opnået enighed med den involverede biskop.

Man må ikke bede nogen om at gå. Selv om der er særlige fordele ved at tingene er ens, må en ældre enlig, som er aktiv i sit respektive ward, ikke stilles utilfreds eller føle sig uønsket, når der ikke viser sig en passende mulighed for ægteskab. Der er foreskrevet visse aldersgrænser i kirkens retningslinier, og det er gjort af gode grunde, men vær venlig at sørge for at ingen føler sig forkert anbragt eller udelukket på grund af pludselige forandringer.

Programmerne skal tilrettelægges og iværksættes med kærlighed og omsorg for den enkelte i kirken. Vort ønske er at tilbyde alle medlemmerne muligheder for at vokse, udvikle sig og opnå glæde og lykke. For hvert år der går bliver det mere og mere tydeligt hvilken værdi de søstre har, som ikke har en ægtefælle. Der kommer stadig stærke ledere, dygtige lærere og hengivne mødre fra denne gruppe søstre. De lever og arbejder med mod og opfindsomhed. De vil opnå succes gennem deres udholdenhed.

Jeg vil anbefale jer at lære jeres Fader i Himmelen at kende, for at få styr på jeres liv, for at opnå succes, uanset jeres situation, om I er lykkeligt gift, ulykkeligt ugift, enlig mor eller far, enke eller gift med en passiv hustru eller mand. Lær at elske Faderen og husk altid på at han elsker jer og vil vejlede og støtte jer, dersom I blot vil give det en chance. Tag ham med når I træffer beslutninger. Tag ham med når I skal bedømme jeres personlige værdi. „Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde” (Alma 34:32).

Sæt jer mål — for uden mål kan I ikke bedømme jeres fremgang. Men lad være med at blive skuffede fordi I tilsyneladende ikke sejrer. Mind jer selv om at det er langt vigtigere at arbejde end at opnå. Hvis I arbejder på at nå det ypperste — hvis I gør jeres bedste dag for dag, udnytter jeres tid og jeres kræfter klogt, for at nå realistiske mål — så har I succes.

Kommunikér dagligt med vor himmelske Fader som kender jer bedst af alle. Han kender jeres talenter, jeres styrke og jeres svagheder. I er her på jorden på dette tidspunkt, for at udvikle og forædle jeres gode egenskaber. Jeg lover jer at han vil hjælpe jer. Han er opmærksom på jeres mangler og behov. Han er opmærksom på jeres ubesvarede bønner.

Gud velsigne vore tapre kvindelige medlemmer. I er udvalgte i hans og i vore øjne. Vi beder til at I vil opnå lykke med hans hjælp og vore personlige anstrengelser, idet vi vælger den gode del, uanset vore nuværende omstændigheder eller vor situation, så vil livet afgjort blive fyldestgørende.

Må Gud hjælpe os til at gøre dette, beder jeg om i Jesu Kristi navn, vor Forløser og Ven. Amen. □

Ægteskab og skilsmisse

*Ældste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum*

Jeg beder om Helligåndens inspiration, så mine bemærkninger vil være i harmoni med åbenbaret sandhed, og blive modtaget og forstået ved den samme himmelske indflydelse.

Vi har i over 25 år været vidner til et stadigt angreb på det traditionelle familiemønster. Menneskehedens hellige, guddommelige værdier og disciplin, samt kærlighed og respekt for Gud, vor evige Fader, bliver udfordret.

En ny egoistisk generation har gjort familien til et sårbart emne for stadig latterliggørelse. Ægteskabet bliver ringeagtet eller afskyet, forældreværdigheden nedvurderet og undgået. Dette har, sammen med andre uheldige påvirkninger, resulteret i mange djævelske fristelser til at opnå en øjeblikkelig såkaldt tilfredsstillelse, og gjort ægteskabet samt en hustrus og mors rolle betydningsløse.

Der findes mange gode mennesker som ville leve anderledes, men desværre ikke gør det fordi de ikke kender Guds evi-

ge plan for sine børn. Vi lærer i skrifterne at den guddommelige hensigt med ægteskabet er, at det skal være en evig forbindelse, hvorved familieforholdet skal bestå gennem tid og evighed.

I skrifterne åbenbares det at Gud, skabte mennesket i sit eget billede og gav det herredømme over jorden efter at den var skabt. Kvinden stod side om side med manden og fik del i den samme guddommelige ære og værdighed, idet de fik overherredømmet over alle andre skabninger. Gud sagde: „Det er ikke godt for mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en medhjælp, som passer til ham!” (1 Mosebog 2:18).

„Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem” (1 Mosebog 1:27).

Herren befalede også: „Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver et kød” (1 Mosebog 2:24), og derved blev manden

og kvinden med myndighed forenet i ægteskabet, som blev planlagt i Himmelen før deres jordiske legemer blev skabt.

Den første nedskrevne befaling til Adam og Eva, var at de skulle blive „frugtbar og mangfoldige og opfylde jorden“ (1 Mosebog 1:28).

Vi betragter børn som Guds gaver, betroet os til at passe dem, give dem mad og oplære dem omhyggeligt og i kærlighed. Herren har også sagt: „De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskafent for Herren“ (L&P 68:28).

Børn må ikke mishandles eller misbruges, for de hører sammen med deres forældre til en familie der har mulighed for at være sammen i al evighed.

Præsident Spencer W. Kimball har forklaret:

„I begyndelsen organiserede Herren hele det program med en far, som planlægger, fremskaffer, elsker og leder, og en mor som undfanger, føder, plejer og opdrager børn. Herren kunne have arrangeret det anderledes, men valgte at have en enhed med ansvarsfulde og målbevidste forældre og børn, der opdrager og disciplinerer hinanden og kommer til at elske, ære og påskønne hinanden. Familien er den store livsplan, således som den udarbejdedes og organiseredes af vor Fader“ (Konferencetaler 1973-75, s. 10).

Ægteskabet var beregnet til og kan blive et kærligt, bindende og harmonisk forhold mellem en mand og hans hustru.

Når vi tænker på vor Herres erklæring til Moses: „Dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“ (Moses 1:39), er det med bedrøvelse vi betragter de nuværende alvorlige tendenser indenfor familier og hjem, som ødelægges gennem skilsmisse.

Jeg tror at en af de største årsager til

skilsmisse er at man ikke forstår at ægteskabet og familier er indstiftet og ordineret af Gud. Hvis vi forstod ægteskabets fulde betydning ville der være færre skilsmisser, og som følge deraf mindre elendighed. Så ville parrene planlægge et lykkeligt ægteskab på baggrund af guddommelige instruktioner. Hvis de unge par, fra de indleder deres romantiske bekendtskab, allerede forstod at deres ægteskab kunne blive velsignet med løfter og velsignelser, som strækker sig ind i evighederne, ville skilsmisse slet ikke komme på tale, når der opstod vanskeligheder. Den nuværende filosofi går ud på: Vi kan lade os skille hvis det ikke går — og det er et handicap for et ægteskab lige fra begyndelsen.

Det stadig større antal skilsmisser er et tydeligt eksempel på hvor acceptable skilsmisser er blevet, som en populær løsning på ulykkelige ægteskaber eller ægteskaber „som ikke lever op til forventningerne“.

Men uanset hvor acceptable skilsmisser er blevet og hvor hurtigt og let de opnås, er det tragisk og pinagtigt, ikke blot i begyndelsen, men også i de efterfølgende år. En skilsmisse kan aldrig rigtig afsluttes. Hvordan kan mødre og fædre virkelig lade sig skille fra børnene, som er deres eget kød og blod, eller fra de minderige dage og år med fælles oplevelser, som blev en del af deres eget liv.

En skilsmisse kan sjældent gennemføres uden store følelsesmæssige, sociale og økonomiske problemer. De fleste mennesker undervurderer det fremmedgjorte, bitterheden, opruddet og skuffelserne som opstår mellem fraskilte, blandt deres børn, venner og slægtninge. Nogle mennesker overvinder aldrig de følelsesmæssige konsekvenser.

Det værste af det hele er måske at der

i mere end 60% af alle skilsmisser er involveret børn under 18 år. Blandt skilsmissebørn er der ofte en højere procent af lovovertrædere og manglende selvtillid, tendens til at være umoralsk og selv engagere sig i ulykkelige ægteskaber.

Når vi tager ægteskabets enorme vigtighed i betragtning, så er det forbausende at vi ikke forbereder os bedre til at opnå succes. Unge par kommer i reglen sammen i nogle måneder eller et år eller to, og nyder romantikken mens de lærer hinanden at kende, hvorpå de bliver gift. Når de først er gift opdager de hurtigt at romantikken nødvendigvis må blandes med åndelig tro, forhold til svigerforældre, pengesager og alvorlige diskussioner om etik, børn og hjemmets styrelse.

Alt for mange mennesker er ikke tilstrækkeligt forberedt til dette store ansvar.

„Folk går i skole i mange år for at få en uddannelse og lære et erhverv . . . der ikke er nær så lønsomt eller nær så vigtigt som ægteskabet” (Lowell S. Bennion: „Conference on Utah Families”, *Salt Lake Tribune* 6. april 1980, s. F-9).

På biskoppens kontor afsløres somme tider alvorlige overtrædelser, såvel som ituslåede tilværelser, og det viser alt for ofte tydeligt at forholdet mellem mand og hustru fortjener langt mere opmærksomhed under bøn, end man giver det. Der vil ikke være nær så mange problemer i ægteskaberne, og de ville blive lykkeligere, hvis ægteparrene besøgte en venlig biskop, som kunne foreslå dem hvordan de kunne undgå problemer, og opmuntre dem til med omtanke at disciplinere sig selv, beherske sig og udvikle uselvskhedens kærlige egenskaber.

For et par år siden modtog præsident

Ældste Robert L. Backman fra De halvfyerdeds' første Kvorum, til venstre, sammen med det nyligt opretholdte medlem af kvorummet, Philip T. Sonntag.

Harold B. Lee følgende brev fra en gift kvinde: „Da vi troede at det nu var ved at være slut og at den eneste udvej var at blive skilt, fik vi at vide at vi skulle rådføre os med vores biskop. I begyndelsen . . . tøvede vi, fordi han var så ung . . . Men han var vores biskop, så vi gik hen til ham. Vi udøste vores sjæl til den unge biskop. Han sad lige så stille og lyttede, og da samtalen var forbi sagde han ganske enkelt: ‚Nå ja, min kone og jeg får også problemer, men vi har lært at løse dem.‘ Det var alt . . . hvad han sagde. Men der skete noget som følge af den unge biskops udtalelse. Da vi gik ud derfra sagde vi: ‚Jamen, hvis de kan løse deres problemer, hvad er der så galt med os?‘” (Ensign, jan. 1974, s. 100).

En kendt filmproducer sagde for nylig: „I film og TV-programmer er der . . . en modvilje mod ægteskab . . . (undtagen) i komiske eller i romantiske film. Vi foretrækker at lægge vægt på . . . (det seksuelle) og udelader . . . og de levede lykkeligt til deres dages ende’ . . . som det forekommer i børneeventyr” (Karl E. Meyer, *The Wife of Your Youth*, Palos Heights Illinois, 1977).

Vi er ikke så bekymrede over at medier og forfattere ikke skildrer lykkelige, berigende ægteskaber, men over at mange ægtepar ikke tager deres ægteskab alvorligt nok — de må arbejde for det, beskytte det, give det næring og dyrke det dag ind og dag ud, uge efter uge, år efter år, gennem et kvart århundrede, gennem et halvt århundrede, i al evighed.

Det er især trist når mennesker midt i livet lader sig skille, eftersom det involverer modne mennesker, vort samfunds grundvold, som ikke har bestræbt sig omhyggeligt nok på at bevare deres ægteskab. Skilsmisser mellem mennesker på over 45 år tager alarmerende til i antal.

Når mennesker i den alder overhovedet tænker på at opløse deres ægteskab — efter at de har opdraget deres børn, eventuelt har børnebørn, og nu beslutter sig til at gå hver til sit — er de nødt til at indse at årsagen til enhver skilsmisse er den enes eller begges selvished.

I Malakias kan vi læse:

„Herren var vidne mellem dig og din ungdomshustru, mod hvem du har været troløs, skønt hun hører til dit folk og deler din tro . . .

Så tag vare på eders ånd, og ingen være troløs imod sin ungdomshustru” (Malakias 2:14-15).

Ægteskabet er en pagt. To af de ti bud handler direkte om at bevare ægteskabets hellighed: „Du må ikke bedrive hor!” og „Du må ikke begære din næstes hustru” (2 Mosebog 20:14, 17).

Jesus lagde stor vægt på loven om hor: „Men jeg siger jer, at enhver, som ser på

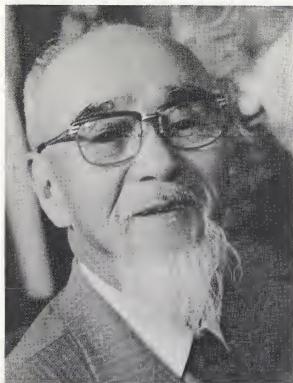
„Vores bekymring er . . . at mange ægtepar ikke tager deres ægteskab alvorligt nok — de må arbejde for det, beskytte det, give det næring og dyrke det dag ind og dag ud.“

en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte” (Matt 5:28).

I det ideelle ægteskab er der trofasthed mellem manden og kvinden, en trofasthed der begynder når de har valgt hinanden. I Ordsprogenes Bog kan vi læse: „Velsignet være dit væld, og glæd dig ved din ungdoms hustru” (Ordsp. 5:18).

(Lad) hendes elskov fryde dig stedse, berus dig altid i hendes kærlighed. (Se Ordsp. 5:19).

Det er virkelig et privilegium at dele sit

liv med sin ungdoms hustru, at nyde sine alderdomsår med hinanden — uden at lægge mærke til rynkerne eller de grå hår — men til stadighed nære en dyb kærlighed, enhed og visdom, som man kan udveksle med hinanden nu og gennem al evighed.

Ægteskabet styrkes gennem tro og bevidstheden om at det er guddommeligt indstiftet, samt med daglig støtte gennem kærlighedens kraft. En klog mand har forklaret: „Når det kommer til at betyde mere for én at tilfredsstille eller sikre et andet menneske, mere end at tilfredsstille og sikre sig selv, så er det kærlighed” (Harry (stack) Sullivan, *Concepts of Modern Psychiatry* s. 42).

En stærk, fælles overbevisning om at der er noget evigt kostbart ved et ægteskabsforhold, opbygger tro til at afvise det onde. Ægteskabet bør være smukt og tilfredsstillende, og der bør herske en glæde som overgår de dejligste drømme, for „hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden” (1 Kor. 11:11).

Sidste dages hellige behøver ikke lade sig skille — der findes løsninger på ægteskabsproblemer. Hvis I som mand og hustru har alvorlige misforståelser, eller I synes der er opstået en vis spænding i jeres ægteskab, bør I ydmyge jer og gå på knæ sammen og bede til Gud vor Fader, med et oprigtigt hjerte og et ægte ønske om at få fjernet de mørke skyer der ligger over jeres ægteskab, så I kan modtage det nødvendige lys, se jeres fejl, omvende jer fra det forkerte I gør, tilgive hinanden, således som I gjorde da I var unge. Jeg forsikrer jer højtideligt om at Gud lever og vil besvare jeres ydmyge bønner, for han har sagt: „Bed om, hvad I vil, i Jesu navn, og det skal ske” (L&P 50:29).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Jesus Kristus: Ordene og deres betydning

*Ældste G. Homer Durham
Præsidentskabet for De halvfjerds' første Kvorum*

For nylig blev jeg overhalet af en bil da jeg kørte på motorvejen. Det var der ikke noget usædvanligt i. Det var der derimod ved de streamers der sad på bilen, hvor der stod:

„Frels menneskeheden.” Vi ser mange forskellige streamers i vore dage. Men denne fik mig til at tænke på noget fundamentalt, på *frelse*. Jeg tænkte på frelsesplanen. Jeg tænkte på den videnskabelige dygtighed i verden, og på professor Arnold Toynbees analyser af de mange såkaldte „frelserer” i historien. (A Study of History, en forkortelse af bind VII — X af D. C. Sommervell, Oxford: Oxford University Press).

Vi ved at den eneste virkelige frelser er Herren, Jesus Kristus. Dette er hans kirke. Vi har påtaget os hans navn.

Hvad mener almindelige mennesker når de vidner om at Jesus er Kristus? Det er naturligvis Åndens vidnesbyrd der tæl-

ler. Men hvad betyder ordene *Jesus* og *Kristus*?

Det kunne måske være nyttigt at foretage en kort undersøgelse af disse to ords betydning, specielt for unge mennesker i vore dage.

I Munkgårds danske bibelleksikon fra 1964 side 144 står følgende: „*Jesus* (latinsk form for det græske *Jesous* og det hebraiske *Jesua* eller (det aramæiske) *Jehosua*, det vil sige hjælp, redning, frelsebringer eller Herren redder).” Navnet *Jesus* er den senere græske form for det hebraiske *Josua*. Flere ordbøger forklarer at navnet *Josua* udspringer fra *Jah* eller *Jahve*, der betyder „Jehova (Jahve) er frelse”. Således har navnet *Jesus* sammen betydning som *Frelser*.

Websters New 20th Century Dictionary of the English language (World Publishing Co., Cleveland, 1968) har i en forkortet udgave, fremsat en lignende definition,

og bemærker at den latin-græske udledning af det hebraiske *Josua* bogstaveligt talt betyder: „Jehovas hjælp.“ Men det siges endvidere i denne bog at ordet er udledt af det hebraiske *Herren Gud*, han som står til hjælp, som frelser. I den forstand betyder *Jesus* således ganske enkelt: „Gud er hjælp“ eller „Herren redder“ (som der står i den danske udgave). Hvordan kan man „frelse menneskeheden“ som der står på klæbemærket? Vore leksika og evangeliet har svaret.

Hvad med navnet *Kristus*? Kristus er afledt af et græsk verbum: *Kricin*, at salve og er den græske gengivelse af hebr: *hammasjiah*, den salvede. (Gads danske Bibelleksikon, 1965, spalte 1158). *Messias* er en græsk form af det hebr. *masjiah*: den salvede. Det tilsvarende græske ord er *Christos* (latin *Christus*), (Bibelens kulturhistorie, Politikens forlag, 1980).

I Gads danske Bibelleksikon står også at *Kristus* oprindelig var Jesu titel. Således vil det være passende på dansk at bruge de to ord på samme måde som ældste James E. Talmage har brugt det i sin bogtitel *Jesus Kristus*. De to navne er sammenføjnet under brugen og ved åbenbaring, og er blevet et helligt, ærbødigt navn.

Ældste Talmage definerer de to navne således:

„*Jesus* er Frelserens personlige navn, og stavet således er det af græsk oprindelse; . . . Navnets oprindelige betydning var ‚Jehovas hjælp‘ eller ‚Frelser‘.“

Ældste Talmage understregede at *Kristus* er en hellig titel, og ikke „en almindelig benævnelse eller et fællesnavn; det er af græsk oprindelse, og . . . svarer til det hebraiske *Messias* . . . der betyder *den salvede*“ (*Jesus Kristus*, s. 37).

Medlemmer af *De tolv Kvorum*, til venstre, står sammen med *Tabernakelkoret*, i baggrunden, for at synge en forsamlingspsalme.

Hvad er den tidligste dokumentation af det hellige navn *Jesus Kristus*, som vi nu har til rådighed?

Doktor Joseph Armitage Robinson, som engang var professor i oldtidskundskab ved Cambridge universitetet, holder på at det formodentlig er det første vers i 1 Tes. (*Encyclopedia Britannica*, 11. udgave, 15. bind, s.v. „Jesus“).

Tænk på hvilken virkning disse ord har på os i dag, når vi læser dem, således som tessalonikerne modtog dem, formodentlig to årtier efter korsfæstelsen:

„Paulus, Silvanus og Timoteus sender hilsen til tessalonikernes menighed i Gud Fader og Herren Jesus Kristus: nåde være med eder og fred!“ (1 Tes. 1:1).

Læg mærke til at *Gud Fader* og *Herren Jesus Kristus* står adskilt ved bindeordet og. Dette viser at man i det første århundrede troede på at Faderen og Sønnen var særskilte personligheder, således som det blev åbenbaret til profeten Joseph Smith.

Det første vers i Markus-evangeliet har stor magt som en historisk, meningsfyldt dokumentation:

„Dette er begyndelsen til evangeliet om Jesus Kristus, Guds Søn“ (Mark. 1:1).

Johannes den elskedes evangelium er endnu mere udførligt. Han beskriver vidnesbyrdet om Frelseren, som Johannes Døbers forløber, således:

„Den næste dag ser han Jesus komme hen imod sig, og han siger: Se Guds lam, som bærer verdens synd!“ (Joh. 1:29).

„Frelse menneskeheden?“ Tænk på Døberens vidnesbyrd: „Se Guds lam, som bærer verdens synd!“

Hvordan fik menneskeheden Frelser sit navn her på jorden? Ved åbenbaring. Herrens engel, som i en drøm viste sig for Josef i Nazaret, sagde:

„Josef, Davids søn! frygt ikke for at

„Navnet betyder
„Herren redder’,
„Den Salvede’ den
lovede Messias“ — og
„jeg kan vidne om at
han virkelig er vor
redning, han er
virkelig vor Frelser.“

hjemføre Maria som din hustru; thi det barn, hun venter, er undfanget ved Helligånden.

Hun skal føde en søn, og ham skal du give navnet *Jesus*; thi han skal frelse sit folk fra dets synder“ (Matt. 1:20-21).

Her ser vi bekræftelsen på den betydning ordbøgerne giver navnet, som Matæus skrev: „Ham skal du give navnet *Jesus*; thi han skal frelse sit folk fra dets synder (Matt. 1:21).

Maria fik også bekræftet navnet af en engel, sådan som der står i Lukas:

„Da sagde englen til hende: ‚Frygt ikke, Maria! thi du har fundet nåde for Gud, og se, du skal undfange og føde en søn, og du skal give ham navnet *Jesus*.“ (Luk. 1:30-31).

Lukas skriver at barnet formelt fik navn da det var otte dage gammelt:

„Da . . . fik han navnet *Jesus*, som han var kaldt af engelen, før han blev undfanget i moders liv“ (Luk. 2:21).

Navnet betyder „Herren redder“ „den salvede“, „den lovede Messias“, er således kommet til os.

For ca. tre årtier siden afsluttede professor Arnold Toynbee en af de mest omfattende undersøgelser i historien. Han beskrev menneskeheden behov for

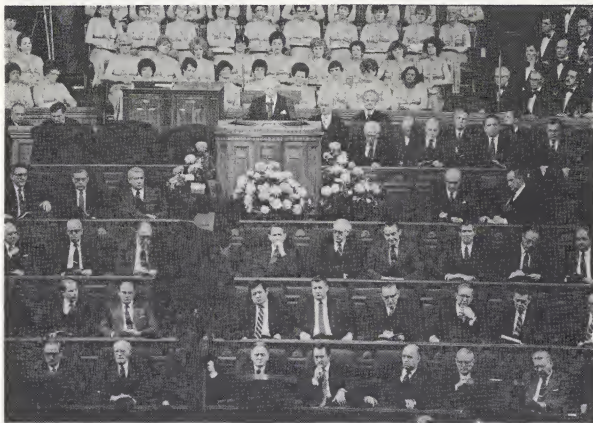
„frelserer“ som „udvejen“ (forløsning). Han opstillede fire kategorier: (1) Det „skabende geni“; (2) „Frelser(en) med et sværd“; (3) „Frelser(en) med en tidsmaskine“, en drøm om en utopi eller noget gammeldags der aldrig har eksisteret (4) Frelseren som „filosof, maskeret som konge“. Alle disse benævnelser afvises historisk. Til sidst påpegede Toynbee at „Gud inkarnerede sig i et menneske“, Herren, Jesus Kristus. Og derpå skrev han:

„Det var denne sandhed vi nåede til som resultat af vore undersøgelser om frelserer. Da vi begyndte denne undersøgelse måtte vi gennemgå en masse benævnelser om frelserer, men efterhånden som vi kom videre i undersøgelsen, kunne vi systematisk udelukke dem. Det første vi udelukkede var militærledere og derpå de som forsøgte at leve i fortiden eller fremtiden, og endelig filosofferne. Til

sidst var der kun guder som kunne komme i betragtning. Og nu, når vi står og stirrer mod kysten langt borte rejser der sig en enkel person fra floden og fylder hele horisonten. Der er Frelseren.“ (*A Study of History*, forkortelse af bind I — VI af D. C. Sommervell, s. 547. Oxford University Press, Oxford, 1957).

Vi ved at den omtalte frelser er Herren, Jesus Kristus. Gennem de utallige erfaringer og oplevelser jeg har haft i mit liv, kan jeg, vidne om at han virkelig er vor redning, han er virkelig vor Frelser; og hvis vi går til Faderen i bøn, således som hans Søn har befalet os, vil der åbne sig udveje for at vi kan få hjælp og gå fremad, uden frygt i livet. Det er min tro og mit vidnesbyrd at alle mennesker overalt kan lære betydningen af *den Jesus Kristus at kende*, han som blev udvalgt før verden blev grundlagt. I Jesu Kristi navn. Amen.

□

Byg din evige bolig

*Ældste Thomas S. Monson
De tolv apostles Kvorum*

Da Jesus gik på de støvede veje i byer og landsbyer, på det sted som vi nu ærbødigt kalder Det hellige Land, og belærte sine disciple i det smukke Galilæa, talte han ofte i lignelser, i det sprog folk bedst forstod.

Han drog ofte en sammenligning mellem sine lytteres tilværelse og bygning af huse.

Han erklærede: „Intet hjem, der er kommet i splid med sig selv, kan bestå” (Matt. 12:25). Senere påbød han: „Se, mit hus er et ordens hus, . . . og ikke et forvirringens hus” (L&P 132:8).

I en åbenbaring, som profeten Joseph Smith fik i Kirtland, Ohio, 27. dec. 1832, gav Mesteren følgende råd: „Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herligheds hus, et ordenshus, ja, et Guds hus” (L&P 88:119).

Hvor kunne vi gå hen og få en mere passende tegning til et godt og ordentligt

hus, som vi personligt kunne bo i gennem hele evigheden?

Et sådant hus kunne imødekomme de byggestandarder som Mattæus omtaler — så det endog blev bygget „på klippegrund” (Matt. 7:24), et hus som kunne modstå modgangens regn, modstandernes flodstrømme og tvivlens vinde, hvor som helst det blev bygget i vores udfordrende verden.

Nogle vil måske spørge: „Men denne åbenbaring var en vejledning til at bygge et tempel. Er den relevant i vore dage?”

Jeg vil svare: „Sagde apostlen Paulus ikke også: ‚Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?’” (1 Kor. 3:16).

Måske vi bedre kunne værdsætte dette guddommelige råd fra Bygmesteren, verdens Skaber, vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, hvis vi betragtede disse arkitektoniske retningslinier individuelt.

De første advarsler i vores inspirerede tegning siger at vort hus skal være et *bedehus*. Mesteren sagde:

„Når I beder, skal I ikke være som hylkerne; thi de holder af at bede . . . for at blive set af mennesker . . .

Men du, når du beder . . . bed til din Fader, som er i det skjulte . . .

I (må) ikke lade munden løbe . . .

Derfor skal I bede således: „Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vorde dit navn;

komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen;

giv os i dag vort daglige brød;

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere;

og led os ikke ind i fristelse; men fri os fra det onde; thi dit er Riget og magten og æren i evighed!” (Matt. 6:6-7, 9-13).

Denne del af tegningen kan vi lære børnene mens de er helt små. Da vores ældste søn var omkring tre år, knælede han sammen med sin mor og mig til vores aftenbøn. På det tidspunkt var jeg biskop i wardet, og en kær søster i wardet, Marga-

ret Lister, lå alvorligt syg med kræft. Vi bad hver aften for søster Lister. En aften da vores lille søn skulle bede, forvekslede han bønnens ord med noget fra en børnebog. Han begyndte: „Kære himmelske Fader, vil du ikke nok velsigne sister Lister, hønepøne, hanepane, andepande og alle de andre.” Vi tilbageholdt vore smil den aften. Senere blev vi meget ydmyge da Margaret Lister blev fuldstændig rask. Vi morede os ikke over et barns bøn. Når alt kommer til alt er det jo længe siden at vi har været hos vor himmelske Fader end det er at vores børn har været der.

Lad vort hus være et *bedehus*.

Vort hus bør også være et fastehus.

Dette afsnit af tegningen kan vi finde et eksempel på i Esajas' Bog, hvor det benævnes „den rette faste”: „Nej, faste efter mit sind er . . .

at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.”

Belønningen er også nævnt: „Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget.

Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: „Her er jeg!” . . .

Rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørket, dit mulm skal blive som middag;

Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, . . . du bliver som en vandrige have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter” (Es. 58:6-11). Vi må gøre vort hus til et *fastehus*.

Vort hus skal også være et *troens hus*.

Jakob skrev:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i vis-

dom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.

Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden" (Jakobs Brev 1:5-6).

Vi kan se hvordan stadig tro tages praktisk i anvendelse, i Nephis ånd, i hans bevægende erklæring: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet." (1 Nephi 3:7). Han vaklede ikke, han troede. Kan vi anvende dette på lignende måde i dag?

For nogle år siden ledsagede jeg præsident Hugh B. Brown på en tur i Samoa missionen. Medlemmerne og missionærerne i det amerikanske Samoa, havde i forvejen fortalt os at de var ramt af en alvorlig tørke, deres vandforråd var nået til et punkt hvor vore kirker og vores skole var nødt til at lukke hvis det ikke snart blev regnvejr. De bad os forene vores tro med deres.

Vi kunne overalt se tegn på tørken, da vi forlod lufthavnen i Pago Pago, for at tage til skolen i Mapasaga. Solen skinnede, der var ikke en sky på den klare himmel. Medlemmerne glædede sig til at mødet skulle begynde. Den som bad indledningsbønnen, takkede vor himmelske Fader fordi vi var ankommet sikkert, fordi han vidste at vi på en eller anden måde ville medvirke til det ønskede regnvejr. Da præsident Brown rejste sig for at tale, gik solen ind bag nogle skyer som samlede sig. Så hørte vi at det tordnede og så det lyne. Himlene åbnedes. Det regnede. Tørken var endt.

Da vi senere ankom til lufthavnen, for at tage den korte flyvetur til det vestlige Samoa, sagde den lille maskines pilot til lufthavnspersonalet: „Det er det mest mærkværdige vejr jeg nogen sinde har set. Der er ikke en sky på himlen, undta-

gen over mormonskolen i Mapasaga. Jeg forstår det ikke!"

Præsident Brown sagde til mig „Her er din chance. Hjælp dem til at forstå." Og det gjorde jeg.

Vort hus er virkelig et *troens hus*.

Lad vort hus være et *lærdommens hus*. Herren sagde: „Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro" (L&P 88:118). Og så gav han dette råd: „Kom hid til mig . . . lær af mig . . . så skal I finde hvile for jeres sjæle" (Matt. 11:28-29). Der er ingen anden opfordring til at lære, der giver så dybe løfter som dette.

Lad vort hus være et *lærdommens hus*.

Vort hus skal også være et *herlighedens hus*. For at vort hus skal blive det er vi nødt til at være ærlige overfor Gud, overfor andre og overfor os selv. Man kan ikke være ét menneske og foregive at være en anden. Samuel Clemens, bedre kendt som Mark Twain, lod Huckleberry

Medlemmer af De tolv Kvorum.

Finn lære os denne vigtige lektie. Huckleberry Finn siger:

„Det fik mig til at ryste. Og jeg besluttede mig faktisk til at bede og se, om jeg ikke kunne forsøge at holde op med at være den slags dreng jeg var, og blive bedre. Derfor knælede jeg ned. Men ordene ville ikke komme. Hvorfor ikke? Det var til ingen nytte at forsøge at skjule det for Ham . . . Jeg vidste udmærket godt, hvorfor de ikke ville komme . . . Det var fordi jeg spillede dobbeltspil. Jeg foregav, at jeg ville holde op med at snyde, men inderst inde holdt jeg fast ved den største af alle synder. Jeg forsøgte at få min mund til at sige, at jeg ville gøre det rette . . . men inderst inde vidste jeg at det var løgn, og Han vidste det. *Man kan ikke bede en løgn* — det fandt jeg ud af” (Den danske Stjerne, april 1981, s. 53).

Der var én som engang filosoferede: „Konsekvens, du er en perle” (*The Home Book of Quotations*, udvalgt af Burton Stevenson, s. 304. Dodd, Mead and Co., New York, 1934). Hvis vi konsekvent er gode, vil vi sikre os et *herlighedens hus*.

Vort hus skal være et *ordens hus*. „Alt har sin stund og hver en ting under himmelen sin tid.” (Prædikerens 3:1), sagde prædikerens. Og sådan er det her i livet. Vi skal sørge for tid til familien, tid til at arbejde, tid til at læse og studere, tid til at hjælpe, tid til vore fritidsaktiviteter, tid til os selv, men frem for alt, tid til Kristus.

Så vil vort hus være et *ordens hus*.

Og endelig må vi sørge for at vort hus er et *Guds hus*. Rene tanker, ædle hensigter, villighed, og hænder der er rede, er alt sammen tegn på et Guds hus. Han har ikke overladt os til at kæmpe selv, men er altid parat til at hjælpe.

For nogle få år siden fik jeg det privilegium at virke som missionspræsident og blive nærmere bekendt med mere end

400 missionærer. Vi havde en ung missionær som var meget syg. Da han havde ligget flere uger på hospitalet, og lægen gjorde sig klar til at foretage en meget alvorlig og vanskelig operation, bad han os sende bud efter missionærens mor og far. Han sagde at der var mulighed for at patienten ikke ville overleve operationen.

Forældrene kom. En sen aften tog jeg med faderen ind på hospitalet i Toronto, Canada, og vi lagde vore hænder på den unge missionærs hoved og gav ham en velsignelse. Det der skete efter denne velsignelse blev et vidnesbyrd for mig.

Missionæren lå på en sekssengsstue. I de fem andre senge lå der mænd med forskellige sygdomme. Den morgen missionæren skulle opereres, var hans seng tom. Sygeplejersken kom ind på stuen, med den morgenmad disse mænd normalt plejede at spise. Hun gik over med en bakke til patienten i den første seng og sagde: „I skal have spejlæg til morgen, og jeg har et ekstra til dig!”

Manden, der lå i den første seng, havde været ude for et uheld med sin græsblåmaskine. Det eneste der var sket ham var, at han var kommet til skade med sin tå, så han havde det rigtig godt. Han sagde til sygeplejersken: „Jeg skal ikke have noget at spise til morgen.”

„Det er i orden, så giver jeg din morgenmad til din sidekammerat.”

Da hun nærmede sig denne patient sagde han: „Jeg tror ikke jeg vil have noget at spise her til morgen.”

Alle de fem mænd afviste deres morgenmad. Så udbrød den unge dame: „De andre morgener er I ved at spise os ud af huset, og i dag er der ingen af jer der skal have noget! Hvorfor nu det?”

Manden i den sjette seng svarede: „Jo, ser du, seng nr. tre er tom. Vores ven er på operationsstuen og i kirurgernes hæn-

der, han har brug for al den hjælp han kan få. Han er missionær for sin kirke, og mens vi har ligget sammen med ham på denne stue, har han fortalt om sin kirkes principper — principperne for bøn, tro og faste, hvorved vi kan bede Herren velsigne os."

Han fortsatte: „Vi ved ikke meget om mormonkirken, men vi har lært en hel masse om vores ven, og vi vil faste for ham i dag." Operationen lykkedes. Da jeg ville betale lægen, afviste han mig: „Hvorfor skulle jeg være uærlig og modtage betaling. Jeg har aldrig før udført en operation og mærket at mine hænder blev ført af en Kraft som ikke var min egen. Nej," sagde han, „jeg kan ikke tage betaling for en operation som En i det høje har hjulpet mig med at udføre."

Sådan er et *Guds hus*.

Og således er vores byggeprojekt. Vi er mesterbyggere af evige huse, ja „Guds templer" (se 1 Kor. 3:16).

„Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus" (L&P 88:119).

Så kan Herren, som fører tilsyn med byggeriet, sige det samme til os som han sagde da han viste sig for en tidligere bygmester, Salomon: „Jeg har helliget dette hus, som du har bygget, for der at stedfæste mit navn til evig tid, og mine øjne og mit hjerte skal være der alle dage" (1 Kong. 9:3).

Må vi følge denne guddommelige arkitekttegning. Må vi have succes med at bygge vore evige boliger, det er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kirkens revisionskomites rapport

Til Det øverste Præsidentskab
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

*Fremlagt af Wilford G. Edling
Formand for kirkens revisionskomité*

Vi har gennemgået kirkens årlige finansrapport, som den forelå den 31. dec. 1983, samt kirkens virksomheder for det år der er gået. I redegørelsen for kirkens

økonomi og virke, som blev gennemgået af komiteen, omfattes bl. a. kirkens hovedfond og andre kontrollerede organisationer, hvis regnskaber føres af kirkens finans- og registreringsafdeling. Vi har også undersøgt budgettering, regnskab og revidering og forretningsmetoder, samt måden, hvorpå de fond der modtages og gives ud, bliver kontrolleret. Vi sluttede at udgifterne i almindelige kirkefonde blev bemyndigede af Det øverste Præsidentskab og efter budgettering. Budgettet er bemyndiget af rådet for tien-deanbringelse, der er sammensat af Det øverste Præsidentskab, De tolv Råd og Det præsiderende Biskopråd. Budget- og bevillingskomiteen administrerer ved ugentlige møder fondenes udgifter under budgetlægning.

Moderne regnskabsteknologi og udstyr anvendes af finans- og registreringsafdelingen, samt de andre afdelinger, for at kirken kan holde sig a jour med dens hurtige vækst og de skiftende metoder indenfor elektronisk databehandling.

Revisionsafdelingen er uafhængig af

alle andre afdelinger, og virker til tre sider under udførelsen af finansiell revision, virksomhedsrevision og revision af computersystemer som kirken har antaget. Dette arbejde udføres stadig indenfor alle kirkens afdelinger, andre kirke styrede organisationer (hvis regnskaber bliver ført af finans- og registreringsafdelingen), samt verdensomfattende virksomheder, bl. a. missioner, administrationskontorer og aktivitetsafdelinger, som ledes i fremmede lande. Revisionsafdelingens arbejde og beføjelser, med hensyn til at sikre kirkens midler, øges i forhold til kirkens vækst og stadig mere omfattende aktiviteter. Revisionen af lokale fonde i ward og stave er pålagt stavsrevisorer, hvis rapporter nu gennemgås af kirkens revisionskomité. Kirkeejede forretninger eller forretninger som styres af kirken, og hvis regnskaber ikke føres af finans og registreringsafdelingen, bliver revideret re-

gelmæssigt af professionelle revisionsfirmaer eller statsstyrede organer.

På baggrund af vor gennemgang af den årlige finansrapport og andre regnskaber, og ved vore undersøgelser af regnskabs- og revisionsmetoder, hvorved økonomien styres, samt under stadi-ge samtaler med personale i finans- og registreringsafdelingen, revisionsafdelingen og kirkens lovmæssige repræsentanter, er vi af den formening at kirkens hovedfond, som er modtaget og givet ud i 1983, på rette vis er regnskabsført i overensstemmelse med de bestående retningslinier.

Kirkens revisionskomité

Wilfordt G. Edling

David J. Kennedy

Waren E. Pugh

Mary J. Bateman

Ted E. Davis

Statistisk rapport 1983

Forelagt af Francis M. Gibbons
Det øverste Præsidentskabs sekretær

Til orientering for kirkens medlemmer har Det øverste Præsidentskab ladet udarbejde følgende statistiske rapport over kirkens vækst og status pr. 31. dec. 1983. (Medlemstallene er anslået, baseret på 1983 rapporter, modtaget forud for konferencen).

Kirkenheder

Antal stave	1.458
Antal distrikter	343

Antal missioner	178
Antal ward	9.329
Antal grene i stave	2.641
Antal grene i missioner	2.024
(Disse tal viser en forøgelse på 66 stave samt 378 ward og grene i 1983.)	
Antal uafhængige lande med organiserede ward eller grene	90
Antal territorier, kolonier og besiddelser med organiserede ward eller grene	17

Kirkens medlemstal

Samlet medlemstal ved udgangen af 1983	5.400.000
--	-----------

Kirkens vækst i 1983

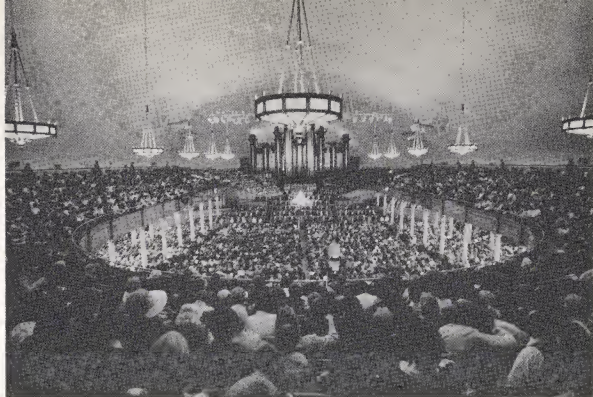
Stigning i børneoptegnelsen ..	112.000
Rapport over døbte børn	69.000
Nyomvendte døbte	189.419

Samfundsstatistik

Fødsler pr. 1000	24.5
Personer indgået ægteskab pr. 1000	11.1
Dødsfald pr. 1000	4.0

Præstedømmet

Diakoner	229.000
----------------	---------

Lærere	169.000
Præster	335.000
Ældster	444.000
Halvfjerds	32.000
Højpræster	190.000

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	26.665
---------------------------	--------

Genealogi

Navne klargjort i 1983 til udførelse af tempelordinancer	4.288.303
--	-----------

Templer

Antal begavelser udført i 1983	
For levende	52.116
For døde	4.364.928
Templer i drift	25
Planlagte templer eller templer under opførelse eller fornyelse	17
Der blev indviet 6 templer i 1983, og det er planlagt at der skal indvies 6 i 1984. (Hvis der opstår problemer, kan indvielsen af et eller flere udsættes til 1985.)	

Kirkens skolevæsen

Samlet antal indskrevne i skoleåret 1982-83:	
Seminar og institut, iberegnet særlige programmer	389.258
Kirkeskoler og videregående uddannelser	68.707

Velfærdstjenesten

Personer hjulpet af SDH-samfundstjeneste	118.672
Personer anbragt i bedre stillinger	25.460
Arbejdsdage skænket til velfærdstjenesten	399.375
Ordre til biskoppernes forrådshuse	305.891

Prominente medlemmer der er døde siden sidste år i april

Ældste Mark E. Petersen, medlem af De tolv apostles Råd; Clara Mayfeffs Hunter, hustru til ældste Howard D. Hunter, De tolv apostles Råd. □

Den evige Guds plan

*Ældste Neal A. Maxwell
De tolv apostles Kvorum*

Jeg vil gerne offentligt byde ældste Nelson og ældste Oaks hjertelig velkommen. De hører til nogle af mine udvalgte venner gennem mange år, og nu vil dette venskab blive yderligere uddybet. En af de store velsignelser der tilflyder os som følge af større oplysning gennem sidste dages åbenbaringer, er den afgørende lærdom om det system der er kendt som den forunderlige frelsesplan, saliggørelsens plan eller nådens plan (se Alma 42:5, 8, 15). Sådan som den er udformet repræsenterer den det, som Amulek kaldte „den evige Guds store plan” uden hvilken menneskeheden uundgåeligt ville komme (Alma 34:9).

Planen er et meget forunderligt eksempel på det fuldendte perspektiv i Jesu Kristi evangelium. Faktisk kræver fuldstændig tro på Jesus Kristus, en fuldstændig tro på hans Faders frelsesplan.

Præsident Brigham Young erklærede: „Enhver må være i besiddelse af åbenbaringens ånd for at kende frelsesplanen og

holde sig på den sti som fører til Guds nærhed” (*Journal of Discourses*, 9:279).

Dette system er så vigtigt, at de der ikke holder sig til det eller forlader det, kan risikere at se den i et begrænset perspektiv og havne i elendighed. Det er faktisk således at det meste af den menneskelige elendighed er en følge af uvidenhed om eller ulydighed mod frelsesplanen. Der vil ikke være ende på sådanne jordiske lidelser, for de mennesker der ikke lever i overensstemmelse med planen. Derfor har Herren frit delagtiggjort os i denne vigtige kundskab og befalet os „frit” at undervise i den (Moses 6:58).

Jesus Kristus, menneskehedens Forløser, er det centrale i Faderens plan. Alligevel er der, som forudset, mange der „agter ham for intet” (se 1 Nephi 19:9) eller bare „betragter ham som et menneske” (se Mosiah 3:9). Uanset om andre fornægter eller nedvurderer Jesus, så betragter vi ham som vor Herre og Frelser. Søkende, det betyder ikke særlig meget

hvad folk mener om os, men det betyder meget hvad vi mener om Ham. Det betyder heller ikke særlig meget hvem anden siger vi er, men det betyder noget, hvem vi siger Jesus er (se Matt. 16:13-17).

Vi værdsætter f. eks. ikke alene Jesu Kristi guddommelighed meget højt, men også hans betagende bevægelighed og forbløffende evner som vogter. Den opstandne Jesus besøgte Mellemosten, hvor han havde udført sin jordiske mission. Derpå besøgte han nogle i Amerika (se 3 Nephi 11). Og derpå sine andre tabte får (se 3 Nephi 17:4).

I Herrens uselviske plan findes intet som ikke er til gavn for menneskenes børn (se 2 Nephi 26:24). Han arbejder kærligt og uafbrudt, således som Moses og Jeremias erklærede, „for at det altid må gå os vel“ (5 Mosebog 6:24. Se også Jeremias 32:38-40). Hans storslåede plan, hans „gerning og herlighed“ er „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“ (Moses 1:39). Så, selv når vi har lært for alvor at elske Gud, må vi ydmygt erkende at han elskede os først (se 1 Joh. 4:19).

Shakespeare var sandelig ikke langt fra sandheden da han skrev: „Hele verden er en scene“ (*Som man behager*, 2. akt, 7. scene). Men den er ikke beregnet til skuespil!

Selve ordet *plan* bekræfter Guds faderlige hensigt, virkeliggørelsen af noget vi så desperat har brug for på vore dages scene, med alt den forvirring og fortvivlelse der hersker.

„Saliggørelsens plan“ sikrer os ikke alene personlig udødelighed, men den hjælper os også til at blive bedre mennesker og til at blive født påny. En højt anset profet har passende erklæret: „O, hvor stor er ikke vor Guds plan!“ (2 Nephi 9:13). Enok græd da han så dette glimt af

historien og menneskehedens unødvendige elendighed. (Se Moses 7:41). Men han så også Guds plans sejr. En anden profet udrød: „Gud har . . . kundgjort os dette, så vi ikke skulle omkomme . . . fordi han elsker vore sjæle . . . derfor sender han i sin nåde engle til os, for at forløsningsplanen må blive kundgjort for os“ (Alma 24:14).

Der måtte også englebesøg til i vore dage, for påny at instruere os om Guds frelsesplan, og forsikre os om at jordlivet ikke er en kæmpe gravhule og døden ikke verdens ende.

Alma oplevede frygtelige sjælekvaler, da han blev klar over at han for alvor kunne blive „tilintetgjort, både sjæl og legeme“ (Alma 36:15). Så kom han i tanker om sin fars profetier „angående Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulle komme for at gøre forsoning for verdens synder“ (Alma 36:17). I et øjeblik af dyb ydmyghed, da „denne tanke bemægtigede sig“ hans sjæl, råbte Alma fra sin sjæls dybde: „O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig“ (Alma 36:18).

Hensigten afløste hans lidelser. Sorg blev til glæde, tilsyneladende fordi Alma så Gud på hans trone og længtes efter at komme til Gud (se Alma 36:22).

En sådan længsel efter et himmelsk hjem eksisterer virkelig, især i betragtning af dette livs mønster. Ydermere i de øjeblikke hvor vi glæder os over noget smukt, fx. storslået kunst og musik, er det som om vi bare følger et instinkt vi erhvervede os et andet sted, på et andet tidspunkt.

Livet viser sig dog bare at være det som man kunne forvente af bevidst opstillede prøvelser og erfaringer, som giver muligheder for valg og afsavn. Desuden er der ikke nogen vej *udenom*, den eneste måde er at *gå igennem!*

Og hvad er det så vi skal „igennem“?

Selv for os dødelige, som er fulde af fejl, frembyder denne barmhjertighedsplan mulighed for at blive anerkendt, rette vore fejl og genoptage vores individuelle udvikling, med visse forstyrrelser.

Der er skabt mulighed for omvendelse og forædling — som det skete for den tapre Peter, der tøvede og sank ned i de skummende bølger — alligevel vidste han hvem han skulle se på for at leve, og han råbte: „Herre, frels mig!“ (Matt. 14:30). Ligesom de samme muligheder var til stede for en sagtmødig Moses, der kæmpede med et udmattet folk, sammen med de byrder som er pålagt en leder (se 4 Mosebog 11:11, 14, 29), og for en Jonas som forsøgte at tage et andet sted hen end til Tarsis, men alligevel nåede Nineve og derved fik en stor lærestreg angående barmhjertighed. For Oliver Cowdery, Martin Harris og Thomas B. Marsh, der begik fejl, men genvandt deres åndelighed og viste omvendelse, ved at rejse vestpå, forsonse sig og atter tilslutte sig og opretholde den plan som sidste dages profeter har forkyndt.

Således, mine kære søskende, vil de bedste stunder somme tider forekomme under, eller lige efter, de trofastes mørkeste stunder.

Det er utrolig ironi at nogle mennesker anklagende forsøger at bruge Herrens egne indlæringsmetoder imod ham, eller bliver vrede over at vi i virkeligheden skal vandre i tro, mens vi er her på jorden. Ikke desto mindre sagde Brigham Young, både praktisk og åndeligt: „Der er ingen frelsende tro som kun hviler på . . . en bevidst kendsgerning“ (*Discourses of Brigham Young*, udvalgt af John A. Widtsoe, s. 154. Deseret Book Co., Salt Lake City 1941).

Eftersom dette liv ydermere er så kort,

må der nødvendigvis være nogle faste udveje. Nogle nemme, nogle svære. Nogle omgående, andre nølende. Derfor må vi ikke antage, selv ved tro, at kunne blokere alle disse udveje, hele tiden og for alle mennesker. Hvis vi har et fuldkomment, evigt perspektiv, vil vi heller ikke ønske at gøre det.

Vores hukommelse har visse begrænsninger og derfor kan vi ikke se enden fra begyndelsen. Men det kan Gud. I mellemtiden befinder vi os i noget vi kunne kalde en slags „skumringslys“. I dette lys vil vi dog stadig kunne se at Gud elsker os individuelt og fuldkomment, selv om vi ikke altid kan forklare meningen med alt det der sker os eller omkring os (se 1 Nephi 11:17).

Mens vi befinder os i denne jordiske puppe eller dette klasselokale, er vi helt uden udsyn, det eneste vi har er troen på og kundskaben om „den evige Guds store plan“.

Derfor står Kristi lærdomme om frelsesplanen, som vejledende skrifter til at afmærke og oplyse vejen. Hans evangelium er jernstangen, langs den lige og snævre sti, beregnet til at ruske os op af hensyn til vores åndelige sikkerhed.

Denne store plan er ikke kun abstrakt teologi, men noget som kan få os til at forstå hverdagen. Dens sandheder er nødvendige for den måde vi betragter os selv, andre, livet, Herren, ja selv universet. Eller hvordan vi betragter et lille barn, eller døden, eller vort syn på verdens ros og ære. Planen er moder til meningen med det hele den kan pleje og beskytte os under enhver prøvelse.

Dens sandheder og perspektiver hjælper os at skelne mellem en storslået bog og unødvendige ønsker, mellem hævn og retfærdighed, mellem raseri og retfærdig harme og mellem fornøjelser og glæde.

Ældste Robert D. Hales fra De halvfjerds' første Kvorum og ældste Dean L. Larsen fra kvorumets præsidentskab.

Når vi forstår Guds frelsesplan, ved vi at vi kan glæde os over besværet, lidelserne, lærestregerne og de stadige erfaringer vi skal gøre i livet, og som alt sammen forståeligt nok, dersom vi ønsker det, kan hjælpe os til at blive det som Frelseren opfordrer os til: „Som jeg er” (3 Nephi 27:27).

Den enkeltes udvikling kræver somme tider at vi må marchere som Zions lejr, over stok og sten, eller belærende oplevelser, som dem folk fik da det nordlige Mexico blev koloniseret, oplevelser beregnet på at forme særlige mennesker. Sådanne episoder havde dog intet at gøre med den egentlige prøve, men alt at gøre med vores anden prøvestand!

Når vi fremover sagtmodigt skal fremlægge kundskab om denne plan, kan vi ik-

ke sige til Herren at vi nok er parate til at overgive os, men kun på vore egne præmisser. Der kan ikke stilles betingelser i forbindelse med en betingelsesløs overgivelse!

Til trods for hele planens indbyggede konsekvens, kan den dog ikke bringe lykke til nogen der lever deres liv i direkte uoverensstemmelse med dens standarder. Den kan ikke fuldt ud inddrage nogen der er for nervøse for at blive inddraget. Der findes ingen ærværdig plads for den der er for nervøs for at miste sin plads i den verdslige synagoge. (Se Joh. 12:42-43).

Selv om planen viser at vi har en omsorgsfuld Fader og en Frelser, vil de som tror på planen ikke automatisk være fuldstændig beskyttet imod at blive opslugt af det verdslige.

I planen lægges der stærk vægt på menneskets umiddelbare frihed til at vælge (se 2 Nephi 2:27). Alligevel afspejler nogle af de situationer, vi nu befinder os i, at vi tidligere har indgået aftaler, som vi nu har glemt, men som vi engang frivilligt indgik.

Planen anviser altid vejen, men den gør ikke altid vejen lettere, eftersom individuel udvikling kræver en „modsætning i alle ting” (2 Nephi 2:11).

Herren vil give os den nødvendige intellektuelle og åndelige bekræftelse angående sin plan, men på hans præmisser og på hans egen måde.

„Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget” (Joh. 7:17).

Af alle de fejl jordiske mennesker kan begå, er fejl i forbindelse med Guds frelsesplan i virkeligheden den forkerte at fejle med!

Ingen fejl kan få større eller mere evige konsekvenser end denne!

Det er intet under at denne kirke og

dens folk bruger så megen tid og så mange penge på at dele evangeliets fylde angående denne plan.

Det er intet under at Herren ønsker der skal undervises lige ud og gentagende gange i planen.

Og hvorfor ikke? Det er Guds plan — ikke vores! Og når vi ser de udtrykkelige resultater som kommer af menneskers måde at løse verdens problemer på, bør vi så ikke være glade? Endvidere „hvorfor ikke tale om Kristi forsoning” som Jakob sagde (Jakobs Bog 4:12) — i alt hvad man kan finde på at tale sammen om? Hvorfor ikke, søskende? Denne begivenhed bygger bro over hele menneskehedens historie, eftersom en forløsningens Gud og frelsens Søn gik fremad med saliggørelsens store plan. Ja, Gud ønsker at vi gennem denne plan skal blive lykkelige, men først måtte vi frit kunne vælge.

Denne handlefrihedens gave, som vi fik af Gud, fortæller os noget vidunderligt

om hans godgørenhed og hensigten med den — at vi kan udvikle os. Misbruger vi denne handlefrihed afslører vi noget forfærdeligt om os selv!

Alligevel ser vi i dette liv stor barmhjertighed og oplever inspirerende øjeblikke, vi ser barmhjertighed, rørende uselviskhed samt stilfærdige og stadige heltegerninger blandt mennesker af alle stammer, farver og kulturer.

Dette bør ikke overraske os. For hvis åndelige børn er vi, når alt kommer til alt? (Se Heb. 12:9).

Det er derfor ikke overraskende at der her i livets skole opnås nogle enorme sejre, og at historien også er fyldt med mange personlige fejtagelser. Vi bør dog hverken give skolen eller omstændighederne skylden! Mindst af alt Skolelæreren! Endvidere vover vi ikke at belære Gud om hans pligter overfor sine elever (børn)!

Desuden, kære søskende, er der ingen

der har lovet os at det kun skulle være som en skovtur at være Herrens discipel i de sidste dage.

Tidligere tiders vanskeligheder kan være en vejledning for os. Da Jesu første komme nærmede sig, var der mange tegn. Men der var stadig nogle som tvivlede (3 Nephi 8:4). De trofaste sejrede og blev retfærdiggjorte.

Nogle besluttede sig til at håne og spotte de trofaste troende, og skabte omgående „et stort røre“, og de glædede sig oven i købet ved tanken om muligheden af at Kristi tilhængeres tro ville vise sig at have været forgæves (se 3 Nephi 1:5-7). Men det var det ikke. Medlemmerne forblev trofaste, og de blev bevaret ved troen!

De som i dag er i åndelig harmoni, kan være lige så sikre som Elisas unge tjener. Den unge mand, der var omringet af utallige fjender, søgte at blive beroliget af

profeten og seeren, som sagde til ham: „Frygt ikke, thi de, der er med os, er flere end de, der er med dem“ (2 Kong. 6:16).

Men den unge mand kunne tælle og han så det ikke på den måde, før profeten havde bedt for ham. Så åbnedes den unge mands øjne, og han så at bjerget var fuld af ildheste og ildvogne (se 6:17).

Alt skal nok blive godt, som det var i fordums tid. For de som holder Herrens pagter har hans stadige forsikring:

„De skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud;

og jeg vil give dem ét hjerte og én vej, så de frygter mig alle dage, at det må gå dem og deres sønner efter dem vel.

Jeg slutter en evig pagt med dem, at jeg ikke vil drage mig tilbage fra dem, men gøre vel imod dem“ (Jer. 32:38-40).

Jeg bærer vidnesbyrd og forsikrer jer om dette, med en apostels myndighed og i det hellige, Jesu Kristi navn. Amen. □

Pagter, ordinanser og tjenestegerninger

*Ældste A. Theodore Tuttle
De halvfjerds første Kvorum*

I de forløbne år har jeg virket både som missionspræsident og som tempelpræsident. Jeg har lagt mærke til de unge mennesker der ankom til missionerne i Sydamerika, og som gik i templet for at få deres begavelse og blive besejlet.

Jeg har set dem som var velforberedte, og dem som ikke var så godt forberedte til at modtage disse velsignelser. Men frem for alt har jeg med bekymring lagt mærke til dem der ikke var forberedt — dem som slet ikke kom — og spekuleret på hvorfor.

Nogle få af dem var fra familier hvor man havde gjort sig alle mulige anstrengelser for at forberede dem til at virke som missionærer og til at modtage templets velsignelser. De fleste af dem var dog fra hjem hvor de ikke havde modtaget det som er nødvendigt for at kvalificere dem, og for at give dem et ønske om at tjene.

Skal de unge være forberedt på at virke

som missionærer og modtage templets velsignelser, må forældrene overveje andet og mere end skolegangen. De må tænke på andet og mere end at forberede dem til en karriere. De må virkelig tænke på andet og mere end blot på at blive en missionær — som om det eneste der krævedes var at de er til stede.

Der er tre ord vi må tage i betragtning: *Pagter, ordinanser og tjenestegerninger.*

Oplæringen til at indgå pagter og ordinanser, og til at yde tjenestegerninger skal ske i hjemmet. Hvis forældrene sætter det øverst vil de unge være forberedt til dette. Gør de ikke det, vil de gå glip af den nødvendigste uddannelse med henblik på de unges karriere.

En ny udfordring

Fædre og mødre har fået guddommelig befaling om at udføre deres ansvars

opgaver som forældre. Det vi tidligere har gjort er ikke længere tilstrækkeligt for at beskytte vore børn i disse krisetider. Kirken har længe belært om at den dag vil komme hvor ingen vil kunne klare sig og holde ud, uden selv at have et vidnesbryd om guddommeligheden i dette værk. Nu er dagen kommet. Vi ser hvordan nogle der mangler vidnesbyrd, falder fra sandheden og bliver ofre for vildfarelser. Mens vi endnu sørger over tabet af dem, vil atter andre møde sorg, når de glemmer at undervise i de rette principper på rette sted, eller når de skaber tvivl hos dem der er svage i troen, eller åbenlyst belærer om falske lærdomme, og derved bliver årsag til at folk falder fra. Alt for mange af vore unge modtager ikke deres pagter og ordinanser, og yder ingen tjenestegerninger. De ugudeliges voldsomme angreb på vore hjem er nu mere underfundige og frække end nogen sinde. De gør indgreb i familierne. Det er vanskeligt at undslippe disse påvirkninger.

Hvis vi handler klogere, kan vi dog føle os trygge. „Men er I beredt, behøver I ikke at frygte” (L&P 38:30). Løsningen er ganske enkel. Resultaterne er sikre. *Vi kan ikke længere forvente at kirken påtager sig hovedansvaret for at undervise vore børn — dette ansvar er først og fremmest forældrenes.* Forældrene vil blive holdt fuldt ud ansvarlige for at deres børn lærer evangeliets principper og ordinanser, og bliver inspirerede til at tjene, og det skal de stå til regnskab for over for Herren. Kirken vil naturligvis støtte forældrene gennem hjemmelærere, besøgs lærerinder, gennem kurser, rådgivning og anden hjælp. Ingen enlig mor eller far i denne kirke behøver at opgive arbejdet med at udføre de pligter som Herren har pålagt dem.

Undersøgelser som kirken har foreta-

get for nylig, har vist at forældre kan gøre visse ting, for at vi kan nå vore mål. Ældste Dean Larsen fortæller om resultaterne:

„Det som påvirker vore unges private, religiøse liv, og hvilke af de ønskede resultater de når, er *den religiøse livsførelse i hjemmet*. Hvis et ungt menneske lever i et hjem hvor der *regelmæssigt bedes familiebøn, hvor familien sammen regelmæssigt studerer evangeliet og skrifterne og hvor der er enighed om de grundlæggende værdier*, vil mulighederne for at komme på mission og blive viet i templet, være stærkt forøgede. Denne påvirkning som øves i hjem og familie betyder langt mere end den der udøves af kammerater eller ved deltagelse i kirkens programmer og aktiviteter. Hjemmets indflydelse er faktisk overvældende, hvad enten den er positiv eller negativ” (Regionalrepræsentanternes seminar, 1. april 1983).

Var I klar over at de tre hovedpunkter er regelmæssig familiebøn, regelmæssigt studium af evangeliet i skrifterne og enighed mellem forældre og børn om grundlæggende værdier? Det er dette, der mere end noget andet, vil føre til den rette forståelse af pagter, ordinanser og tjenestegerninger.

Familiebøn

Kære forældre, vi må begynde hver eneste dag med at knæle ned til en familiebøn. Børn har brug for at bede og selv opnå kundskab gennem Helligånden. Nephi sagde: „Thi dersom I vil give agt på Ånden, som lærer mennesket at bede, da vil I vide, at I bør bede, thi den onde ånd lærer ikke mennesket at bede” (2 Nephi 32:8).

*„Hvis I hele tiden
husker at I
forbereder jeres sønner
og døtre til at indgå
pagter, modtage
ordinanser og yde
tjenestegerninger — vil I gøre
tingene anderledes.”*

Læsning i skriften

Vi har fået større muligheder for at studere skrifterne i familien efter vi har fået den samlede mødeplan. En stor del af sabbaten kunne meget passende anvendes både til at familien sammen og hver for sig studerer skrifterne.

Der er ikke meget som i den grad bidrager til åndelig vækst som at studere skrifterne. Frelseren sagde: „Den, som har skrifterne, lad ham ransage dem og se . . .” (3 Nephi 10:14). Herren har lovet os, at dersom vi vil søge skal vi lære forunderlige sandheder at kende og de vil få os til at sætte vores lid til Kristus, som vort store eksempel. Vi vil blive styrket i vort ønske om at slutte pagter med Herren, modtage ordinanser og yde tjenestegerninger. Alma underviste i et stort princip da han sagde til Helaman: „Min søn . . . se frem til Gud og lev” (Alma 37:47).

Forældre, hvad gør I, når I virkelig ønsker at undervise? Bør vi ikke gøre som Frelseren gjorde? Han anvendte spørgsmål. Han citerede skrifterne, brugte lignelser, fortalte historier og bar vidnesbyrd. Han benyttede daglige oplevelser til at undervise i åndelige sandheder og udnyttede alle mulige anledninger til at un-

dervise. Han skabte belærende omgivelser — og motiverede sine tilhørere til at tænke, frem for blot at lytte.

Jeg kender en mand der underviser sine børn ved måltiderne. Han har for vane at stille to eller tre evangeliespørgsmål. Han siger at han altid kan fange sine teenagers opmærksomhed når han siger: „I får en femmer hvis I kan svare rigtigt.”

Enighed om grundlæggende værdier

Når vi forsøger at undervise ved Ånden, vil vi prioritere vigtigheden af pagter, ordinanser og tjenestegerninger meget højt.

En pagt er udveksling af gensidige, motiverende løfter: „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte” (L&P 82:10).

Evangeliets pagter bliver indgået mellem Gud og mennesker. Betingelserne fremsættes af Herren. Vi har fået evangeliets ordinanser gennem åbenbaring. Han har åbenbart os disse pagter og ordinanser som er nødvendige, for at vi kan komme tilbage til hans nærhed.

Dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse er én af de nødvendige pagter vi indgår med Herren. Forud for denne ordianse går tro og omvendelse. Efter dåben følger overdragelse af Helligåndens gave. Når vi accepterer disse første principper og ordinanser, får vi tilgivelse for vore synder og sikrer os vores frelse. Under nadverordinansen fornyr vi regelmæssigt denne og andre pagter, og når vi holder vores del af pagten, modtager vi Herrens Ånd, som vil være med os.

Det hellige præstedømme bliver ligeledes overdraget ved en pagt. Præstedømmet er en magt — til at tjene. Vi indgår flere pagter med Herren når vi modtager vo-

res begavelse og når vi bliver besejlet i templet. Dette er ophøjelsens pagter. I må lære jeres børn at de kun kan blive ophøjede og blive som vor himmelske Fader ved at modtage disse ordinanser og indgå disse pagter.

Når vi holder ud i tro til enden og tjener og elsker vore medmennesker, kan vi udvikle de dyder og egenskaber som er nødvendige for at kvalificere os til at bo sammen med Herren.

Således bliver tjenestegerninger noget af det vigtigste. Frelseren viste os eksemplet på uselviske tjenestegerninger. Tjenestegerninger er en guddommelig pligt. Kong Benjamin lærte folket at når vi tjener vore medmennesker, så tjener vi også Gud (se Mosiah 2:17).

Forældre, hvis I hele tiden husker at I forbereder jeres sønner og døtre til at ind-

gå pagter, modtage ordinanser og yde tjenestegerninger — vil I gøre tingene anderledes. Så vil I prioritere anderledes. I vil undervise med en større indsigt og opnå større resultater af jeres indsats. Jeres unge vil komme til missionerne og templerne, ikke alene i et større antal, men også bedre kvalificerede til disse velsignelser. Og de vil begynde tidligt i deres liv at yde tjenester.

Og når jeres børn gør dette, vil de blive ophøjet på den yderste dag, de vil opstå og kalde jer velsignede — fordi I førte dem til evigt liv.

Når vi forældre har et ægte ønske om at undervise vore børn i evangeliet, vil Herren inspirere dem til at lytte, og når de lytter til os vil vi kende vort hellige ansvar for at undervise dem.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste F. Burton Howard og A. Theodore Tuttle fra De halvfjerds' første Kvorum.

En generation der er parat til at træffe kloge valg

Elaine A. Cannon

Netop afløst som præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse

Præsident Kimball, det er en stor vel-signelse for os allesammen at du er her. Præsident Hinckley, præsident Benson og I andre ledende brødre, jeg ønsker specielt at hylde ældste Tuttle, som netop har talt, fordi han har været vejleder for Unge Piger i den sidste tid, og vi holder utrolig meget af ham.

Det er spændende for mig at stå ved denne talerstol i dette tabernakel, hvor jeg har været til konference hvert år i mit liv. Jeg har fødselsdag på denne årstid, og jeg kan tydeligt huske at jeg tilbragte min 9 års fødselsdag her i tabernaklet, hvor jeg lyttede til nogle storslåede taler, og jeg synes det er spændende at jeg har fået denne opgave i dag.

Vi er forsamlede her i Herrens navn. Vi er engagerede i dette sande arbejde, og jeg er, ligesom jer, taknemmelig for det privilegium det er at være medlem af denne kirke. I går havde jeg en interessant

oplevelse. I den sidste tid er der i visse kredse blevet talt om muligheden for at kvinder kunne få overdraget præstedømmet, og der var én som spurgte mig hvordan mon det følte at holde præstedømmet. Jeg sagde fast og bestemt: „Jeg elsker at holde om præstedømmet, når han kommer hjem til middag.“ Jeg er godt klar over at det ikke var særlig originalt, men sådan svarede jeg altså. Nu hvor jeg bliver afløst fra denne dejlige, men krævede stilling, har jeg til hensigt at være der når min dejlige mand kommer hjem og vores dyrebare familie samles.

Det som jeg vil sige i dag, vil jeg sige i dyb oprigtighed og med stor omsorg i hjertet. Jeg vil først fortælle om noget jeg sætter stor pris på. Søster Darger og søster Smith og jeg, har sammen med søster Palmer, der har været sekretær for Unge Pigers præsidentskab, elsket at arbejde sammen med de yndige unge piger.

Vi har elsket hvert eneste minut og følt stor tilfredsstillelse ved arbejdet som vi har nydt at udføre sammen.

Vi har arbejdet i fred og fordragelighed. Vi har arbejdet sammen i tro, og vi har søgt Herrens hjælp og i høj grad følt hans støtte. Vi er taknemmelige fordi vi har haft det privilegium at blive vejledt på denne måde. Vi har elsket arbejdet og påskønner meget de bemærkelsesværdige, attraktive og trofaste medlemmer som arbejder i hovedbestyrelsen, samt alle dem der arbejder med Unge Piger og som er blevet afløst i dag.

Vi har nydt at arbejde med organisationerne, de andre hjælpeorganisationers ledere, de forskellige afdelinger og hele den store organisation som styrer denne afdeling af kirken. Vi sætter stor pris på

dem alle og vi vil savne disse nære forbindelser med dem.

Men vi er fortræstningsfulde over de nye kaldelser der er foretaget. Vi elsker søster Ardeth Kapp og er stolte over at hun er i stand til at påtage sig ledelsen af dette vigtige arbejde i vore dage. Gennem årene har jeg nævnt at vi specielt er blevet ledet af storslåede præstedømmeledere, som vi er kommet til at holde meget af — vi holder uendelig meget af dem og sætter stor pris på dem.

Jeg vil gerne give udtryk for min store kærlighed til præsident Kimball, som lagde sine hænder på mit hoved for næsten 6 år siden, for at indsætte mig og give mig en særlig velsignelse, så jeg kunne virke i denne stilling. Denne storslåede, kære og elskede Guds tjener er virkelig en profet.

Det nyligt afløste præsidentskab for Unge Piger taler her med ældste Neal A. Maxwell fra De tolv Kvorum. (Fra venstre mod højre): Søstre Elaine Cannon, Arlene Darger og Norma Smith.

Dette fine menneske som har sagt: „Gør det,” ved en bestemt lejlighed, vil jeg gerne omtale med stor glæde her i tabernaklet i dag. Da vi talte om kirkens unge sagde han til mig: „Sig til dem at de ikke skal gøre det — især ikke hvis det er noget forkert.”

Da indvielsesbønnen forleden dag blev bedt for det nye kirkemuseum, mindede præsident Hinckley os allesammen om at alt dette er muligt på grund af de trofaste helliges tiendebetaling. Han bad vor himmelske Fader velsigne tiendebetalerne, om at åbne Himmels sluser for dem, så de kan få udstøt velsignelser over sig i overmål.

I dette øjeblik er jeg dybt rørt i mit hjerte. Jeg har på en ny måde lært at værdsætte alt det der bliver gjort muligt for de unge piger, f. eks. gennem den tiende som alle I gode mennesker indbetaler — de lektiehæfter og håndbøger og mulig-

heder, og den vejledning de kan få til deres personlige fremgang. Vi påskønner i høj grad jeres tiende og offerydelser og tjenestegerninger!

Kære søskende, vi har gode og talentfulde mennesker i denne kirke. Det er en anden stor lektie jeg har lært og som jeg er dybt taknemmelig for. Hvert eneste sted vi har rejst til i de år vi har arbejdet, er jeg gentagne gange blevet forbløffet over de dygtige kvindelige ledere og stærke præstedømmeledere der er oprejst til os i fjerne lande hvor kirken er grundlagt. Man står ud af flyvemaskinen, og mellem en hel masse fremmede, ser man et ansigt der lyser. Vi kan genkende hver eneste en af Kristi disciple og se at de er medlemmer af hans kirke. Det er vidunderligt. Vor himmelske Fader har atter og atter oprejst gode mennesker som kan lede kirkens unge i dag, så de bliver pligtopfyldende, ansvarlige og trofaste mennesker.

Nu, hvor jeg ikke længere får de dejlige muligheder jeg har haft, minder det mig om noget. Vi er nødt til at oprejse en generation der er parat til at stå fast og stå imod. Vi må oprejse mennesker som ønsker at indgå hellige pagter og holde dem, samt lære Guds ord at kende og videregive det til andre. Det er noget som vi i præsidentskabet har næret et dybt ønske om.

Vi har genskabt en vidunderlig gammel tradition, som mange af os i det gamle GUF er vokset op med. De unge mennesker får et nyt valgsprog fra skriften hvert år, og pigerne lærer det udenad ved at sige det hver uge. De taler om det, de sætter mål for det og vi håber at de forsøger at leve efter det. I år er skriftstedet en forpligtelse der er taget fra 1 Nephi 3:7: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befaleet.” „Jeg vil gå.” Vi siger det om og om igen.

I forældre, som lytter til denne konference, har et større ansvar end vi der arbejder i kirken. Jeg gentager hvad brødrene har sagt. Dette valgsprog fra 1 Nephi 3:7 bør blive en virkelighed for de kommende generationer, som skal være beredte, således som præsident Kimball sagde for flere år siden, ved at være en pagtgeneration der bereder vejen til Herrens komme.

De, som er forsamlet her i dette historiske tabernakel eller har stillet ind på konferencen, lytter til budskaberne som er oversat til jeres eget sprog. Dette er gjort for at I kan forstå Guds ord. I ville føle jer stærkt inspireret, hvis I så de utallige oversættere som sidder i båse under os her i tabernaklet. Mange af dem er unge mennesker. Herren har lovet sine børn at de ville blive undervist i evangeliet på deres eget sprog. Denne kirke får dette til at ske. Jeg mener at familierne er nødt til at undervise hinanden i evangeliet på Guds,

vor himmelske Faders, sprog. Jeg beder til at vi, når vi derhjemme har brug for vejledning, når der opstår problemer eller misforståelser, vil slå op i skrifterne sammen med vore unge og læse om den lov der er uigenkaldeligt fastsat i Himmelen og ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede. Når vi læser Guds vilje i Guds sprog, udvikler vi ærbødighed, vidnesbyrd og forpligtelse, og så vil vi leve et renere liv.

Jeg elsker evangeliet. Jeg elsker Herren.

Jeg er taknemmelig fordi der ikke hersker tvivl i mit sind om at disse mænd her er hans særlige tjenere. Jeg er lykkelig fordi jeg har fået lov at arbejde på den måde jeg har. Jeg er taknemmelig for at der er mennesker som jer, der vil genoptage det arbejde som vi havde, som vil hjælpe disse unge, kostbare mennesker, til at forberede sig. I Jesu Kristi navn. Amen.

□

Gennem mørk tåge

*Eldste Wm. Grant Bangerter
De halvfjerds første Kvorum*

Præsident Kimball, jeg ved at jeg giver udtryk for alle de tilstedeværendes følelser når jeg siger at vi elsker dig, sådan som du ofte har fortalt at du elsker os.

Jeg ved at jeg skal tale om et godt emne, eftersom mange allerede har benyttet det i dag. Jeg kunne tænke mig at sige noget om at komme igennem den mørke tåge.

Da jeg gik igang med denne opgave, kom jeg i tanker om nogle retningslinier og en udtalelse, som præsident J. Reuben Clark jr. for mange år siden fremkom med. Han sagde:

„For kirken og for hver af dens medlemmer er der to ting som vi ikke må glemme og som ikke må forblive ubemærket:

„For det første: At Jesus Kristus er Guds Søn . . .

For det andet . . . at Faderen og Sønnen virkelig . . . viste sig for profeten Joseph i en åbenbaring . . . at evangeliet og det hellige præstedømme . . . blev . . . gengivet til jorden, efter at det var gået

tabt ved frafald i den oprindelige kirke.”

(„The Charted Course of the Church in Education,” en tale holdt i Aspen Grove, Utah, 8. aug., 1938, s. 3).

Jeg vil gerne bære vidnesbyrd om at disse principper er sande, fordi jeg har fået åbenbaret denne kundskab gennem Guds Ånd som ikke kan modsiges:

I en tid, der i skrifterne beskrives som „ugudelighedens og hævnens dage” (Mos 7:60), udsender Det øverste Præsidentskab deres særlige budskab til kirken ved vore stavskonferencer: „Vi holder os på den lige og snævre sti, når vi overholder vore pagter.”

Det er et godt tidspunkt for os at rette vores opmærksomhed imod dette, eftersom vi hævder at vi bliver ledet af profeter som er kaldet af Gud. De som ignorerer budene får måske ikke mange flere advarsler, „thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den” (Matt. 7:13).

Vi advares imod uretfærdighed. Det vil

sige synd og ugudelighed. Peter har defineret det som om han talte om vor tid. Han taler om dem der „fornægter den Herre“, om havesyge ved at „udbytte jer med falske ord“, om det eksempel vi kan se ved Sodomas og Gomorras ugudelighed og om „de lovløse gerninger, han så og hørte“ (2 Pet. 2:1, 3, 6 8, 14).

Når vi tænker på det vi ser i nyhedsmedierne og annoncerne, er det meget tydeligt at de anstrengelser der gøres for at få os til at bruge narkotika, drikke spiritus osv., gøres for at tjene penge, i et forsøg på at købe eller sælge vores sjæle „for at udbytte jer“.

Nyhedsmedierne og offentlige artikler omhandler ofte „tøjlesløse menneskers udsvævende liv“ (2 Pet. 2:7). Men vi kalder det ved dets rette navn: „En ond og utro slægt.“

Vi bliver faktisk ustandselig bombarderet med ugudelige billeder, som åbenlyst møder os, somme tider på en måde som vi ikke kan undgå.

I vort samfund hedder det noget fiktivt, at udstillingen af sådanne billeder, som skildrer hor, pornografi, blottelse og moralsk løssluppenhed, ikke må vises for mindreårige. Det bør det naturligvis heller ikke, men det ville være det rene hykleri at sætte en aldersgrænse. Måske er der større adgang til fordærv for ældre og gifte generationer. Det er dem som bedriver hor. Dem som ødelægger hjem og nedbryder familiernes hellighed. Det er de gifte, som opnår skilsmisse, bryder pagterne, snyder deres ægtefælle og ikke ærligt overholder deres forpligtelser.

Og ved at gøre noget så ugudeligt, antyder de naturligvis at det ikke er så slemt mere. Når nu så mange i verden accepterer dette, vil vi blive hånet dersom vi ikke gør det samme eller taler imod det. De vil kalde os snerpede, gammeldags, asketi-

ske og selvretfærdige, som om vi var de syndige. Vi vil blive beskyldt for at være ondsindede, når vi ikke vil beundre menneskelegemets „skønhed og naturlighed“.

En mand, som hedder bror Smith, skildrede i en tale, en aften til vort nadvermøde, for mange år siden et levende eksempel på kirkemedlemmernes standpunkt i forhold til verdens. Han fortalte om en oplevelse han havde mens han arbejdede for at rehabiliterer mænd på forbedringsanstalter. En mor havde bedt ham kontakte hendes søn som sad i fængsel.

Da bror Smith henvendte sig til den unge mand blev han groft afvist: „Lad mig være,“ sagde han, og det var hans indstilling. Men bror Smith havde lagt mærke til et temmelig naivt maleri i fængslet en dag, og da han forhørte sig om det, fik han at vide at den unge mand havde malet det. Dette inspirerede ham påny at henvende sig til den unge mand:

„Har du malet det billede?“

„Ja, det har jeg.“

„Jeg blev imponeret over det. Jeg har tænkt på om du ville male noget for mig.“

„Det ved jeg ikke. Hvad skulle jeg male for dig?“

„Noget, som jeg aldrig har set,“ sagde bror Smith. „Jeg har kun læst om det.“

„Hvor står det?“ spurgte den unge mand.

„Her i denne bog,“ svarede bror Smith. „I Mormons Bog, 1 Nephi kapitel 8. Vil du læse det, og prøve om du kan se det for dig?“

Senere spurgte bror Smith den unge mand om han havde læst det.

„Ja, det har jeg,“ sagde han.

„Så du billedet for dig?“

„Ja, det gjorde jeg.“

„Vil du male det for mig?“

„Det ved jeg ikke rigtigt.“

Bror Smith købte de nødvendige materialer der skulle til for at male billedet og gav den unge mand det. For første gang reagerede han positivt og var glad, fordi han nu kunne bruge så gode materialer, og han malede billedet. Bror Smith havde det med til nadvermødet, så jeg har set det. Det var naturligvis billedet af Lehis drøm.

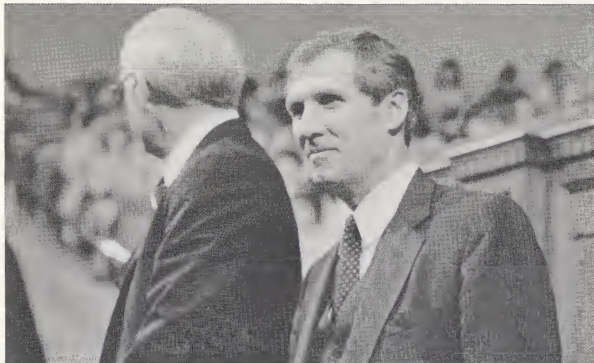
Prøv nu om I kan se dette billede for jer. Alle, som har læst 1 Nephi kapitel 8, vil mindes skildringen. Hvis I ikke har læst det, ville jeg ønske at I ville gøre det og fornemme dette billede.

Her følger beskrivelsen: For det første vandrede Lehi omkring i mørke, hvorpå han kom til en stor og udstrakt mark. Han så et træ, hvis frugt var eftertragtelssværdigt, og som gjorde mennesket lykkeligt: Guds kærlighed. Lehi fik lyst til at dele frugten med sin familie — med sine to oprørske sønner. Utallige folkeskarer trængte sig frem for at få noget af frugten, og så opstod der en mørk tåge, som gjorde

de at de næsten ikke kunne se stien. Vandet langs stien kunne betyde ødelæggelser. Jernstangen betød at de kunne forblive i sikkerhed på stien. Den store og rummelige bygning var fyldt med mennesker der hånede og spottede. Så var der dem der gerne ville følge stien, men lod sig overvinde af dem der hånede og de stolte i verden, hvorpå de forlod dem der havde fået del i frugten af livets træ, og gik på de forbudte stier som fører til ødelæggelse.

Jeg kender ingen mere levende beskrivelse end dette storslåede syn, som skildrer forholdet mellem dem, der kalder sig sidste dages hellige, og verdens påvirkninger. Denne beretning er virkelig. Det er en stor profeti. Det er en levende advarsel.

Lad mig fortælle beretningen færdig om den unge mand i fængslet. Bror Smith pegede på en engel den unge mand havde malet, og som svævede over kløften med det dybe vand, og spurgte ham: „Hvor har du den engel fra? Jeg kan ikke

Ældsterne Loren C. Dunn og Rex D. Pinegar fra De halvfjerds' første Kvorum.

huske at der var en engel, da jeg læste om billedet."

Den unge mand svarede: „Det ved jeg godt. Jeg har selv sat den der. Det er min engel. Da jeg malede billedet blev jeg klar over at Gud har anbragt noget som kan påvirke mig på min vej og redde mig fra min tidligere levevis."

Denne oplevelse blev naturligvis begyndelsen på hans omvendelse.

Ja, de tiltrækkende stemmer i verden får det gode til at se ondt ud og det onde til at se godt ud. Det som fejlagtigt virker tiltrækkende og som lokker os til umoralitet, til at se det forbudte på video derhjemme, til at søge fornøjelser uden grænser, som om Gud ikke eksisterede, findes i virkeligheden, og det er helvedes gab, som er gravet af den som prøver at lægge os i sine frygtelige lænker.

Jeg lærte engang at flyve flyvemaskiner. Flyveinstruktøren fløj pænt og jævnt. I horisonten kunne vi se en bjergkæde. Så begyndte han at flyve kunstflyvning, maskinen vendte snart på hovedet og snart drejede den i spiral, og det var som om bjergene hævede sig og stod på spidsen. Han vendte igen maskinen, så vi fløj rigtigt. Han fløj i spiral, og da jeg så ned var det som om hele verden drejede rundt som et kolossalt hjul. Det var et levende syn. Det så virkelig ud. Jeg har siden selv fløjet kunstflyvning mange gange — fløjet på hovedet og i spiral. Hvis jeg ville gøre det i dag, ville bjergene ikke længere se ud som om de stod på hovedet eller jorden som om den drejede rundt. Hvorfor ikke? Fordi jeg gennem erfaring har lært virkeligheden at kende, og nu bliver jeg ikke bedraget.

Sandheden for kirkens medlemmer er: „Jesus Kristus er Guds Søn. Faderen og Sønnen viste sig virkelig for profeten Joseph. Evangeliet er gengivet til jorden."

*Vort mål i Unge Pigers
præsidentskab har været at
„oprejse en generation der er
parat til at stå fast og stå imod,
som ønsker at indgå hellige
pagter og holde dem, samt lære
Guds ord at kende og videregive
det til andre."*

Vi har ingen undskyldning for at forlade retfærdighedens stier. Hvis vi holder fast ved jernstangen kan vi ikke blive bedraget.

I en af vore salmer synger vi om seeren Nephi fra fordums tid. Nephi fik jo også det samme syn som sin far, Lehi.

*Seeren Nephi, fra fordums tid
fik et syn fra Gud,
hvori de hellige, ædle ord,
som en jernstang blev ham vist.
Mens vi rejser her på jord
er vi fristelsens magt underlagt.
Vi vandre må gennem tåge, mørke,
i fare hver en stund.
Når fristelsens magt os kommer nær,
vi ej for tåge kan se,
men jernstangen kan vi stole på
og Himmelens hjælp ligeså.
Hold fast ved jernstangen,
den er stærk
og strålende klar og sand,
for jernstangen er nemlig ordet
fra Gud,
som leder os sikkert hjem.
(Prosaoversættelse af salmen,
som ikke findes på dansk).*

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Varmet ved livets ild

Barbara B. Smith

Netop afløst som præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Præsident Kimball, præsident Hinckley, kære brødre og alle mine dejlige søskende, jeg føler mig her i eftermiddag som en forhenværende overdommer, der forklarede hvad han følte på sin 99. fødselsdag. Han ræsonnerede således: „Det er bare en almindelig fødselsdag ligesom alle de andre.“ Men mens han stod og talte om begivenheden, afslørede hans ord kærlighed til livet, kærlighed til sit arbejde og til sine medmennesker. Han sagde:

„Jeg har fået begge hænder varmet af livets ild — jeg har levet mit liv fuldt ud . . . Jer har mange rige minder . . . Også mine minder er det kostbareste jeg har i dag . . . Det bedste ved livet ligger altid foran. Det som virkelig tiltrækker er skjult for vore øjne, et eller andet sted bag tidens bakker.“

Jeg elsker livet, ligesom denne hæderkronede gamle mand. Jeg elsker det arbejde jeg har beskæftiget mig med de sidste ni et halvt år — det krævende og koncentrerede, men dejlige arbejde i hjælpeforeningen. Det har været så dej-

ligt for mig at det nærmest virker som et flygtigt øjeblik af tid.

Nu hvor jeg står overfor denne omskiftelse, fyldes jeg med minder — om familie, om min dejlige mand som har støttet mig og tålmodigt ventet på mig, om mine børn og deres ægtefæller, som har tilrettelagt deres fortravlede skema efter mit, og om børnebørn som ofte har vist mig et godt eksempel, om de kvinder jeg har arbejdet sammen med — et kalejdoskop af billeder, oplevelser og indtryk som jeg har fået gennem dem.

Jeg ser for mig mine hengivne, talentfulde og loyale rådgivere, Marian R. Boyer, Janath R. Cannon, Shirley W. Thomas, og Ann S. Reese, samt min kasserersekretær, Mayola R. Miltenberger, som jeg alle holder uendelig meget af. Jeg ser de strålende, talentfulde kvinder, som jeg har arbejdet sammen med i hjælpeforeningens hovedbestyrelse. Og så er der min personlige sekretær og de søde kvinder der har arbejdet som vore funktionæ-

rer, receptionsdamerne som arbejder i hjælpeforeningens bygning, og vores public communications repræsentant, Moana B. Bennett.

Jeg ser også for mig de trofaste stavs- og wardshjælpeforeningsledere og de mange, mange søstre som udgør hjælpeforeningens medlemmer i hele kirken, og som jeg har lært at kende og værdsætte.

I dette øjeblik kan jeg kun gentage præsident Kimballs ord: „Gud velsigne kvinderne — de *dejlige, dejlige* kvinder!“ („Women, Wonderful Women!“ *Relief Society Magazine*, jan. 1958, s. 8).

Jeg har afgjort varmet begge mine hænder ved deres ild.

Jeg har set hvordan de har udviklet ædle egenskaber, når de har overvundet personlige sorger, skuffelser og tragedier. Jeg har været vidne til deres barmhjertighedsgerninger og kærlige arbejde med deres familier og deres næste.

Jeg har fornemmet deres kreativitet, og frydet mig over deres resultater og taget del i deres glæder.

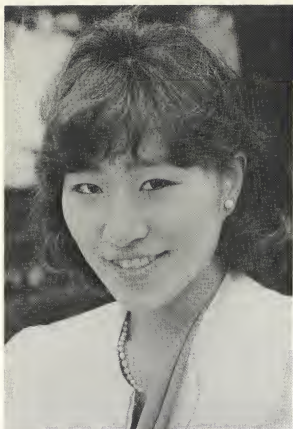
Jeg har fornemmet vores stærke søsterfællesskab når jeg har været til søndagens hjælpeforeningsmøder, til kvindernes områdekongresser, til selskaber og til betydningsfulde historiske begivenheder, som for eksempel den mindeværdige begivenhed i Nauvoo, hvor vores kære organisation blev til, da vi fejrede denne begivenhed ved at anlægge en smuk have med kvindemonumenter.

Jeg har læst hvordan hjælpeforeningen fejrede sin 50-års fødselsdag med en stor forsamling af søstre i dette tabernakel. Præsidentinde, Zina D. H. Young talte til forsamlingen og sagde:

„Hvor ville jeg dog ønske at mine ord kunne høres af alle mennesker, ikke kun af jer, mine brødre og søstre her i taber-

Søster Camilla Kimball, præsident Spencer W. Kimballs hustru.

naklet, men at de også måtte blive *hørt* og *forstået* af alle andre mennesker på dette kontinent, og ikke alene her, men også i Asien, Afrika, Europa og på øerne i havet." (Hjælpeforeningens hovedbestyrelses referater, I bind, 17. marts 1892, s. 225).

Jeg har på fornemmelsen at dette måske ikke bare har været et ønske, vores tidligere og storslåede leder her gav udtryk for. Det var måske snarere en bøn til Herren om at der måtte komme tider som vi har i dag. Lad mig forklare:

Da jeg var en lille pige, deltog jeg i et program her i tabernaklet. På det tidspunkt fik jeg et indtryk som jeg aldrig har glemmt, selv om jeg ikke forstod det den gang. Jeg fyldtes med det indtryk at jeg en gang ville stå foran en stor kirkeforsamling i denne bygning.

Jeg troede at denne åbenbaring i min

barndom blev til virkelighed i 1974, til den hjælpeforeningskonference hvor jeg blev opretholdt som præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse. Men nu kan jeg helt sikkert føle at *dette* er den dag jeg så. Og måske er det på grund af hengivne mennesker, der ligesom præsidentinde Zina Young har bedt og er blevet bønheft, at vi nu kan forkynde evangeliets sandheder til hele verden, og at de kan overføres til de lytters hjerter og tanker, som er parate til at lytte og vil prøve at forstå.

I den ånd er jeg stolt af i dag at kunne vidne om at vore profeter og apostle er kaldede af Gud. De vil altid lede kirken retfærdigt, ved Helligåndens guddommelige styrelse og magt.

Kirkens kvinder har et vigtigt arbejde at udføre. Dette arbejde kræver stor karakterstyrke, tro på Herren Jesus Kristus, og et rent hjerte som kan være et lys for verden og et retfærdigt værn mod det mørke der dækker jorden, med dens strid og onskab.

Jeg vil i al ydmyghed gerne erklære jer min stadig større kærlighed. Jeg forsikrer jer også at jeg nærer dyb og inderlig kærlighed til vores nykaldede og netop opretholdt præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse. Jeg ved at hjælpeforeningen er i gode hænder. Den vil fortsat vokse og bevæge sig fremad på utallige måder, for at velsigne tilværelsen for alle Guds døtre.

Jeg ved at dette er sandt. Jeg føler det i hver fiber i min krop, ligesom jeg ved at Gud lever, at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser.

Må vi alle sørge for at få det meste ud af hvert eneste øjeblik i vort liv, så vi engang i fremtiden atter kan være sammen med dem, det beder jeg ydmygt om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hjem og familie: Et guddommeligt, evigt mønster

*Ældste Gene R. Cook
De halvfjerds første Kvorum*

Jeg vil gerne takke søster Smith på alle kirkens søstres vegne, og selvfølgelig også på brødrenes vegne. Vi påskønner meget både dit og søster Cannons arbejde.

For flere år siden gik der ild i et familiehus midt om natten, og huset brændte ned til grunden. Naboen kom over for at trøste familiens 7-årige søn, uden at vide at han nu skulle til at lære et stort princip. „Johnny, det var trist at jeres hjem brændte ned.” Johnny tænkte sig om et øjeblik og sagde derpå: „Åh, De tager helt fejl, hr. Brown, det var ikke vort hjem, det var kun vores hus. Vi har stadig vort hjem, vi har bare ikke noget sted at have det lige nu.”

Det var et storslået princip som dette barn belærte om, angående hjemmet. Hvad tænker I på, når I hører nogen sige *hjem*? For nogen er det en bygning. For andre er det et sted hvor man sover og spiser og hvor man opbevarer sine ting.

Men for atter andre rummer det noget mere åndeligt, det kan betyde et sted hvor familien er, hvor man har sit hjerte, et helligt sted, et fredeligt sted, en tilflugt fra verdens ondskab.

Men den lille, stille stemme hvisker at det har en dybere betydning. Hjemmet er Himmelen. Vi er fremmede her på jorden. Mit virkelige hjem er ikke her, men der. Det er min udfordring at lære at frembringe et hjem her på jorden, som det celestiale hjem jeg forlod. Herren har sagt at vi endnu „før (vi) fødtes, modtog de . . . første belæringer i åndernes verden og forberedtes til at komme frem . . . for at arbejde i (Herrens) vingård for menneskesjælenes frelse” (L&P 138:56).

Vi lærte således at arbejde i vingården, hvilket for en stor del, måske den vigtigste, var at vi skulle vide hvordan vi arbejder derhjemme. Herren, som er den bedste af alle lærere, lærte os det. Når vi der-

„Det er min udfordring at lære at frembringe et hjem her på jorden, ligesom det celestiale hjem jeg forlod.“

for påny skal lære det her på jorden, ved anvendelsen af vores handlefrihed, er det måske stort set for at erfare og genopdage lærdommene her i kødet.

Hvordan kan jeg huske og genopdage hvad jeg engang vidste? Herren svarer: „Bed, og han vil kundgøre jer det som var fra verdens begyndelse i forhold til jeres tro og hellige gerning” (se Alma 12:30). „Jeg vil minde jer om alt hvad jeg har sagt jer” (se Joh. 14:26 samt Alma 12:30) „og styrke dette folks hukommelse” (se Alma 37:8).

Når talen er om hjem og familie, sker det somme tider at nogle enlige, enker, en enlig far eller mor eller bedsteforældre, føler sig fristet til at sige at disse lærdomme ikke angår dem. Men må jeg minde jer alle om at da Herren sendte os her for at opnå personlig udvikling, sendte han os til en familie for at vi kunne få åndelig og timelig næring af dem. Herren har organiseret hele verden på den måde. Der findes ingen anden måde at komme til verden på.

Alligevel er der stadig nogen som siger: „Jeg har ingen familie. Jeg er helt alene.” Må jeg minde jer om at I altid har tilhørt og altid vil tilhøre Guds familie. I er hans sønner og døtre. Det betyder ikke noget om jeres *forældre* eller *ægtefælle* eller *bror* eller *søstre* de er medlemmer af kirken, levende eller *døde*, de tilhører stadig din familie. Og hvis du er retfærdig og holder trofast ud til enden, så vil du, uan-

set din nuværende status, i den sidste ende blive velsignet med at tilhøre en familie. Derfor er vi allesammen nødt til at lære de principper som styrer familielivet, og efterleve dem så godt som vi kan i vor nuværende situation, som forberedelse til ophøjelse, hvad enten vi er far eller mor, bedsteforældre, bror, søster, onkel, tante eller barn — hvad enten vi er *enlig* eller *gift*. Dette er Herrens mønster, hans udvidede syn på begrebet *familie*.

Lyt derfor, alle I familier på jorden, familiekredse og fjernere familie, ja, hver eneste levende sjæl, og Herren vil belære jer om helligheden ved denne himmelske organisation som kaldes *familie*, som kaldes *hjem*.

Kære søskende, forestil jer et øjeblik at I befandt jer på det sted I var før I kom til jorden, i det store råd i Himmelen, ja, til et rådsmøde i Faderens egen familie. Mon ikke Faderen kunne have sagt sådan noget som: „Kære børn,

1. Gud vil indstifte ægteskabet på jorden for menneskene” (se L&P 49:15-16; L&P 131:1-4).

2. „Gud har forordnet at I skal samarbejde med ham og bringe børn til verden” (se 1 Mos. 1:22, 28; 2 Nephi 2:22-23; L&P 132:63).

3. „Familien bærer hovedansvaret for at den enkelte får åndelig og timelig næring” (se Mosiah 4:14-15; L&P 68:25, 28).

Faderen fortsatte måske og sagde: „Når I kommer til jorden skal I”:

4. „Lære jeres børn at elske Herren jeres Gud af hele jeres hjerte” (se 5 Mos. 6:5-7),

5. „og elske og tjene hinanden” (se Mosiah 4:15).

6. „Bed i jeres familier både morgen, middag og aften og I vil få skærpet jeres hukommelse om disse lærdomme” (se 3 Nephi 18:21; Alma 34:21, 27; L&P 68:28).

7. „Lær dem om omvendelse, tro på Kristus, dåb, Helligåndens gave, præstedømmets pagter og tempelordinanserne, her på jorden” (se L&P 68:25, 27; L&P 132:19). Bedsteforældre, onkler og tanter, I kan hjælpe.

8. „I skal indvie familiens midler til Herren. Giv frit af jeres midler.” (Se L&P 42:30-31; Jakobs Bog 2:17; L&P 119:1-7).

9. „I må ikke opirre jeres børn til vrede” (se Ef. 6:4),

10. „og I må ikke tilstede at de slås og skændes med hinanden, og således sår stridens sæd” (se Mosiah 4:14).

Måske fortsatte han ved at sige:

11. „Kommende fædre, I skal lære at sand åndelig ledelse først og fremmest skal udøves hjemme og ikke så meget i verden.

Mødre, I har fået en hellig kaldelse som ingen anden, *til at opdrage disse små børn, så de bliver som jeg er.* Hvis I ikke alle sammen bliver som små børn, vil I ikke kunne komme hjem til mig.”

12. „Lær jeres pligt af de levende profeter og gennem skrifterne.”

13. „Til slut vil jeg, på grund af forældres hellige kaldelse, *personligt*, gennem Helligånden, lære jer hvad der betyder mest. Hold jer nær mig; bed mig ydmygt om hjælp.”

Måske fortsatte Faderen ved at sige: „Kære børn, jeg har også et par advarsler jeg gerne vil give jer, fordi denne verdens indflydelse vil være meget stærk.”

1. „Der vil blive øvet stærk indflydelse for at holde familierne små. Husk så på at „som pile i krigerens hånd er sønner (børn), . . . salig den mand, som fylder sit koger med dem.” (Salmernes Bog 127:4-5).

2. „Husk at ansvaret for din familie her på jorden kommer i første række. Der vil være mange som ønsker at gribe forstyrrende ind i dit ansvar, for at undervise og aktivisere din familie. Glem aldrig at du har hovedansvaret, og at din succes på alle områder i den sidste ende direkte vil

blive målt efter den opmærksomhed du tildeler dette *guddommeligt udnævnte slægtsskab*" (se L&P 88:119).

3. „*Bestræb jer på at holde sammen.* Undgå aktiviteter og andet som kan skille jer. Husk at hvor der findes dyb kærlighed vil der også kunne findes bitre følelser, dersom kærligheden viger" (se 2 Nephi 1:14, 21).

4. „I børn skal *adlyde jeres fæder og moder,* og huske på at jeg Herren har sat dem over jer. I skal ære dem" (se 2 Mos. 20:12).

5. „Kære børn, når I kommer til jorden skal I huske på at *når I først er blevet forældre vil I altid være forældre.* Enten bedsteforældre, oldeforældre eller far, således som jeg er. Jeres ansvar for at præsidere fortsætter gennem generationerne, så I kan være med til at vende børnenes hjerter til deres fædre. Modstå fristelsen til ikke at lade jer involvere. Til at holde jer tilbage fra jeres familie og kun beskæftige jer med jeres eget." I bedsteforældre har visdom, og evner til at skelne, så hold jer nær hele jeres familie, som jeg, Herren, har givet jer (se Mosiah 2:5).

Kære søskende, måske sluttede han således:

6. „Kære børn, I skal ikke bekymre jer for meget om at huske alt dette. I vil opdage at disse ting, vil virke mærkeligt kendte når I lærer om dem, som om I altid har vidst det. Det har I, for I har oplevet det alt sammen før i jeres himmelske hjem" (se 1 Nephi 15:8, 11).

„I vil komme ud for prøvelser med jeres børn, når I tillader dem at vokse og udvikle sig, således som jeg har haft prøvelser med jer (se L&P 133:52-53). Men vær ikke bange; jeg har givet mine engle befaling om at hjælpe jer. Jeg har selv sendt dem for at være omkring jer, og til at holde jer oppe (se L&P 84:42, 88; 133:53). Derved

får I mulighed for at erfare hvad vi har lært jer. Følg tilskyndelserne. Vi elsker jer."

Kære søskende, til allersidst vil jeg gerne sige til forældrene, hvor det er muligt: „Forældre, hvad end I gør så *kom hjem* (påtag jer jeres ansvar derhjemme).

(Børn), Hvad I end er, uanset fejl, problemer eller synd, jeres familie vil altid elske jer. *Vend hjem*

Bedsteforældre, brødre, søstre, onkler, tanter, hold familien sammen. *Kom hjem.*

Må hjemmet som et begreb blive ophøjet, fordi Herren har organiseret det således fra begyndelsen.

Jeg vil gerne hylde mine bedsteforældre, mine forældre og specielt min hustru og mine børn, fordi de har gjort mit hjem til det bedste sted i hele verden. Der findes ikke noget sted på jorden jeg hellere vil være end hjemme.

Og endelig, må den dag komme hvor vi alle vil kunne synge denne pris til hjem og familie:

*O min Fader, du, som troner
i en navnløs hellig fred,
når skal jeg dit åsyn skue,
se din nærheds herlighed?
Men har der jeg kun en Fader?
Hør fornuft og sandheds svar,
sig, hvad jeg vil evigt kende:
Der jeg og en Moder har!
Når min svage hytte lægges
ned i jordens kolde grus,
Fader, Moder, lad mig møde
eder i jert kongehus!
Når jeg har mit mål fuldkommet,
hvorfor I mig sendte her,
kald mig hjem med fælles stemme,
lad mig saligt dvæle der!
(„O min Fader" Sange, nr. 195).*

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Eksempler på bøn

*Ældste Bruce R. McConkie
De tolv apostles Kvorum*

Jeg glæder mig over at Russell Nelson og Dallin Oaks nu er kaldet som særlige vidner om Herren, Jesus Kristus. De er kaldede af Herren gennem inspirationens ånd og står som retfærdighedens søjler i hans hus, fra dette øjeblik og for evigt fremover.

Jeg overvældes helt af min dybe taknemmelighed og glæde over Herrens godhed imod mig.

Han har ladet mig lide smerter, føle angst og smage sin helbredende kraft. Jeg er dybt taknemmelig over den tro og de bønner, som mange mennesker har udvist, og for de oprigtige bønner der er nået nådens trone på mine vegne. Det er til behag for den Gud, vi tilhører, når vi faster og beder og anmoder om hans velsigelser; når vi bønfalder ham af al vor styrke og af hele vor sjæl om det vi så inderligt ønsker; når vi, som Paulus sagde, „med frimodighed træde(r) frem for nådens trone for at få barmhjertighed og finde(r) nåde til hjælp i rette tid” (Heb. 4:16).

Vor Skaber har givet os bønningen som en udvej og en metode, hvorved vi kan rådføre os med ham og tale med ham. Det er et fundament af ren og fuldkommen gudsdyrkelse.

Vi taler til Herren i bøn og han taler til os.

Det er et privilegium for os at han hører vore stemmer i sine boliger i det høje, og at høre Herrens stemme besvare os ved Åndens kraft.

Bøn ændrer vor tilværelse. Gennem bøn kommer vi Herren nær, og han udrækker sin hånd og berører os, så vi aldrig bliver den samme igen.

Bøn er kilden til stor styrke, en uendelig retfærdigheds støtte, en mægtig kraft, der kan flytte bjerge og frelse sjæle. Gennem bøn bliver syge helbredt, døde oprejst og Helligånden udgydes i rigt mål over de trofaste.

Gennem bøn forpligter vi os ved højtidelige pagter til at elske og tjene Herren hele vort liv. Gennem bøn ofrer vi vore

sakramenter og tilegner den Allerhøjeste vor andagt.

Så er der de særlige bønner som er reserveret, og som bliver bedt af dem som drikker af hvilens vande og ligger på grønne vange. Og bønner der ikke bliver udtalt for dem der vandrer i syndens dal.

Jeg vil gerne, med tanke for dette, fortælle jer om de bønner jeg har i mit hjerte, bønner som jeg tror I ligeledes har i jeres hjerter og som vil kunne forene os i en stor lovprisning og andagtsfuld takkebøn til Gud, når de stiger op og bliver hørt i de høje boliger.

Vi beder ikke udenadlærte, rituelle eller gentagne bønner. Vi søger Åndens vejledning og tilpasser enhver bøn efter de øjeblikkelige behov, uden at tænke på at benytte de samme ord ved de anledninger jeg her vil nævne. Men det vil være passende for os at benytte ord, som ud-

trykker tanker som disse i vore bønner.

Fader, vi beder dig i Jesu Kristi navn, høre mine ord, og med dine almægtige øjne se vore hjerters tanker og hensigter, og skænke os det vi retfærdigvis ønsker os.

Vi betragter det som et stort privilegium at kunne komme i din nærhed, bøje os for din trone og tiltale dig som vor Fader, og vi ved at du vil høre vore bønner. Må vi tale til dig med Helligåndens kraft.

Og når vi så takker Herren for jordelivets velsignelser, og udtrykker håb om udødelighed og evigt liv, så kunne vi passende sige sådan noget som:

Fader, vi takker dig for selve livet, for denne jordiske prøvestand hvor vi befinder os som pilgrimme, langt borte fra vort himmelske hjem, for at opnå erfaringer som vi ikke kan få på nogen anden måde.

Vi takker dig fordi du har ordineret og

Ældste Bruce R. McConkie fra De tolv Kvorum, til højre, hilser på missionærer i Salt Lake City.

grundfæstet den store og evige frelsesplan, hvorved vi, dine åndelige børn, har fået magt til at gå fremad og blive som dig, hvis vi er trofaste og ærlige i alt.

Vi takker dig fordi du sendte din hellige Søn, Jesus, som Frelser og Forløser, og fordi du iværksatte alt hvad der skulle til med hensyn til din store og evige frelsesplan, så vi kunne blive frelst fra død, helvede, djævelen og uendelige lidelser.

Vi hylder hans herlige og velsignede navn, og fryder os evindeligt over at han har forløst os fra timelig og åndelig død; over at han er den eneste Formidler mellem dig og os; at han har forsonet os med dig, så vi kan stå skyldfri fra vore synder og finde lægedom ved hans sår!

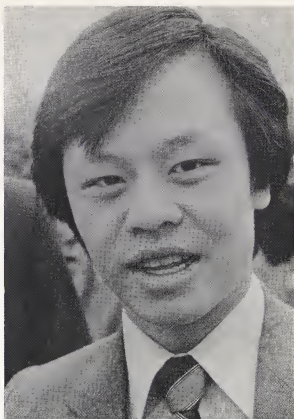
Vi takker dig, kære Fader, at du gav os din enbårne Søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv; fordi han, ved at udgyde sit blod og lide i Getsemane, og ved at bløde og lide på Golgata, bar vore synder på betingelse af omvendelse.

Hvor vi dog elsker Herren Jesus, som kaldes Kristus og som er den hellige Messias; som også er vor Herre, vor Gud og vor Konge, ham som vi tilbeder i hans guddommeligheds stråleglans; og i hvis blod vore klæder skal blive hvide, så vi kan stå uplettede foran ham og dig på den yderste dag.

Med hensyn til det herlige evangeliums gengivelse i vore dage, kunne vi bede bønnen som disse:

Og nu, Gud vor Fader, vi glæder os i taknemmelighed over hvad du har gjort for os i vor tid.

Vi takker dig af hele vort hjerte for evangeliets gengivelse; at vi igen kan høre Guds røst; at Himlene, der så længe har været lukket, nu er blevet åbnet; at hellige engle som har bragt os præstedømmets nøgler samt lys og sandhed, nu

betjener os. Vi er fyldt med ærefrygt i erkendelse af at du og din elskede Søn kom til Joseph Smith i foråret 1820, for at indlede denne evangeliets fyldes uddeling.

Vi synes at det er forunderligt at du sendte Moroni for at åbenbare Mormons Bog; Moses for at samle israelitterne og føre dem ud af det verdslige Ægypten og ind i Guds Zion; og Elias (Elijah) for at overdrage os magten til at binde på jorden og få vore handlinger beseglet for tid og evighed i Himlene.

Vi er yderst taknemmelige fordi Elias blev sendt tilbage med Abrahams evangelium, så vi, der er pagtens børn, fortsat kan være sammen som familier i al evighed!

Om vort forlig med Faderen gennem Sønnens forsoning, kunne vi passende sige sådan noget som:

Fader du har givet os belæring om, hvordan vi kan være i harmoni med dig og

velsignet os med åbenbaringer og syner. Vi er dit folk og vi ønsker at være værdige til vor kaldelse og udvælgelse.

Du har udført mirakler iblandt os; givet os de hellige skrifter, specielt de ord du har åbenbaret i vore dage; du har overdraget os Helligåndens gave, hvorved vi bliver vejledt til al sandhed, og hvorved vore sjæle helliggøres.

Vi er ovenud taknemmelige for alt dette og vi vil derfor prise dit hellige navn i al evighed.

Vi bekender vore synder for dig og beder dig tilgive os, så intet står i vejen mellem dig og os, og forhindrer os i frit at modtage af din Ånd.

Med hensyn til opbygningen af Guds rige på jorden, kunne vi udtrykke vore behov omtrent således:

Vil du velsigne din kirke og dit rige på

Ældste Bruce R. McConkie fra De tolv Kvorum.

jorden. Må vi være effektive redskaber i din hånd, så vi påny kan opbygge det gamle Zion, ja, det ny Jerusalem.

Må vi indsamle Israels tabte får i Zions stave, indenfor alle lande, således som dine fordums profeter har forudsagt.

Giv os magt til at forkynde dit gengivne evangelium til enhver nation og slægt, til ethvert tungemål og folk. Vil du åbne alle nationernes døre.

Lad os opfylde vores guddommelige pligt til at berede et folk til din Søns komme. Må vi finde ud af hvem vore forfædre er og udføre ordinansen til frelse og op-højelse for dem i dine hellige templer, som er indviet til dit hellige navn.

Åh, hav barmhjertighed med os; bær over med vore svagheder, for vi stoler på dig. Du er vor Gud, og der findes ingen anden som dig; og det er dig vi henvender os til, dig vi tilbeder i andagt og taknemmelighed.

Med hensyn til vore timelige behov, ville jeg ikke tøve med at sige noget som dette:

Vi anråber dig for vore hjerde og vore marker, at de må være frugtbare og at du vil øge høsten af vores vintræer. Vil du dæmpe elementerne og bevare os imod katastrofer, så vi kan have nok at spise samt ekstra til forråd.

Vi har brug for mad, tøj og husly. Vi har brug for skoleuddannelse og godt arbejde. Vi har brug for at være dygtige i vore forretninger og indenfor vores profession.

Skænk os hvad vi har behov for, således at vi hverken er fattige eller rige, men således at vi har hvad vi behøver af mad. *Med hensyn til de personlige velsignelser som forbereder os til frelse, kan vi give udtryk for vore tanker således:*

Velsign os i vore familier, at mand og hustru må elske hinanden og holde sig til hinanden; at forældre må opdrage deres

børn i lys og sandhed; at børnene må blive opdraget i Herrens tugt og formaning, så de må ære deres far og mor ved at leve ligeså retfærdigt som deres forfædre.

O Fader, der er så mange iblandt os som ønsker og er værdige til at få en evig ægtefælle. Vil du berede vejen for dem, så de kan få deres hjertes ønsker opfyldt i retfærdighed.

Der er mange iblandt os som er syge og lider nød, som lider på grund af ulykker og katastrofer, og som ikke er bestemt til at dø (se L&P 42:48). O, du store læge, ud-øds din helbredende kraft over dine hellige.

O Herre, giv os større tro og lad de syge blive helbredt og de døde blive oprejst i endnu større antal end det sker lige nu.

Men frem for alt, o du helbredende Gud, vil du sende ham som kommer med lægedom under sine vinger, så han også kan helbrede os åndeligt.

Vi ønsker at være rene; vi ønsker at være et rent folk; men frem for alt trænger vi til, ja vi ønsker og søger at få din Helligånd. Vi beder som de gjorde i fordums tid, at vi må modtage Helligånden.

O Fader, vi fryder os over Åndens gaver og søger dem i rigt mål. Vil du mangedoble vidnesbyrd og åbenbaringer og synere og mirakler iblandt os.

Lad os lære evighedsens underer at kende, selv det som intet øje har set eller øre hørt, og som ikke er kommet ind i noget menneskes hjerte.

Og som en konklusion, en pagt og en bøn-faldelse, kunne det være passende for os at vælge ord som giver udtryk for disse tanker:

Og til slut, Fader, beder vi at vi må være ét med din Søn, som du og han er ét. Vi søger frelse; vi ønsker evigt liv; vi længes efter at komme tilbage til dig, og efter at sidde sammen med Abraham, Isak og Ja-

„Bøn ændrer vor tilværelse. Gennem bøn kommer vi Herren nær, og han udrækker sin hånd og berører os, så vi aldrig bliver den samme igen.“

kob, og alle profeterne og de fordums hel- lige, for aldrig mere at gå ud.

Lad os se din Søns ansigt, mens vi er her på Jorden. Lad os høre ham sige: Kom hid, min Faders velsignede! Indgå til din Herres glæde; din kaldelse og udvælgelse er gjort sikker; du er min medarving, og skal modtage, eje og arve alt det, som min Fader har.

Og nu, kære Gud, du evige Elohim, vil vi, som kender dit sind og din vilje med hensyn til alt det vi har udtrykt taknemmelighed for og alle de velsignelser vi har bedt om, indgå pagt med dig om at vi vil holde dine bud og befalinger og elske og tjene dig hele vort liv.

Vi indgår dermed pagt om at vi vil følge dine veje, al den tid vi lever, uden at skamme os, lydigt, trofast, ærligt over for alt hvad du har betroet os og i kærlighed til hinnanen, idet vi vidner i ord og gerning om at vi er dit folk, fårene på din eng, dine udvalgte børn.

I et sprog som dette kan vi meget vel udtrykke vore følelser og ønsker til Herren i bøn.

Jeg tror på at alle som tilslutter sig et sådant lovprisningskor, i inderlig bøn og taksigelse, og som bestræber sig på at leve op til deres bønner, vil få fred i dette liv og evigt liv i den verden der kommer.

Og dette er min bøn for mig selv og min familie og for hele Israel.

I Herren, Jesu Kristi navn. Amen. □

Kun du kan bestemme om du skal på mission

Devin G. Durrant
BYUs første ward, BYUs sjette stav

Brødre, det er en ære for mig at stå foran jer i aften. Allererst vil jeg gerne tale om noget som er et meget omdiskuteret emne i kirken — dommere.

Før hver kamp der spilles på BYU, mødes de to holds anførere inde på midten af banen sammen med dommerne, og gennemgår et uvæsentligt ritual hvor man ikke siger noget af særlig betydning. Men den dag vi skulle spille mod Notre Dame, sagde en af mine venner, som er dommer, noget som fik mig til at tænke. Han sagde: „Ih, det bliver et hårdt arbejde for os dommere i aften. Vi kommer til at gøre nogle fejltagelser, men I slider også godt i det.“

Jeg huskede hvad han sagde, og spillet begyndte. Inden for de sidste minutter prøvede jeg at få fat i bolden, da en kraftig spiller fra Notre Dame slog mig i gulvet.

Mens jeg lå og så op, pegede dommeren nedefter og sagde at det var min fejl. Jeg blev overrasket over hans afgørelse og rejste mig op fra gulvet. Jeg smilede til dommeren og sagde: „Ved du hvad? Du havde ret i det du sagde før kampen.“ Han så forvirret på mig, og jeg fortsatte: „Du sagde at du kom til at gøre nogle fejl i aften, og nu har du lige lavet en kæmpefejl.“ Vi så på hinanden og fik os en god latter, og så fortsatte spillet.

Jeg har stor respekt for dommere, fordi de skal træffe mange vanskelige afgørelser lynhurtigt for øjnene af publikum. Men der er afgørelser i livet som er langt vigtigere end dem dommere træffer — afgørelser som skal træffes langsomt, under bøn og overvejelse og helt privat. En sådan afgørelse er f. eks. om man skal tage på mission eller ej. Under min opvækst

havde jeg et ønske om at tage på mission. Men da tiden omsider kom hvor papirerne skulle indsendes, tøvede jeg. Beslutningen blev truffet under pres fra mange sider. Jeg vidste ikke om jeg skulle tage afsted efter gymnasiet eller efter at have fuldført første del af mit studium, eller efter min uddannelse. Jeg kæmpede med en masse indvendige tanker og følelser. Jeg spekulerede også på om jeg vidste nok til at gå ud og fortælle andre om det der betød så meget for mig. Jeg talte med en masse mennesker, og de fleste af dem var villige til at sige mig deres mening. Nogle sagde jeg skulle tage af sted med det samme, andre sagde senere og nogle sagde at jeg slet ikke skulle gå. Jeg spekulerer på hvad I ville have sagt, hvis jeg havde spurgt jer om jeg skulle tage afsted dengang, senere eller slet ikke?

Måske ville I have svaret som en af vore fortræffelige præstedømmeledere. Jeg henvendte mig til ham og vi talte om min situation. Han lyttede tålmodigt og interesseret. Da jeg havde fortalt ham om min egen bekymring for at kunne komme til at spille basketball når jeg kom hjem, sagde han, med nogle ord der sank dybt i mit hjerte: „Devin, hvis du tager på mission og arbejder trofast, vil du, når du kommer tilbage, være en bedre basketballspiller end du er nu.”

Jeg havde stor tillid til den mand og jeg kunne føle at Ånden bevægede ham til at sige som han gjorde. Jeg kunne fornemme at han talte til mig personligt, og ikke til alle de andre sportsfolk som skulle på mission, fordi der ikke er to tilfælde der er ens. Han kunne råde mig, mine forældre kunne råde mig, mine venner kunne råde mig, men de kunne ikke gå på mission for mig. Det var mig der skulle gå, og ingen andre kunne træffe min beslutning. Det måtte jeg gøre selv.

En af grundene til at jeg ønskede at udføre en mission var at jeg havde set hvilken indvirkning det havde haft på min far og mor at udføre en mission. Vi har mange gange til vores familieaften hørt min far fortælle om sin mission. Han fortalte om sin kaldelse. Han havde et ønske om at tage på mission, men da han sagde det til sin far, tog hans far modet fra ham. Min far er vokset op på en hønsfarm i American Fork, Utah. Hans far havde et dårligt helbred og derfor mente han ikke at han kunne klare at passe farmen, og heller ikke at der var penge nok til at betale for en mission.

Biskop Melvin Grant kom hjem og talte med min fars familie om sagen. Da min farfar sagde til biskoppen at hans søn ikke kunne tage afsted, rejste min farmor sig op fra stolen og sagde: „Jeg skal nok passe hønsene. Min søn George skal på mission.”

Og så tog han afsted til England. Min far har fortalt mig at da han havde været på mission et par måneder, fik han et brev fra sin mor hvor der stod: „Jeg tror hønsene ved hvor du er, for de har aldrig lagt så mange æg som de gør nu.”

I april 1980 ankom jeg til MTC (missionærernes uddannelses center) og begyndte at lære spansk, som forberedelse til min mission i Madrid i Spanien. Mens jeg var på missionærskolen vidste jeg at jeg gjorde det rette. Jeg ønskede inderst inde en dag at komme tilbage og spille basketball. Men samtidig besluttede jeg mig til, at selv om jeg aldrig nogen sinde kom til at spille en kamp mere på universitetets hold, så ville jeg ikke fortryde den beslutning jeg havde taget.

I Spanien havde jeg den ære at gå med et lille navneskilt hvorpå der stod „Ældste Durrant”. Titlen *ældste* var en større ære for mig end jeg nogen anden jeg før havde

haft. Jeg fik mange oplevelser som missionær. Når der var én som accepterede evangeliet, følte jeg en usigelig glæde. Når folk afslog evangeliets budskab, blev jeg meget bedrøvet.

En af mine dejligste minder begyndte i sommeren 1981. Vi havde gået rundt i byens gader hele morgenen og talt med forretningsfolkene om kirken. Ved middagstid var vi varme og trætte og parate til et hvil. Vi besluttede os til at gå hen i den nærmeste park, og lige som vi kom derhen kunne vi se at der stod en gruppe unge mennesker. Vi bestemte os til at finde ud af om de ville lytte til vort budskab.

Efterhånden som vi kom nærmere, kiggede de mistænksomt på os. Vi fortalte dem at vi var missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De lo lidt og kom med et par hånlige bemærkninger.

Basketballstjernen ved Brigham Young University, Devin Durrant, som talte til præstedømmemødet ved konferencen, skriver autografer til nogle unge beundrere.

Det var tydeligt at de ikke havde lyst til at høre på os. Men der var en ung mand i gruppen som så på os med oprigtig interesse. Derfor koncentrerede vi vores opmærksomhed om ham. Han havde en guitar. Vi spurgte: „Vil du spille for os?“ Han smilede, tog sin guitar og begyndte at spille.

Da han var færdig fortalte vi ham noget mere om os selv og om vort budskab. Han sagde at han hed Jose Manuel. Vi talte med ham et par minutter og spurgte ham til sidst om vi kunne tale sammen en anden dag om vores kirke. Han svarede at det ville han med glæde, og at vi kunne finde ham i parken næsten hver dag, hvor han gik tur med sin hund eller spillede guitar.

Da vi skiltes kunne vi ikke forestille os at denne unge mand nogen sinde ville blive døbt. Et par dage senere gik vi hen til det samme sted. Til vores glædelige overraskelse var han der. Vi spurgte om han ville høre på os. Det sagde han ja til, og vi satte to bænke sammen — min kammerat og jeg satte os på den ene og han satte sig på den anden. Vi så Jose Manuel i øjnene og fortalte ham om Jesus Kristus. Da vi næsten var færdige med vort budskab, fortalte vi ham om Mormons Bog og at Jesus Kristus havde besøgt Amerika efter sin opstandelse. Vi gav ham en udfordring til at læse om denne store begivenhed. Han sagde at det ville han gerne. Vi gav Jose Manuel bogen, selv om vi havde vores tvivl om han nogen sinde ville åbne den.

Der gik et par dage, og så bestemte vi os til at se om han havde gjort noget ved læseopgaven. Til vores overraskelse fortalte han at han havde læst det i Mormons Bog, som vi havde bedt ham om. Han forklarede at han havde fortalt sin ven om det han havde læst. Hans ven ville også

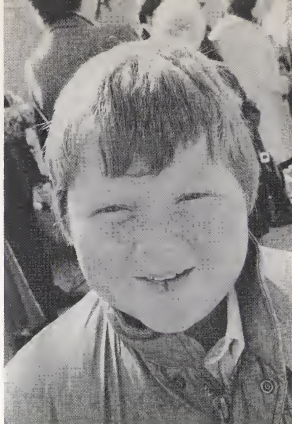
gerne læse bogen, så Jose Manuel havde givet ham sin bog. Han spurgte om han eventuelt kunne få en anden. Vi sagde at det kunne vi sikkert nok klare.

Derefter fortsatte vi med at undervise ham i evangeliet. Vi så hvordan hans udseende forandredes og vi oplevede en ændring i hans hjerte. Han ønskede at blive døbt.

Nu er der næsten gået tre år siden vi første gang mødte Jose Manuel i denne park i Madrid. Han er nu medlem af kirken, og for et par måneder siden måtte han, ligesom du og jeg, træffe en beslutning. Han skulle beslutte om han skulle tage på mission eller ej. Jose Manuel havde alverdens grunde til ikke at gå. Han var nyomvendt til kirken. Han havde ikke særlig stor kendskab til evangeliet. Han havde mistet sin far et par år før og hans mor ønskede ikke at han skulle tage afsted. De andre i familien ønskede heller ikke at han skulle tage afsted. Han havde ingen penge, så han kunne klare sig på en mission i 18 måneder. Han skulle også aftjene sin værnepligt, før han overhovedet kunne tænke på at tage på mission. Han havde alt imod sig.

Når vi hver især tænker på om vi skal tage på mission, kan vi finde mange grunde til ikke at gøre det. Vi er nødt til at se hvad de beror på. Det gøres bedst ved at betragte årsagerne til at man bør tage afsted. Og Jose Manuel havde sine grunde til at gå. Han vidste at Jesus Kristus er Guds Søn og denne verdens Frelser. Han vidste at Joseph Smith havde fået en åbenbaring. Han vidste at kirken er sand. Han vidste at den havde ændret hans liv, og han ønskede at gå og dele sin kundskab med andre.

Jose Manuel havde et ønske om at missionere. Han var kaldet til arbejdet. Og med Herrens hjælp lykkedes det ham at

finde en udvej til at gøre det. Alt gik bare i orden. Han overvandt forhindringerne og han er nu på mission i Barcelona i Spanien.

Vi kommer alle ud for forskellige forhindringer, der somme tider gør det vanskeligt at udføre en mission. I min fars tilfælde var det hans far der var syg. I Jose Manuels familie ønskede man ikke at han skulle gå. Jeg var bekymret for min fremtid som basketballspiller. Mange af de forhindringer vi møder findes kun i vore tanker. Jeg vil gerne et øjeblik tale direkte til dig — kun til dig. Du siger måske: „Jeg har en pige,“ eller „jeg har godt arbejde og en bil,“ eller „jeg har aldrig været særlig god i skolen, og jeg ved at jeg aldrig vil kunne lære skriftsteder og alle disse lektier udenad“ eller „jeg kan ikke tale med mennesker som jeg ikke engang kender,“ eller „jeg ville ikke kunne overholde alle de regler som missionærerne skal efterleve,“ eller „jeg ved ikke rigtig om kirken er sand, så hvordan skulle jeg kunne fortælle andre det?“

Jeg vil gerne sige til jer, der har sådanne tanker og følelser: Hvis du ikke har noget vidnesbyrd lige nu, kan du få et på en mission. Din pige skal nok klare sig. Du kan lære skriftstederne og lektierne godt nok til at virke effektivt. Du skal nok få det mod du har brug for til at tale med fremmede. Du kan godt være lydlig. Du kan gøre det.

Nogle af jer tvivler måske på jeres evner fordi I indtil dette tidspunkt i jeres liv har måttet kæmpe hårdt. Måske er I ikke nogen akademisk begavelse eller fremstående i samfundet. Jeg vil gerne indrømme at det er nyttige talenter for missioneringen at kunne klare sig godt i samfundet, have en god uddannelse, være en erfaren leder og at være god til at tale for sig. Men bag alt dette ligger der noget som kan give en missionær virkelig magt.

Jeg hørte for nylig om to missionærkammerater — den ene havde mange enestående talenter og det havde den anden ikke. De havde fået et brev fra en mand og hans familie, som de havde givet flere lektier. I brevet fortalte de ældsterne at de skulle komme og hente deres Mormons Bog, for familien havde besluttet sig til ikke længere at fortsætte med lektierne.

Den mest talentfulde ældste havde tillid til, at hvis han benyttede alle sine evner og alt hvad han havde lært, så kunne han få denne mand til at forandre mening. Da de mødtes benyttede han enhver af de overtalelsesevner han kunne komme i tanker om. Den anden ældste lyttede bare. Til sidst sagde manden ja til at fortsætte lektierne.

Senere, da familien blev døbt, mindedes den talentfulde ældste den aften med en vis stolthed. Efter dåben sagde manden til ham: „Den aften jeg ændrede mening, og vi besluttede os til at I skulle un-

dervise os, er den vigtigste aften i mit liv. Mens du talte var jeg så fast besluttet på ikke at lytte, for at intet af det du sagde skulle få mig til at fortsætte. Men så kom jeg til at se på din kammerat. Hans øjne var rettet imod mig. Jeg så mere kærlighed i hans ansigt end jeg nogen sinde før har kendt. Jeg følte en sådan ånd i mit hjerte at jeg ikke kunne modstå hans tavse budskab. Jeg bestemte mig til, at hvis denne kirke kunne få et menneske til at nære en sådan kærlighed som den han udstråede, så ville jeg tilhøre den.”

Udvendige evner til at omgås mennesker, samt uddannelse er en hjælp, men det er mere nødvendigt at have indvendige talenter til at udvise kærlighed og tro og vidnesbyrd. Med hensyn til sådanne talenter står vi alle lige.

Hvis du har helbred til det, så gør dig værdig til arbejdet. Fej alle hindringer til side og tag afsted.

Jeg beder til at Herren vil velsigne os alle i vore beslutninger — beslutninger om at tage på mission, beslutninger om at gifte sig, beslutninger om at udvikle karakteregenskaber, om at være hengiven og om moral.

Jeg er taknemmelig for den ære jeg fik ved at være ældste Durrant i Spanien. Jeg ved at Jesus Kristus lever, at han, mens han var på jorden, lærte os hvordan vi bør leve. Jeg ved at han forventer, at vi der har præstedømmet tager det han har skænket os og går ud og deler det med andre. Og når vi gør dette, vil han ikke alene velsigne tilværelsen for de mennesker vi kommer i kontakt med, men han vil også velsigne os. Jeg ved at det evangelium han har givet os er sandt. Det er derfor jeg ønskede at dele det med andre — fordi det betød så meget i mit liv.

Jeg vidner om dette i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvem er på Herrens hold?

Ældste J. Thomas Fyans
De halvtjers første Koorum

Professionel boldsport antager folk, som hele tiden skal gå ud og bedømme nye spillere. De bliver øvede i at se efter spillere som hele tiden spiller fortrinligt. Det er ikke tilfældigt at disse unge mænd bliver plukket ud blandt de andre. Det kræver stor forberedelse at opnå en sådan dygtighed.

Disse sportsfolk tilbringer mange år med at træne og øver sig i at spille perfekt på enhver måde. De træner i mange timer.

De passer på at de får nærende kost, så de kan styrke deres muskler, for de er klar over at alt hvad de indtager vil påvirke deres fysiske udholdenhed. De sørger for tilstrækkelig hvile og overholder andre sundhedsregler. Deres fysiske dygtighed bliver prioriteret højst i deres liv.

De sætter sig daglige, ugentlige og årlige mål, som de fuldt ud helliger sig. De lytter omhyggeligt til deres trænere, som til gengæld iagttager enhver bevægelse de gør og kender mere til deres bedrifter end

de selv gør. Sammen studerer de video-bånd, med deres spil, og de analyserer oven i købet detaljeret deres evner på en grafisk tegning på en computer. De passer på hele tiden at være opmærksomme på at forny sig eller anvende nye filosofier.

Når de trækker sig tilbage om aftenen, prøver de igen at bedømme deres indsats, med en stadig drøm om at dagen vil komme hvor de vil blive bedt om at tilslutte sig et af eliteholdene, i en verden af professionelle sportsfolk.

Vi synger: „Hvem er for Herrens sag?“ Hvad betyder ordet *sag*? Man kunne også sige *side*, hvilket betyder en af de konkurrerende parters i et spil eller inden for sport; en gruppe spillere — et *hold*.

På baggrund af denne definition kunne man passende ændre spørgsmålet: „Hvem er for Herrens *sag*?“ til „hvem er på Herrens *hold*?“ Nogle af versene kunne passende anvendes på præstedømmet:

*Hvem er på Herrens hold?
Nu vil det vise sig;
vi spørger uden frygt:
hvem er på Herrens hold?
Vi tjener himlens Gud,
vi uforsagt går frem,
om end vi kun er få,
hvem er på Herrens hold?*

*Om vi er på vor post,
vi sejren vinde skal,
og kronen bliver vor,
hvem er på Herrens hold?
(Se Sange, nr. 144).*

Man kommer ikke tilfældigvis på Herrens hold. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Det er noget vi er arvinger til; vi er født til det og alt hvad vi behøver at gøre er at kvalificere os, for at få velsignelsen” (*Priesthood*, s. 2. Deseret Book Co., Salt Lake City 1981).

I Alma 13:1 lærer vi at „Herren beskikkede præster efter sin hellige orden”.

I vers 3 og 4 får vi at vide „måden, som de blev beskikket på: De var kaldet og beredt fra verdens begyndelse efter Guds forudviden på grund af deres store tro og gode gerninger; for det første blev det overladt dem at vælge enten godt eller ondt; da de valgte det gode og øvede meget stor tro, er de kaldet med et helligt kald . . .

Og således er de blevet kaldet til dette hellige kald for deres tros skyld, medens andre havde forkastet Guds Ånd på grund af hjertets hårdhed og deres forstands blindhed, og dersom det ikke havde været for dette, kunne de have haft lige så store rettigheder som deres brødre”. I Alma 13:9 læser vi: „Således bliver de højpræster til evig tid.”

Når I er med på et basketballhold eller deltager i et skuespil eller synger i en

kvartet eller er medlemmer af en spejdertrup, så er I klare over at I i reglen kun tilhører denne gruppe et par måneder eller højst nogle få år. Ligesom der er en begyndelse på deltagelsen i sådanne grupper, vil der også være en afslutning. Og alligevel lærer vi af Alma at vi er højpræster til evig tid. Præstedømmet er evigt.

Lad os nu — I unge mennesker — omhyggeligt overveje nogle eksempler fra vore profeters liv, hvor de åndeligt har forberedt sig til præstedømmet. Præsident Joseph Fielding Smith har fortalt sin mening med disse ord: „Da jeg var lille og ikke gammel nok til at have præstedømmet, lagde min far en Mormons Bog i min hånd og forlangte at jeg skulle læse den. Jeg modtog denne nephitiske optegnelse med tak og påtog mig den opgave jeg havde fået. Der er visse passager i den som har gjort et uudsletteligt indtryk på mig, og jeg har aldrig glemt dem.’ Da han var ti år havde han læst hele Mormons Bog, ikke kun én men to gange. Hans brødre kan huske hvordan han skyndte sig med at få udført sine pligter så hurtigt som muligt og hvordan han oven i købet somme tider forlod boldbanen tidligere end de andre, og kravlede op på høloftet eller satte sig i skyggen af et træ for at læse i bogen.” (*Joseph Fielding Smith Jr. og John J. Stewart: The Life Joseph Fielding Smith*, s. 57. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1972).

Præsident David O. McKay har fortalt: „Jeg husker at jeg som diakon huggede brænde for enkerne om lørdagen. Vi var ni drenge som samledes og afholdt et kort møde, greb vore økser og tog afsted til enkerne, hvor vi huggede så meget brænde at der var nok til en hel uge.”

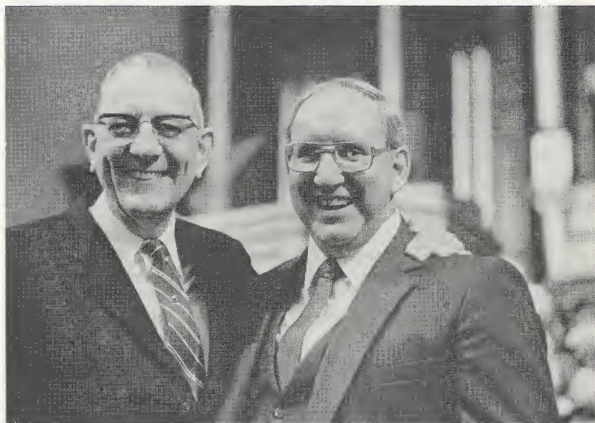
Og præsident McKay fortsatte: „Jeg kan huske at jeg som præst skulle administrere nadveren og sagde fejl første gang jeg bad bønnen. Vi havde ikke bønnen

nedskrevet på kort, således som det ofte er tilfældet nu. Det var meningen at vi skulle kunne dem udenad. Nadverbordet stod lige under talerstolen, og min far, der var biskop, stod altid lige ovenover dem der velsignede brødet og vandet. Jeg syntes at jeg kunne bønnen, men jeg havde lært den udenad for mig selv, og da jeg knælede ned og så forsamlingen foran mig, blev jeg nervøs." (*Cherished Experiences*, samlet af Clare Middlemiss, s. 190. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1976). Denne udfordring fik ham ikke til at tabe modet, unge venner. Han forberedte sig yderligere og opnåede stor dygtighed.

Præsident Kimball har fortalt følgende om et mål han satte sig da han var dreng: „Da jeg til en konference hørte en af kirkens ledere fra Salt Lake City fortælle os at vi skulle læse skrifterne, og blev klar over at jeg aldrig havde læst Bibelen, gik

jeg hjem den selv samme aften lige efter denne tale var slut, klatrede op til mit lille loftkammer, tændte den lille petroleumslampe som stod på et lille bord, og læste de første kapitler af 1 Mosebog. Et år senere kunne jeg lukke Bibelen i og vide at jeg havde læst hvert kapitel i den store og herlige bog.

Jeg fandt ud af, at denne bibel som jeg læste, bestod af 66 bøger, og jeg mistede næsten modet da jeg blev klar over at den indeholdt 1189 kapitler og at der var 1519 sider i den. Det var overvældende, men jeg vidste at hvis andre kunne gøre det, så kunne jeg også." Jeg fandt ud af at visse dele var svære at forstå for en 14-årig dreng. Der var nogle sider der ikke havde min interesse, men da jeg havde læst de 66 bøger, de 1189 kapitler, de 1519 sider, følte jeg en stor tilfredsstillelse over at have sat og nået et mål.

Ældste Jacob de Jager og Vaughn J. Featherstone fra De halvfyrders' første Kvorum.

Og han fortsætter: „Jeg fortæller jer ikke dette for at prale, men blot for at bruge det som et eksempel og sige at hvis jeg kunne gøre dette i skæret fra en petroleumslampe, kan I også gøre det ved elektrisk lys. Jeg har altid været glad for at have læst hele Bibelen fra enden til anden.” (Den danske Stjerne, sep. 1974, s. 379-80).

Jeg deltager næsten hver eneste uge i en stavskonference et eller andet sted i verden, så jeg er ikke i stand til at komme i mit wards seniorklasse, hvor de i år bliver mig undervist i Mormons Bog. Det piner mig virkelig at gå glip af det privilegium at kunne fange ånden i denne hellige bog, som er endnu et vidnesbyrd om at Jesus er Kristus. Derfor satte min hustru og jeg os som mål at studere Mormons Bog derhjemme. Vi besluttede os til at fuldende seniorklassens studiekursus for 1984 inden denne aprilkonference. Vi begyndte i

januar og mandag, den 12. marts, blev vi færdige med den sidste af de 46 lektier i kurset om Mormons Bog. Det er virkelig tilfredsstillende at have nået dette mål.

I unge mænd over hele verden forbereder jer til at komme med på et hold. I har set hen til denne dag med stor forventning. I har fået håndspålæggelse og I har fået overdraget Guds præstedømme, i Jesu Kristi navn, for at I kan repræsentere ham, når I skal administrere de hellige ordianser for menneskenes børn. Tænk et øjeblik over det.

Jeg elsker alle jer, der ligesom jeg har præstedømmet, af hele mit hjerte — generalautoriteterne elsker jer allesammen. Vi beder jer sørge for at få åndelig motion hver dag. I kan motionere så meget som I selv synes. Læs f. eks. nogle få vers i Mormons Bog hver dag, eller et kapitel om dagen, et kvarter om dagen eller en halv time om dagen. I ved selv hvor

meget åndelig styrke I har brug for. I kan godt acceptere en sådan udfordring, ikke?

I er accepteret på holdet, Herrens hold, på grund af jeres enestående og begejstrede præstation. Hvilket privilegium det nu er for jer at *motionere* gennem tjenestegeneringer og kærlighed, *lære udholdenhed* når I under bøn imødegår livets udfordringer og *indtage nærende, åndelig føde*, når I læser og mediterer over skrifterne, for at opbygge og vedligeholde jeres åndelige udholdenhed og styrke. Lev først og fremmest i harmoni med jeres præstedømme, ligesom en professionel sportsmand helliger sig sporten, indtil det bliver det vigtigste i jeres liv, og indtil I har overvættets stærke nerver og jeres sind er i kondition.

Og når I så går til ro om aftenen, vil jeres hjerte og tanker og bønner automa-

„Vi beder jer sørge for at få åndelig motion hver dag. Lev først og fremmest i harmoni med jeres præstedømme, ligesom en professionel sportsmand helliger sig sporten, indtil han bliver helt opslugt af den.“

tisk endnu engang komme ind på jeres store ønske om at præstere noget fuldkomment på Herrens store præstedømmehold.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hent det tabte får tilbage

*Ældste Joseph B. Wirthlin
De halvfjerds første Kvorum*

Mine kære brødre, som tidligere rådgiver til bror Nelson ved hele to lejligheder, vil jeg også gerne udtrykke min taknemmelighed for den kaldelse ældste Russel M. Nelson har fået og bekræfte hvilken ædel personlighed han er og hvilket stor-slået arbejde han har udført i riget. På samme måde bevidner jeg at ældste Oaks er en ædel personlighed.

Jeg vil gerne fortælle jer en historie om en ung mand der opsøgte en klog mand, som var berømt overalt på grund af sin gode dømmekraft. Den unge mand bad den viise om et godt råd om hvordan han kunne få størst succes på sit område.

„Kom med mig,” sagde den kloge mand. Han tog den unge med ned til en nærliggende sø, dyppede ham ned under vandet og holdt ham dernede. Da den unge mand endelig kom op var han næsten druknet, og fægtede med arme og ben for at få vejret, idet han gispede: „Hjælp mig, jeg kan ikke få vejret!”

„Så,” sagde den kloge mand, „det var

den første lektie. Når du har et lige så stort ønske om succes som du ønskede luft, vil du kunne nå dit mål og opnå succes!”

Et ønske, et brændende ønske skal der til for at opnå noget ud over det almindelige.

Hvorfor indleder jeg nu med denne historie? Fordi den enkeltes ønske er det første skridt i det emne jeg vil tale om i aften — „At hjælpe passive medlemmer til at blive aktive.”

Det jeg siger vil dog ikke kunne gøre spor gavn, med mindre det jeg har sagt passer med det, lytteren selv har et meget stærkt ønske om at opnå. Alle som opnår succes elsker det de har med at gøre. Det er velkendt at indstillingen, det vi hver især tænker, må være rigtig, før vi kan gøre det rette.

Ældste Dean L. Larson har på en smuk måde sammenfattet denne idé med disse ord: „Når vi forstår hvad der er ret, og hvad der er forkert, er vi i stand til at ud-

øve vor frihed til at foretage valg. Når vi gør det må vi være ansvarlige for vore afgørelser, og vi kan ikke undslippe de uundgåelige konsekvenser af sådanne valg. En sådan frihed til at udøve moralsk handlefrihed er livsvigtig i omgivelser, hvor mennesker har de største muligheder for fremgang og udvikling." (Den danske Stjerne, okt. 1980, s. 133).

Jesus interesserede sig først og fremmest for at undervise i de fundamentale principper, og disse principper havde noget at gøre med det enkelte menneskes åndelige og mentale tilstand. Frelseren vidste nemlig at dersom vores mentale tilstand er rigtig, må omtrent alt andet hos os også være rigtigt. Men hvis vores mentale tilstand er forkert, så kan vi ikke udrette meget i vort liv.

Det er derfor ikke mærkeligt at Nephi sagde til sit folk: „Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre" (2 Nephi 32:3).

Jesus sagde: „Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre Herre!‘ skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje" (Matt. 7:21).

„Gå ind ad den snævre port" (Matt. 7:13).

Præsident Marion G. Romney har på følgende måde klart udtrykt hvad det vil sige at følge: „Det er ikke nok at vi gør vort bedste. Hvis vi ikke gør alt hvad vi kan, så gør vi mindre end vi bør. Vi må have fremgang i at gøre det nødvendige. Hvis vi ikke får vort arbejde udført, har vi ikke gjort nok."

Da jeg gik på universitetet deltog jeg i sport, og jeg har siden da bevaret min interesse, i den grad at jeg læser sportsmagasinet Winter Olympics. En af sportsjournalisterne skrev at et land som Østtyskland, kendt som Den tyske demokratiske Republik (DDR), som i verdens øjne

er så lille, klarer sig overordentlig godt. Han sagde at den træning de fik ikke var meget bedre end deres konkurrenters, men de er bare meget bedre mentalt forberedt, de tilbringer mange timer med at opøve deres koncentration og viljestyrke.

„En god gammeldags, positiv mental indstilling," det er alt hvad der gør sportsfolkene fra dette land bedre stillet. (Lee Benson, *Deseret News*, 16. feb., 1984, s. D-2).

Med hensyn til at styrke de passive, koncentrerer vi os om fire hovedgrupper:

1. De der har været medlemmer hele deres liv og aldrig har været aktive, og som følge deraf er deres familie også passive.

2. Nyomvendte som bliver åndeligt utilfredse og falder fra, sædvanligvis indenfor de første par år af deres medlemskab.

3. Aktive medlemmer som har overtrådt eller har andre problemer som gør at de er faldet fra. Deres problemer er ofte at de mangler kundskab og et vidnesbyrd om evangeliet. De bliver følelsesmæssigt såret og det fører til at de føler sig uværdige og skyldige, og somme tider er de bange for at påtage sig opgaver i kirken.

4. Unge som føler sig tiltrukket af verdens filosofier eller adfærd, og ikke overholder deres pligter i kirken. Nogle af disse unge falder for de øjeblikkelige fornøjelser i henhold til det verdslige.

Nogle bliver påvirket af kammerater som ikke tager noget alvorligt, før livets realiteter tvinger dem til det.

Arbejdet med at hjælpe de tabte får tilbage, således som Jesus så levende beskrev det, må prioriteres først i hver eneste stav, i hvert ward, hver gren og af hver kvorumsleder. Alle passive medlemmer bør betragtes som emner der kan aktiviseres, uanset hvordan de tidligere har reageret på jeres tilnærmelser. Vi må bruge

„Den enkeltes ønske er det første skridt til at hjælpe passive kirkemedlemmer til at blive aktive.“

venlighed, tålmodighed, langmodighed, kærlighed, trofasthed og flid. De skal fornemme vores ægte interesse og utrættelige kærlighed.

Hvis de passive skal blive fuldt aktive i kirken, skal de for det meste gennemgå en åndelig omvendelse og accepteres af medlemmerne. Vi skal bestræbe os på at undervise dem i evangeliet og tilbyde dem inderligt og ægte venskab, samt inddrage dem i vort fællesskab.

For nylig hørte jeg til en stavskonference en historie om medlemmer der var blevet aktiviseret, og den historie rørte mig dybt. Biskoppen i et af denne stavs ward var virkelig interesseret i at få de passive brødre gjort aktive i kirken. Han vidste at det første skridt handlede om kommunikation, at han måtte have en meningsfuld samtale med hver enkelt passiv bror.

Derfor begyndte han med at ringe til en af dem. Det var hustruen der tog telefonen og sagde: „Biskop, jeg er virkelig glad fordi du ringede. Min mand er udenfor, men nu skal jeg kalde på ham.“

Da manden hørte at det var biskoppen som ville tale med ham reagerede han som forventet. Han forsøgte at undgå at komme til telefonen og svarede: „Sig til biskoppen at jeg ‚saver brænde‘ (sover),“ sagde han for at være morsom og fortsatte: „Sig at jeg er død.“

Denne bror sagde en mere bogstavelig sandhed end han var klar over. Det var sandt. „Han savede brænde,“ og han var

sørgeligt nok død med hensyn til sit åndelige liv.

En god hustru har dog en stor magt i en mands liv, og på en god måde, overtalte hun sin mand til at komme til telefonen.

Derpå benyttede biskoppen overtalelsens kraft og sagde venligt: „Jeg ville sætte stor pris på om du ville komme hen til mig et øjeblik på mit kontor i aften.“ Broderen kunne ikke modstå den venlige invitation, og han kom.

Biskoppens vidnesbyrd og hans dybe omsorg varmede denne passive brors hjerte og inspirerede ham, så han sagde ja til at deltage i tempelforberedelsesklassen, som netop skulle påbegyndes.

Hver eneste lektie blev givet af en taktfuld lærer med stor viden om sandheden og et inspirerende vidnesbyrd, og han motiverede den passive bror. Denne bror besluttede sig til at styrke sin familie og forene dem for tid og evighed, gennem templets velsignelser.

Denne gode bror saver måske stadig brænde, men nu har han også andet at tage sig til. Hans lykke tiltog i ubeskrivelig grad, såvel som glæden ved livet for hver enkelt i sin familie.

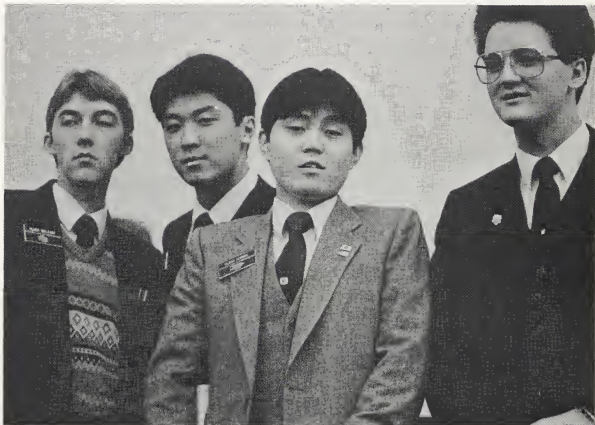
I et andet ward gav biskoppen sine to bedste hjemmelærere til opgave at arbejde med en særlig udvalgt, passiv familie. Manden og faderen havde været passiv i mange år, selv om han var ældste i det melkisedekske præstedømme. Ægteparret blev kontaktet og spurgt om disse særlige hjemmelærere kunne komme og undervise dem i evangeliet i deres hjem en gang om ugen. Det sagde familien ja til, og hjemmelærerne gik i gang med at give lektier som blev udarbejdet i henhold til familiens behov og ønsker.

Biskoppen hjalp også til ved at samtale med ægteparret med nogle ugers mellemrum. Manden plejede at spille golf om

søndagen og det havde han i begyndelsen ikke noget ønske om at lave om på. Under en samtale sagde biskoppen til manden: „Du er nødt til at gøre noget ved det åndelige, så du ikke mister din dejlige familie.“ Dette fik den passive bror til at tænke dybt over denne vigtige sag, og i løbet af et par uger spurgte han igen om han kunne tale med biskoppen, og han sagde at han var begyndt at betale tiende og at han og hans hustru ville sætte sig som mål at blive beseglet i templet.

Efterhånden som denne familie blev aktive, ændrede de fuldstændig indstilling, og man kunne se at de var meget glade for at acceptere evangeliets principper og gøre det nødvendige for at ændre deres levevis.

En anden passiv familie boede i samme nabolag som de specielt tildelte hjemmelærere. Hjemmelærerne viste først deres ægte venskab og nabovenlighed, indtil de kunne mærke at de kunne tale alvorligt med den passive familie. Så satte de sig en dag sammen med familien og spurgte om de en gang om ugen måtte komme hjem til dem og undervise dem i evangeliet. Hjemmelærerne forsikrede familien at de ikke ville presse dem på nogen måde, og at deres besøg gik ud på at give dem nogle specielle lektier om Frelserens lærdomme, og besvare spørgsmål som familien eventuelt havde. I løbet af et par uger havde hjemmelærerne familien med i kirke og det varede ikke længe før familien begyndte at komme selv.

Missionærer der er kaldet fra forskellige dele af verden underviser på mindst 30 sprog i Utah Salt Lake City North Mission. Disse missionærer der overværer konferencen hedder (fra venstre mod højre): Volker Wolfart, Ludwigshafen, Vesttyskland; Takashi Wada, Nagano, Japan; Akira Nonobe, Toba-shi, Japan; og Kjell-Magne Edvardsen, Oslo, Norge.

Biskoppen interviewede ægteparret og hjalp dem med at sætte sig mål, så manden kunne få det melkisedekske præstedømme og familien kunne blive besejlet i templet.

Biskoppen fortæller at det var en stor oplevelse at se denne familie med deres fem børn blive besejlet til hinanden for tid og al evighed. Besejlsingsværelset i templet var fyldt med venner og medlemmer fra wardet.

Nu bærer denne familie stærke vidnesbyrd om evangeliets sandhed, og mange i wardet siger at de aldrig har set folk forandre sig så meget. Manden arbejder nu i ældsternes kvorumspræsidentskab.

Præsidenter for ældsternes kvorum i en af vore fortrinlige stave i Brasilien — jeg elsker disse dejlige mennesker, vore medlemmer i Brasilien — har fortalt om en enorm succes med at aktivisere femten ældster i sit kvorum sidste år. Jeg spurgte: „Hvordan gjorde du det?“ Han sagde: „Vi besøgte dem tit sammen med hjemmelærerne. Disse passive ældster

vidste at vi virkelig var interesserede i dem.“ De fik deres vidnesbyrd styrket. De og deres familier er nu aktive medlemmer af kirken.

Herren har lovet store velsignelser til dem der gør noget for at styrke deres søskende. Herren har i en nutidsåbenbaring sagt: „Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!“ (L&P 18:15).

Jeg ville ønske at jeg kunne indprente mine dybe følelser og min viden i ethvert hjerte. Jeg kan bære et urokkeligt vidnesbyrd om at vor himmelske Fader og hans guddommelige Søn, Jesus Kristus, hersker og regerer, og at vi alle er nødt til at forstå at evangeliet er evigt. Det eksisterer evig og altid og gælder os alle, og vi bliver hver især holdt ansvarlige.

Må Herren velsigne os i dette vigtige arbejde, beder jeg om I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vær hyrde for mine får

*Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum*

Jeg vil gerne henvende min tale til mine unge venner i det aronske præstedømme. Og jeg vil begynde med at fortælle en lignelse, og derpå har jeg nogle spørgsmål til jer.

Forestil jer at vores biskop har bedt jer og mig om at tilrettelægge en udflugt for alle wardets medlemmer. Det skal være den dejligste sammenkomst i wardets historie, og der skal ikke spares nogen steder.

Vi har fundet et af de smukkeste steder i landet og reserveret det til formålet. Vi har fået lov at have det hele for os selv, ingen udenforstående vil gribe forstyrrende ind.

Forberedelserne går godt og dagen kommer, vejret er dejligt. Alt er smukt og i orden. Bordene kan stilles i en lang række. Vi har oven i købet en fin dug på bordet og smukt porcelæn. Vi har aldrig tidligere oplevet en så herlig fest. Hjælpeforeningen og Unge Piger har overgået sig selv. Bordene er fyldt med al mulig lækker

mad. Der er honningmeloner og vandmeloner, friske majscolber, grillstegte kyllinger, hamburgers, kager og desserter — kan I se det hele for jer?

Vi har netop sat os og biskoppen beder patriarken velsigne maden. Alle de sultne børn håber i hemmelighed på at bønnerne bliver kort. Netop i dette øjeblik er der noget som griber forstyrrende ind. En støjende bil maser sig ind på området og standser lige ved siden af vort bord. Det bliver vi oprevet over. Har de ikke lagt mærke til skiltene hvorpå der står „privat“?

En mand i arbejdstøj står ud og åbner motorhjælmen, og det vælter ud med snavset røg. En af vore brødre, der er mekaniker, siger: „Den bil kommer ikke videre før den er repareret.“

Det vælter ud med børn fra bilen. De er lasede og snavsede og støjende. En bekymret mor tager en æske frem og sætter den på et ekstra bord i nærheden. Nu skal der spises. Børnene er sultne. Moderen

anbringer nogle madrester på bordet. Hun flytter nervøst på dem i sit forsøg på at få det til at ligne et måltid til den sultne familie. Men der er ikke nok.

Vi venter utålmodigt på at de skal forholde sig i ro, så vi kan velsigne maden og komme til at feste.

Så er der en af de små piger der ser vort bord. Hun kommer trækkende med sin lillebror, der har lang næse, og de maser sig ind mellem dig og mig. Vi rykker os lidt, for de er meget snavsede. Så siger den lille pige: „Ah, se der. Ah, hvordan mon det smager?”

Alle venter. Hvorfor skulle de netop komme i det øjeblik? Det var det mest ubelejligede tidspunkt. Hvorfor skal vi nu forstyrres af udenforstående i det vi har glædet os til? Hvorfor kunne de ikke have standset et andet sted? De er så snavsede! De er ikke som os. De passer bare ikke her.

Eftersom biskoppen har givet os ansvaret for arrangementet, forventer han også at vi skal klare disse fredsforstyrrelser. Hvad skal vi gøre? Det her er naturligvis kun en lignelse. Men nu til spørgsmålene. Hvis det virkelig skete, mine unge venner, hvad ville I så gøre?

Jeg giver jer tre valgmuligheder.

For det første kunne I insistere på at fredsforstyrrelserne holdt deres børn rolige mens maden blev velsignet. Derefter kunne vi ignorere dem. Vi har jo dog trods alt reserveret dette sted.

Men jeg tvivler på at I ville gøre det. Kunne I gå i gang med at spise foran disse sultne børn? Vi er selvfølgelig bedre end det! Så det er ingen løsning.

Det næste valg. Der er det ekstra bord. Og vi har faktisk for meget af noget af maden. Vi kunne tage lidt hist og lidt her og lokke børnene tilbage til deres eget bord ved hjælp af det. Så kunne vi feste uden at

blive forstyrret. Vi har jo trods alt selv for tjent det vi har. Har vi ikke „skaffet (os det) ved (vores) flid”, som der står i Mormons Bog? (Se Alma 4:6).

Jeg håber ikke at I ville gøre det. Der findes en bedre løsning. I ved allerede hvordan den er.

Vi skulle gå hen og invitere dem til at være sammen med os. Du kunne rykke lidt til den ene og jeg lidt til den anden side, og så kunne den lille pige sidde imellem os. De kunne sagtens være der og på en eller anden måde tage del i vores fest. Bagefter ville vi reparere deres bil og sørge for at de fik noget med sig på deres tur.

Kunne vi opleve en større glæde end at se hvor meget vi kunne få disse sultne børn til at spise? Kunne vi finde nogen større tilfredsstillelse end at få vores fest forstyrret ved at hjælpe vores mekaniker med at reparere deres bil?

Er det ikke sådan I ville gøre det? Selvfølgelig er det det, for det *burde* I. Men tilgiv mig og jeg tvivler lidt — lad mig forklare.

Vi medlemmer af kirken har evangeliet i dets *fyldte*. Vi har al den åndelige føde man kan forestille sig. Vi har alt til en åndelig middag. Derved har vi fået en ekstra uendelig, åndelig styrke. Og den bliver hele tiden fyldt op, ligesom enkens olie-dunk, efterhånden som vi bruger af den, og det slår aldrig fejl. (Se 1 Kong. 17:8-16).

Og alligevel findes der mennesker rundt omkring i verden og i nærheden af os — vore naboer, venner og nogen i vores egen familie — som åndelig talt er underernærede. Nogle af dem er ved at dø åndeligt af sult!

Hvis vi holder alt det vi har for os selv, er det næsten det samme som at spise festmad for næsen af de sultne.

Vi må gøre os en anstrengelse for at nå dem, og invitere dem til at være sammen

med os. Vi skal være missionærer. Uanset om det griber forstyrrende ind i skoleuddannelsen, forsinker karrieren eller ægteskabet — eller sportskarrieren — bør enhver ung sidste dages hellig mand svare positivt på kaldet til at udføre en mission, med mindre han har alvorlige helbredsproblemer.

Hverken fejl eller overtrædelser bør være en undskyldning. I bør gøre jer værdige til at kunne modtage en kaldelse.

I begyndelsen vidste de første apostle ikke at evangeliet var for alle og enhver, også hedningerne. Så fik Peter en åbenbaring. Han så en dug som ved fire hjørner blev sænket ned på jorden, den indeholdt alle slags dyr og fugle, og han fik befaling om at spise. Men det afslog han og sagde at dette var erklæret vanhelligt og urent. Så sagde stemmen: „Hvad Gud har

erklæret for rent, må du ikke holde for vanhelligt!” (Se Ap. G. 10:9-16). Denne åbenbaring og de efterfølgende begivenheder, overbeviste dem om deres pligt, og således begyndte alle kristnes storslåede missionering.

Næsten enhver hjemvendt missionær vil spørge: „Hvis de er så åndeligt sultne, hvorfor vil de så ikke tage imod det vi har? Hvorfor smækker de døren i hovedet på os og viser os bort?”

En af mine sønner var i Australien på mission og han blev smidt på porten af en mand som afslog hans budskab.

Min søn er stor og stærk, men han måtte finde sig i det der skete, ellers kunne manden aldrig have gjort dette.

Vær tålmodig dersom nogle ikke vil spise lige når de bliver inviteret. Husk at ikke alle der er åndeligt sultne, vil acceptere

Medlemmer af De tolv Kvorum, (fra venstre mod højre): Præsident Ezra Taft Benson, ældsterne Howard W. Hunter og Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry og David B. Haigth.

evangeliet. Tænk på hvordan I selv tøver med at smage ny mad. Først når jeres mor har ansporet jer, prøver I først at smage om I kan lide det, med en lille bitte portion, eller lidt på spidsen af en ske.

Underernærede børn bør spise forsigtigt — således er det også med de åndeligt underernærede. Nogle er så svækkede på grund af fejlnæring og synd at de til at begynde med afslår den nærende mad vi tilbyder dem. De er nødt til at spise forsigtigt.

Nogle er så nær åndelig død at de må have nærende suppe med en ske — drages ind i fællesskabet — eller næres gennem aktiviteter og programmer. De må, som skrifterne siger, have mælk at drikke før de får fast føde (se 1 Kor. 3:2; L&P 19:22). Men vi må sørge for at den eneste næring de derefter får bliver denne nærende suppe — fællesskabet.

Vi er dog nødt til at give dem noget at spise. Vi har fået befaling om at forkynde evangeliet til alle nationer, stammer, tungemål og folk. Denne befaling står mere end firs gange i skrifterne, mine unge venner.

Jeg udførte ikke en formel mission før

jeg blev kaldet til at præsidere i New England. Da jeg var i missionæralderen, på jeres alder, kunne jeg ikke komme ud i missionsmarken. Det var under 2. verdenskrig, og jeg tilbragte fire år i militæret. Men jeg missionerede alligevel, vi delte evangeliet med andre. Jeg havde det privilegium at døbe en af de første to japanere der tilsluttede sig kirken, efter at missionen var blevet lukket 22 år tidligere. Bror Elliot Richards døbte Tatsui Sato. Jeg døbte hans hustru, Chio. Og så blev missionen i Japan genåbnet. Vi døbte dem i en swimmingpool midt i ruinerne af det bomberamte universitet.

Kort efter steg jeg på toget i Osaka for at tage til havnebyen Yokohama, hvor der lå et skib som jeg skulle sejle hjem med. Bror og søster Sato var på stationen for at sige farvel. Der blev udgydt mange tårer da vi sagde farvel til hinanden.

Det var en meget kold aften. Der var utroligt koldt på det der var tilbage af jernbanestationen. Der sad sultne børn og sov i krogene. Det var et almindeligt syn i Japan på den tid. De heldigste af dem havde en avis eller nogle gamle klude, så de kunne skærme sig mod kulden.

Jeg kunne ikke rigtig sove på toget. Desuden var køjerne alligevel for korte. Toget standsede ved en station i halvmørket, i de kolde morgentimer. Pludselig hørte jeg nogen banke på vinduet, og trak gardinet til side. Ude på perronen stod en lille dreng og bankede på vinduet med et tinkrus. Jeg vidste det var en forældreløs tigger. Tinkruset var symbolet på deres lidelser. Somme tider havde de også en ske med, som om de ville sige: „Jeg er sulten, giv mig noget at spise.“

Han har vel været seks eller syv år. Hans lille legeme var magert af sult. Alt hvad han havde var tinkruset og den lasede kimono han havde over sig, og intet andet. Hans hoved var fyldt med sår. Hans ene kæbe var svulmet op — måske på grund af en tandbyld. Rundt om hovedet havde han en las som var bundet i en knude oven på hans hoved — i forsøg på at lette smerten.

Da jeg fik øje på ham og han så at jeg var vågen, vinkede han med sit krus. Han tiggede. Jeg tænkte medlidende: „Hvordan mon jeg kan hjælpe ham?“ Så kom jeg i tanke om noget. Jeg havde jo penge, japanske penge. Jeg fik hurtigt fat i mit tøj og fandt nogle yensedler i min pung. Jeg forsøgte at åbne vinduet, men det sad fast. Jeg stak hurtigt i mine benklæder og løb ud til enden af togvognen. Han stod forventningsfuldt udenfor. Idet jeg trak i døren, som ikke var til at få åbnet, rullede toget bort fra stationen. Gennem de snavsede vinduer kunne jeg se ham stå med sit tinkrus, med den snavsede las rundt omkring sin ophovnede kæbe.

Og der stod jeg, en officer fra den sejrende hær, på vej hjem til en familie og en fremtid. Jeg var halvt påklædt og stod med nogle penge i hånden, som han havde set, men som jeg ikke kunne give ham. Jeg ville så gerne hjælpe ham, men jeg

*„Uanset om det griber
forstyrrende ind i
skoleuddannelsen, forsinker
karrieren eller ægteskabet — eller
sportskarrieren — bør enhver
ung sidste dages hellig mand
svare positivt på kaldet til at
udføre en mission, med mindre
han har alvorlige
helbredsproblemer.“*

kunne ikke. Den eneste trøst jeg har er at jeg virkelig ønskede at hjælpe ham.

Det er nu 38 år siden, men jeg kan stadig tydeligt se ham for mig, som om det var i går.

Måske er det arret efter denne oplevelse. Og hvis det er tilfældet er det et krigsar, et værdifuldt ar, som jeg ikke skammer mig over. Det minder mig om min pligt!

Kære, unge brødre, jeg kan høre Herrens stemme sige til alle os, som han sagde til Peter: „Vogt mine lam . . . vær hyrde for mine får! . . . Vogt mine får“ (Se Joh. 21:15-17).

Jeg har uendelig stor tillid til og tro på jer, mine unge brødre. I er genoprettelses soldater. Og under denne åndelige krig skal I lette den åndelige sult og give fårene mad og være hyrde for fårene. Det er jeres pligt!

Vi har det evige evangelium i dets fylde. Vi har pligt til at dele det med dem som ikke har det. Gud give at vi vil ære dette hverv og denne befaling som Herren har givet os, og forberede os til at sige ja til denne kaldelse, det beder jeg ydmygt om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Befalingen til os om at få evangeliet ud til hele verden

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum

Mine kære brødre, det er en glæde og en ære for mig at mødes med jer her i aften. Jeg har nydt programmet meget indtil nu. Bror Durrant, jeg er taknemmelig for mænd som dig. Jeg elsker basketball. Jeg har aldrig været særlig god til det, men jeg spillede på Aggies-holdet ved Utah stats universit. Min far, som havde syv sønner, udfordrede alle og enhver i Franklin området, hvor vi boede, til en familie-kamp. Hvem som helst der kunne skaffe et hold hvor der var mænd nok, udfordrede han. Jeg tror det var heldigt for os at der aldrig var nogen der tog udfordringen op. Men hvorom alting er, så elsker jeg det du sagde.

I aften vil jeg gerne tale lidt om kirkens storslåede missionær. I dag har kirken mere end nogen sinde brug for missionærer! Det kræves af os at vi skal bringe Jesu Kristi evangelium ud til alle verdens

lande. Herren har befalet det med disse ord:

„Udsend min kirkes ældster til folkene, som bor langt borte, til øerne i havet. Send dem til fremmede lande, kald på alle folk, først ikke-jøderne og siden jøderne” (L&P 133:8).

Denne befaling om at bringe evangeliet ud til alle nationer, stammer, tungenål og folk, er et af tegnene, hvorved troende kan se at tiden er nær hvor Frelseren vil vende tilbage til jorden. Angående dette tegn på sit andet komme har Jesus profeteret:

„Og dette evangelium om Riget skal prædikes over *hele jorden* til et vidnesbyrd for *alle* folkeslagene; og så skal enden komme” (Matt. 24:14. Fremhævelse tilføjet).

Til denne opgave kræves tusindvis af missionærer, mange flere missionærer

end der for tiden er engageret i arbejdet rundt omkring i verden i dag.

Mange af jer unge mænd, der lytter her i dag, har besluttet jer til at udføre en mission for kirken. Vi komplimenterer jer for de forberedelser I har gjort og for jeres værdighed, og vi er sikre på at I vil modtage utallige velsignelser, både i missionsmarken og i de kommende år.

Andre af jer har endnu ikke truffet beslutningen om at udføre en mission. Jeg vil gerne tale til jer såvel som til nogle af jer ældre brødre, som kunne missionere sammen med jeres hustruer.

Der er brug for jer i Herrens tjeneste, som aldrig før. „Høsten er stor, men arbejderne er få” (Luk. 10:2).

De som trofast udfører en mission, kommer hjem med endnu større tro, hengivenhed og større evner til at lede. De lærer gennem deres opofrelse noget som man kun kan lære af personlig erfaring og ved hengivent at tjene andre.

En missionær lærer f. eks. at Gud kan benytte ham som redskab til at få udført sit arbejde. Så kan han sige, ligesom Alma, en missionær i Mormons Bog: „Det er (en) velsignelse, der er blevet skænket os, at vi har været redskaber i Guds hånd til at udføre dette store værk.” (Alma 26:3).

En missionær lærer at han er nødt til at være ydmyg og stole på Herren. Han lærer at bede brændende og oprigtigt, ikke alene for sig selv, men også for andre, og at lade sig lede og styre af Ånden.

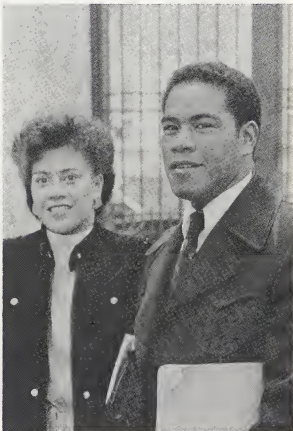
Det var på min første mission at jeg opdagede at jeg havde et konstant behov for at stole på Herren.

I 1922 var jeg som ung missionær i Nordengland. Kirken fik meget alvorlig modstand. Det blev så slemt at missionsspræsidenten sagde at de skulle ophøre med alle gademøder, og visse steder hol-

de op med at banke på døre. Modstanden begyndte stort set fra præsterne, og den blev efterhånden meget, meget alvorlig. De anede så at sige ikke noget om os. Jeg husker en dag vi var ude at banke på døre at en elskværdig dame lukkede op. Vi havde en dejlig samtale, indtil min kammerat nævnede navnet *mormon*. Så kom hendes mand til døren i flådeuniform, og han sagde: „I kan ikke fortælle mig noget om disse gamle mormoner. Jeg har været ansat i den britiske flåde i tyve år. Vi sejlede direkte ind i Salt Lake havnen, og de ville ikke engang lade os lægge til.” Det var typisk for det de vidste om os på den tid.

Min kammerat og jeg var blevet bedt om at rejse til South Shields på nordvestkysten for at tale til et nadvermøde.

I den skriftlige indbydelse fik vi løfte om at der ville komme mange ikke-medlemmer. Der stod: „Mange af vore

venner tror nemlig ikke på alle de løgne der skrives om kirken."

Inden vi tog afsted fastede og bad vi oprigtigt. Salen var helt fyldt til nadvermødet. Min kammerat havde bestemt sig til at tale om de første principper, og jeg havde forberedt mig på at tale om frafaldet. Der var en vidunderlig ånd ved mødet. Min kammerat talte først og gav et overordentligt inspirerende budskab. Bagefter talte jeg så frit som jeg aldrig før havde gjort i mit liv. Da jeg satte mig, blev jeg klar over at jeg slet ikke havde nævnt frafaldet. Jeg havde talt om profeten Joseph Smith, og båret mit vidnesbyrd om hans guddommelige mission og om Mormons Bogs sandhed. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage.

Da mødet var slut kom flere mennesker hen til os, adskillige af dem var ikke-

medlemmer, og de sagde: „I aften har vi fået et vidnesbyrd om at mormonismen er sand. Vi er nu parate til at overveje dåb."

Dette var et svar på vore bønner, for vi havde bedt om at vi kun måtte sige det som kunne berøre undersøgernes hjerter.

Ja, en missionær oplever ubeskrivelig glæde når han bringer nye sjæle ind i kirken. Jeg har for nylig fået tre børnebørn hjem fra missionsmarken, og jeg har to som er på vej til deres mission. Jeg tror af hele mit hjerte på arbejdet som missionær. Det er godt for en ung mand at få de erfaringer man får på en mission.

En af de mest inspirerende missionærhistorier som står i skrifterne handler om Mosiahs fire sønners fjortenårige mission til deres lamanitiske brødre. De bragte tusinder ind i kirken, står der i optegnel-

Medlemmer af De tolv Kvorum.

serne, hvilket gjorde at en af dem, Ammon, udrød: „Min glæde er fuldkommen, ja, mit hjerte er fyldt med glæde” (Alma 26:11).

Brødre, der findes ingen glæde så stor som den man får ved at bringe andre evangeliets lys, for Herren har lovet:

„Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!” (L&P 18:15-16).

En missionær lærer at det præstedømme han har fået overdraget er Guds magt. Han får muligheder for at benytte sit præstedømme ved at døbe, give håndspålæggelse og salve de syge. Vore missionærer kan næsten uden undtagelse vidne om at Gud ikke er hørt op med at udføre mirakler! (Se Mormon 9:15).

En missionær lærer at Gud, vor himmelske Fader, kan og vil besvare bønner. Han lærer Helligåndens tilskyndelser at kende og hvordan man bliver vejledt af denne Ånd. Han beder for sit eget velfærd — så han kan være ydmyg og modtagelig for Helligåndens indflydelse — såvel som for de mennesker han arbejder med. Gennem de erfaringer han opnår med bøn og tjenestegerninger, lærer han at elske Herren af hele sit hjerte, og til en mere fuldkommen næstekærlighed.

Der bliver ofte stillet det spørgsmål om enhver mand bør udføre en mission? Svaret har Herren givet. Det er ja. *Enhver* ung mand bør udføre en mission.

Selv om enhver ung mand bør udføre en mission, er vi godt klare over at det ikke er alle unge mænd der er fysisk, følel-

sesmæssigt eller moralsk forberedt. Som følge deraf berøves nogle af dem muligheden for at blive missionær. Men alle bør forberede sig på det — på at blive værdige til at tjene Herren. Herren har sagt:

„Hvert menneske (læg mærke til *hvert* menneske) skal tage retfærdighed i sine hænder og omgjorde sine lænder med trofasthed og opløfte sin røst til advarsel for jordens indbyggere og forkynde, både ved ord og ved flugt, at ødelæggelsen skal komme over de ugudelige” (L&P 63:37).

Nogle unge mænd siger, på grund af overtrædelse, at de ikke er interesserede i at tage på mission. Den egentlige grund er naturligvis at de føler sig uværdige. Hvis sådanne unge mænd ville gå til deres biskop og betro ham deres problem, samt oprigtigt omvende sig, kunne de alligevel udføre en værdig mission.

Vi, jeres brødre, beder jer inderligt om at forberede jer. Forbered jer nu til at tjene Herren. Forbered jer fysisk, moralsk, åndeligt og følelsesmæssigt.

Gå til jeres biskop. Fortæl ham om jeres ønsker. Betro ham jeres problemer. Søg hans råd. Bed derpå til jeres himmelske Fader om hjælp til at træffe denne vigtige beslutning i jeres liv.

*„Der er brug for jer unge mænd,
såvel som for ældre brødre
sammen med deres hustruer, i
Herrens tjeneste, som aldrig
før.“*

En af kirkens storslåede missionærer, ældste LeGrand Richards har sagt: „Mange mennesker har spurgt mig hvad der har været min største oplevelse i kirken, og jeg svarer uden at tøve: „Min første mission! Det var dér jeg for alvor begyndte at elske Herren og hans kirke, og der jeg udviklede et ønske om at hjælpe med til at opbygge hans rige.“

Jeg håber at alle I unge mænd i denne forsamling i aften har en opsparingskonto, og glæder jer til at tage på mission.

For nylig, da jeg var i Dallas i Texas, havde jeg den glæde at tale til næsten 200 missionærer. Der var adskillige unge søstre iblandt dem. Mens jeg talte til dem, fik jeg den fornemmelse at de er gode eksempler på en gruppe unge mennesker som lever i denne ugudelige verden, uden at deltage i verdens synder.

Jeg glæder mig over vores ungdom. Jeg er stolt af den og taknemmelig for den, og jeg ved at Herren vil velsigne dem og øge deres velstand. Det er en stor glæde for mig at mødes med dem, når som helst vi kommer til en missions hovedkvarter. Det er udsøgte unge mennesker.

Nu vil jeg gerne sige et par ord til nogle af jer ældre brødre. Vi har brug for udsøgte missionærægtepar.

Min far blev kaldet på mission, og efterlod min mor derhjemme med syv mindre børn og det ottende blev født fire mæ-

der efter han var ankommet til missionsmarken. Vi fik en særlig missionærånd i hjemmet, og den forlod os aldrig, og det er jeg dybt taknemmelig for.

Nogle af jer som er bedsteforældre kan have større indflydelse på jeres børnebørn, gennem de breve I sender til dem fra missionsmarken, end I kan på nogen anden måde.

Jeg husker tydeligt når vi sad rundt om køkkenbordet, efter at have udført vore pligter, og mod læste breve fra far. Det virkede som om han befandt sig på den anden side af jordkloden, når han nævnte de byer han arbejdede i, men det var kun i Cedar Rapids i Iowa; Chicago og Springfield i Illinois, samt andre byer i det enorme midtvesten.

To af mine søstre der er enker — den ene af dem har ti børn og den anden otte — har efter de har sendt deres børn på mission talt med deres biskopper om selv at komme på mission. Jeg husker tydeligt den dag de ringede til mig og sagde: „Ved du hvad? Vi har modtaget vores missionærkaldelser.“

Jeg sagde: „Hvilke missionærkaldelser?“

De svarede: „Kan du ikke gætte det?“

Jeg sagde: „Nej, det har jeg ikke hørt noget om.“

De svarede: „Jo, vi skal begge til England og arbejde det samme sted hvor du arbejdede.“

Missionspræsidenten satte dem sammen som missionærkammerater — de arbejdede i tyve måneder uden at skifte makker. Jeg tror det er noget af en rekord.

Til sidst var vi elleve børn i min familie. Nu har vi alle elleve haft den glæde hver især at udfylde en mission. Den sidste er netop kommet hjem fra en mission sammen med sin mand i San Diego.

Jeg gentager eftertrykkeligt: Der er

brug for jer unge mænd, såvel som for ældre brødre sammen med deres hustruer, i Herrens tjeneste i dag.

Jeg vil gerne vidne for alle jer brødre, indenfor min stemmes rækkevidde, at denne kirke — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — er „den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade” (L&P 1:30). Vi er privilegerede gennem pagter og dåbens ordinanser, og fordi vi er bekræftede som medlemmer i hans kirke. Det eneste middel, hvorved andre kan få mulighed for evigt liv, er at de bliver medlemmer af denne kirke. Vi har sandheden og vi beder jer dele denne sandhed og dette privilegium ved at præsentere Herrens evangelium for andre som ikke har det.

Jeg vil gerne opfordre jer til specielt at gøre jer bekendt med Mormons Bog. Jeg husker et tilfælde med mine egne sønner. De bad mig en dag komme op på deres værelse. Da jeg kom, så jeg at de havde lagt adskillige bøger på sengen. En af dem sagde: „Du ved at vi skal hjælpe vo-

res onkel med at passe kalkuner til sommer. Jeg har engang hørt dig sige at kalkuner er de mest stille dyr på gården, så jeg tror vi får lidt tid til overs.” Derpå bad de mig pille de bøger fra som jeg ville anbefale dem.

Jeg tog en lille lommeudgave af Mormons Bog. Så sagde jeg: „Her, denne her passer lige i en baglomme.”

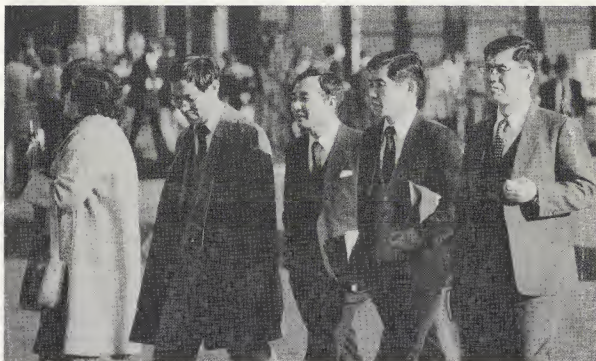
De sagde: „Mener du at vi kun skal tage én bog med?”

Jeg sagde: „Ja, og I vil komme til at elske den, og I vil også lære at elske missionærgerningen” — og det gjorde det.

Jo, dette er hans værk. Jeg ved det lige så sikkert som jeg ved at jeg lever.

Må Gud velsigne os alle med Ånden og ønsket om at bringe sjæle til ham. Det er vores pligt.

Gud velsigne jer, mine brødre, at I må reagere på dette store behov. Det er Herrens vilje at vi gør mere i det store arbejde det er at missionere. Dette ved jeg og bærer mit ydmyge vidnesbryd om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Miraklet muligt på grund af tro

*Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Kære brødre, jeg vil allerførst udtrykke min taknemmelighed fordi I er til stede hvorend I samles, og specielt takker jeg drengene, de unge mænd. Jeg vil gerne takke dem der kom her i tabernaklet så tidligt og som har siddet her nu i tre timer, for manges vedkommende. Jeg ved at I er lidt trætte nu, men mødet varer ikke ret meget længere.

Det er sædvane at en leder der arbejder i en organisation, aflægger en årlig rapport overfor andelshaverne. Jeg betragter jer brødre som andelshavere i dette, Herrens store arbejde, i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg ønsker at give jer, andelshavere en rapport.

Jeg gør det ydmygt, ikke i en pralende eller arrogant ånd, men i det håb at Herren vil inspirere mig i det jeg skal sige. Jeg gør det også fordi der er snigende anstrengelser i gang i forsøg på at underminere kirken og ødelægge folks tro på den, selv blandt dens egne medlemmer.

Det er med glæde jeg kan fortælle jer at

kirken befinder sig godt. Mange af jer har hørt den statistiske rapport som blev oplæst i eftermiddag af bror Francis Gibbons, Det øverste Præsidentskabs sekretær. Jeg vil gerne her igen nævne nogle af de tal han gav og give en kort kommentar.

Sidste år den 31. december havde kirken 5.400.000 medlemmer. Dette er 239.000 mere end året før. Er det ikke dejligt at være medlem af en voksende organisation der stadig går fremad? Nogle af vore kritikere og fjender har bedt os nævne antallet på dem der forlod kirken i årets løb. Jeg vil gerne forsikre jer om at det er forholdsvis få. Hver gang jeg ser en sådan anmodning om at blive udmeldt af kirken, bliver jeg ked af det på den pågældendes vegne. Jeg ønsker af hele mit hjerte at han eller hun havde andre følelser. Vi vil dog ikke stå dem i vejen. Vi vil arbejde med dem og opfordre dem til at blive. Men hvis de ønsker at forspilde alle de mange dejlige velsignelser man får ved at være medlem af kirken, så har de ret til

dette. Der er nogle få som har forladt kirken, og af dem der har gjort det har nogle forsøgt sig med nye lærdomme. Når de kort tid efter har fundet dem uacceptable, har de bedt om atter at få lov at komme tilbage. Vi har budt dem velkommen.

Det vil måske interessere jer at vide at missionærerne har foretaget færre dåb af nyomvendte i 1983. Det havde vi fuldt ud forventet, eftersom de fleste missionærer fik nedsat deres tjenestetid fra 24 til 18 måneder. Det betyder en nedgang i tiden på 25 %, som de unge mænd har arbejdet mindre i missionsmarken. Jeg vil gerne forsikre jer om at nedgangen i dåb af nyomvendte ikke har været nær så stor i forhold til dette. Dette viser at selv om de unge mænd arbejder i en kortere tidsperiode, så arbejder de mere levende og effektivt.

I slutningen af 1983 havde vi 26.565 missionærer i missionsmarken. Det er en bemærkelsesværdig hær af Herrens trofaste og hengivne tjenere, som giver deres tid og midler til fremgangen af dette store frelsens værk.

Men, som det tidligere er sagt, er der brug for flere, mange flere, for marken er allerede hvid til høsten, og arbejderne er forholdsvis få. Enhver mand eller kvinde, som går i gang med dette arbejde, er til velsignelse for alle dem han eller hun underviser. Endvidere beriger de livet for sig selv gennem deres uselviske arbejde. Hvem har ikke været vidne til det mirakel der er sket med en missionær, som på en forunderlig måde er vokset og har udviklet sig, mens han eller hun har været engageret i Mesterens arbejde? Præstedømmets ledere samt fædre og mødre bør allerede, mens drengen er meget lille, stille efter at han kommer på mission. Vore nadvermøder bør beriges med begejstrede vidnesbyrd fra dem som kommer

hjem fra mission. Desuden bør vi allesammen mindes om at vi bør dele evangeliet med vore medmennesker. Jeg vil gerne understrege ordet *dele*. Jeg kan godt lide det ord.

Jeg er modstander af brugen af noget som kan opfattes som tvang og pres overfor de mennesker man er sammen med. Jeg tror ikke det er nødvendigt.

Hvis vi er gode naboer og eksemplarisk efterlever Jesu Kristi evangelium, samtidig med at vi er opmærksomme på muligheden for stille og roligt at føre dem ind i kirken, så vil vi kunne nå meget mere, og desuden vil vi møde mindre modstand og mere taknemmelighed hos dem vi forsøger at hjælpe.

I min næste rapport til jer vil jeg gerne nævne noget om økonomi.

Kirken har en god økonomi. På grund af arbejdets vækst over hele verden, stilles der store krav til tiendefonden. For tiden har vi 896 bygninger under opførelse. Det er temmelig mange. Tænk engang — næsten 900 bygninger. Jeg kender ikke noget byggeprogram som ligner dette. Dette er muligt på grund af hengivne hellige som er lydige imod Guds bud. Som I ved har vi ændret betalingsforholdet for opførelse af bygninger. Indtil for nylig var forholdet 70 til 30 % i de fleste områder, og dette er nu blevet ændret til 96 til 4 %. De fleste af pengene til opførelse af bygninger kommer fra kirkens tiende. Vi er glade fordi det var muligt at lave denne ændring.

Rådet for tiendeanbringelse, som er oprettet efter åbenbaring og består af Det øverste Præsidentskab, De tolv Råd og Det præsiderende Biskopråd, har besluttet at kirkens årlige udgifter ikke må overskride kirkens årsindtægt.

Der blev indviet seks nye templer i 1983. Vi forventer at indvie yderligere

seks i 1984, samt endnu andre seks nye templer i 1985. I formiddag blev det bekendtgjort at der skal opføres endnu fem templer, som skal ligge henholdsvis i Bogota, Colombia; Toronto, Canada; Portland, Oregon; San Diego, Californien samt Las Vegas, Nevada.

Det har fantastisk stor betydning. Det har været en forunderlig og dejlig oplevelse sammen med vore brødre at møde de værdige og trofaste sidste dages hellige i de nye templer i Atlanta Georgia; i Tonga, Samoa og Tahiti; i Santiago, Chile; og i Mexico City. Man er nødt til at opleve noget sådant for fuldt ud at påskønne det. I hvert enkelt tilfælde samles folk fra fjern og nær — pænt klædt på, rene, mænd, kvinder og børn med en dejlig udstråling, med stor tro i deres hjerter, og med en levende overbevisning om disse hellige huses hellige natur og formål.

Jeg har set dem i ansigtet. Jeg har set

hvordan tårerne løb ned ad kinderne på stærke mænd og kvinder, som græd af kærlighed og taknemmelighed overfor Herren, for de velsignelser de fik i Herrens hus. Disse titusinder ved at kun i templerne har det hellige præstedømme myndighed til at udføre beseglinger der gælder ud over dette liv og ind i evigheden. De ved at det kun er gennem disse hellige huses ordinanser at fængslets døre kan blive åbnet for deres forfædre, så de kan nyde alle det evige evangeliums velsignelser, som en kærlig Fader har til sine børn.

Det er et mirakel for mig at kirken kan udføre så meget. Det er et mirakel som muliggøres gennem tro, efter en plan som Herren selv har fastlagt for økonomien i sit rige.

Tiende er et enkelt og konkret princip. Sådan som vi anvender det, er det faktisk fremsat i et vers i L&P 119. Det fjerde vers

Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab taler ved konferencen.

består af tredive ord. Prøv at se dette i forhold til den besværlige og indviklede skattelov som håndhæves af mange regeringer. I det ene tilfælde er det en kort udtalelse fra Herren, og ansvaret for at betale tiende er overladt til den enkelte og motiveret af tro. Mens den anden er et indviklet spind som er skabt af mennesker og påtvunget ved lov.

Kirken vil ikke leve over evne. Det kan jeg forsikre jer. Jeg vil ydermere forsikre jer om at vi vil gøre os alle mulige anstrengelser for at sikre os at disse hellige midler bliver brugt klogt til at efterkomme de behov som er i harmoni med kirkens storslåede mission. Som et middel til at spare kirken penge, og samtidig øge muligheden for at arbejde frivilligt, er vi i gang med et program, hvorved mange pensionerede brødre og søstre arbejder frivilligt i templerne samt i kirkens afdelinger og på kontorer. Det vil måske være interessant for jer at vide at antallet af frivilligt arbejdende for tiden er omkring 5000, hvilket svarer til ca. 500 fuldtidsansatte, med en deraf følgende besparelse for kirken, i lønninger, pension, sygepenge og så videre, på ca. 100 mil. kroner på årsbasis. Disse dejlige og hengivne mennesker udfører perfekt arbejde, med kærlighed i deres hjerter til fremgang for sagen.

Nu hvor jeg taler om kirkens økonomi kan jeg personligt give mit vidnesbyrd, og jeg gentager Herrens løfte, som han i fordums tid gav gennem profeten Malakias, om at han vil åbne Himmelens sluser for dem der ærligt betaler deres tiende og oferydelser, og at de vil modtage de lovede velsignelser i en sådan grad at de ikke vil have plads nok til dem. Enhver ærlig tiendebetaler kan bære vidnesbyrd om at Herren holder sit løfte.

Kirkens storslåede uddannelsesprogram har fremgang. Arbejdet med at oplæ-

re elever gennem seminar og institutprogrammet udvides stadig. Ved årets slutning var der 389.258 elever indskrevet i seminar og institut. De som har deltaget i dette program kender dets enorme værdi. Vi vil gerne tilskynde alle som har mulighed for det til at drage nytte deraf. Vi tøver ikke med at love jer at jeres kundskab om evangeliet vil blive øget, jeres tro vil blive styrket og I vil knytte vidunderlige kontakter og venskaber med mennesker som jer selv.

Ind imellem spekulerer jeg på den store tro der skulle til for at oversætte og trykke den første Mormons Bog. Der blev trykt 5000 i den første udgave, der udkom i Palmyra i marts 1830. I de sidste år er Mormons Bog trykt i mere end en million eksemplarer, foruden at enten hele eller en del af bogen er trykt i 67 forskellige sprog.

Jeg ønsker at læse nogle ord fra denne hellige bog:

„O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at skælve, og råbe omvendelse til alle folk” (Alma 29:1).

Vi er endnu ikke nået dertil, men vi har taget et kæmpeskridt i denne retning. Mange tusinder af jeres brødre rundt omkring i dette land har tilsluttet sig os i aften, gennem radio og TV — denne forunderlige satellittransmission som kirken har etableret. På denne måde kan vi forkynde Herrens ord til vort folk fra kyst til kyst, til Alaska og til Hawaiiøerne. Vi arbejder til stadighed på at udvide rækkevidden af disse forunderlige faciliteter.

Og nu til noget andet: Jeg fik det privilegium at præsidere over den 150. stav i kirken, som blev oprettet i 1945, 115 år efter at kirken blev organiseret. Nu, mindre end 40 år senere er der 1.458 stave, næ-

„Kirken er aldrig gået et skridt baglæns siden den blev organiseret i 1830 — og det vil den heller aldrig. Det er Mesterens sag. Det er Guds kirke.“

sten ti gange så mange Zions stave. Der blev organiseret 378 nye ward og grene i 1983, hvilket ved årets slutning gav et samlet antal på næsten 14.000. Det er derfor ikke overraskende at vi er nødt til at bygge så mange nye bygninger for at kunne rumme de sidste dages hellige til andagter og belæringer.

Alt det jeg netop har talt om er nærmest statistik. Det kunne stort set klassificeres som timeligt. Men vi har noget omend endnu vigtigere i tankerne, og det er vort folks åndelige livskvalitet.

Vi ved at der kommer et stigende antal til vore nadvermøder for der at forny deres pagter med Herren og påny at påtage sig Kristi navn. Vi ved at et stigende antal medlemmer holder deres familieaftener og tilbringer en del af hver sabbat sammen med familien, hvor de lærer om Herrens veje. Vi har grund til at tro at flere og flere beder regelmæssigt familiebøn. Vi har tillid til at et stigende antal læser i skrifterne og henter inspiration derfra.

I løbet af de sidste måneder har jeg haft mulighed for at tale med 63 mænd og kalde dem til at arbejde som missionspræsidenter. Dette kan man ikke gøre uden at blive klar over hvilken dyb tro dette folk har i deres hjerter. Ægtemænd og hustruer og børn er villige til at forlade deres

behagelige hjem, venner og bekendte og dem de holder af, for at sige ja, når kirken kalder dem til tjeneste, til at gå ud og forkynde Jesu Kristi evangelium.

Brødre, Herrens arbejde har så stor fremgang som nogen sinde i historien, og det går endnu hurtigere. Vi gør hver især måske vore fejl, men dersom vi gør dette vil Gud oprejse andre som kan overtage vores plads, for han vil ikke tillade at dette arbejde mislykkes.

Vi kender udmærket de historier der går om at værket vil forgå. Da Mormons Bog blev trykt første gang, sagde grove kritikere at den snart ville blive glemt. Da problemerne tog til i Kirtland, sagde vore fjender at værket ville forgå. Da de hellige blev tvunget til at forlade Missouri, sagde forfølgerne at kirken snart ville gå ned. Da profeten og Hyrum blev dræbt i Carthage, sagde deres mordere at det var enden på det hele. Da vognene i februar 1846 krydsede floden i Iowa om vinteren, sagde kirkens fjender at kirken ikke ville overleve. Da de hellige befandt sig i den ensomme dal, da græshopperne åd deres afgrøde, var der endog nogle af de hellige der var ved at opgive håbet.

Men værket er gået fremad. Kirken er aldrig gået et skridt tilbage siden den blev organiseret i 1830 — og det vil den heller aldrig. Det er Mesterens sag. Det er Guds kirke. Det er hans værk der er oprettet i disse sidste dage. Det er den lille sten der blev revet løs fra klippen, dog ikke ved menneskehænder, og som skal rulle frem og opfylde hele jorden (se Daniel 2:44-45). Gud velsigne det i dets store fremgang. Og må vi hver især blive fundet trofaste og sande, mens vi alle gør vores del til dets fremgang, beder jeg ydmygt om, idet jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om dets sandhed og guddommelighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Særlige vidner om Kristus

*Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Det er en dejlig dag. Vi er i april og det er forår på dette sted på jorden, og så begynder naturen påny at røre på sig. Det er snart påske, det tidspunkt hvor den kristne verden mindes Guds Søns opstandelse fra de døde.

Vi, som er samlet her til denne storslåede generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, bærer vidnesbyrd for hele verden om at Jesus er Kristus, den levende Guds levende Søn, om at han kom til jorden i tidernes midte og er guddommelig af herkomst, om at han gik i Palæstinas gader, hvor han forkyndte det evige evangeliums sandheder, helbredte syge, oprejste døde, fik blinde til at se og bragte det ufattelige budskab om Messias, om håb til alle som ville høre, at han blev pågrebet, dømt og korsfæstet på Golgata af onde mennesker; at han oprejstes på den tredje dag, som førstegrøden af de hensøvede, besejrede døden og

gjorde sig til herre over det evige liv; således at „ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus" (1 Kor. 15:22); at han og hans Fader, den store Elohim, viste sig for den unge mand, Joseph Smith, i foråret 1820 og indvarslede denne tidernes fyldes uddeling; at han står som overhoved for denne kirke, som bærer hans navn; at Guds riges herredømme hviler på hans skuldre, som en opfyldelse af Esajas' profeti, og at hans navn er „Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste" (Esajas 9:6).

Jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om ham, og om at han har sin særlige og helt bestemte plads i Guds, vor evige Faders evige plan. Jeg bærer vidnesbyrd om alt dette, ved det hellige apostelskabs magt og myndighed, som jeg har fået overdraget.

Hvis Ånden vil vejlede mig til det, så vil

jeg gerne her i formiddag sige noget om dette vidunderlige og hellige embede i det hellige præstedømme — apostelembedet.

I går opretholdt vi to af vore brødre til denne hellige kaldelse, hvorpå de blev ordineret til at sidde i De tolv apostles Råd. Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd om at de er udvalgt og kaldet ved profetiens og åbenbaringens ånd. Der er bedt meget angående denne sag. Der blev samtalen med præsident Spencer W. Kimball, Herrens profet i vore dage, og vi fik en klar udtalelse fra ham, for han har forretten i sådanne sager. Vi fik en klar og tydelig tilkendegivelse — jeg foretrækker at kalde det Helligåndens hvisken — angående disse to, som var valgt til at påtage sig disse allervigtigste og hellige ansvar. De som er kaldede er mænd med erfaring i verden og i kirken. Det er lærde mænd, og de har opnået store resultater i deres respektive professioner. De er meget af-

holdte og nyder stor anerkendelse blandt deres ligestillede og hos mange andre, fjern og nær, som beundrer dem. Men det er ikke derfor de er blevet valgt.

De har udført et bemærkelsesværdigt stykke arbejde i kirken. De har hver især været trofaste og aktive, siden deres drengeår. De har begge arbejdet i stavspræsidentskaber. De har hver især virket som regionalrepræsentanter. De har fungeret i mange egenskaber inden for kirken, og de har udført et fortrinligt stykke arbejde i hvert enkelt tilfælde. Men det er ikke derfor de er kaldede.

De er kaldet, fordi Herren ønskede dem i dette embede, fordi de har et vidnesbyrd om hans guddommelighed og fordi de har hævet deres røst og båret vidnesbyrd om at han virkelig lever.

De har hver især stor tro. Når de er ordinerede i det hellige apostelembede og indsatte som medlemmer i De tolv Råd, forventes det at de først og fremmest hel-

Præsident Spencer W. Kimball, i midten, synger med på en forsamlingspsalm. På hans venstre side ses præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. På hans højre side står D. Arthur Haycock, hans personlige sekretær.

liger sig arbejdet i deres embede. De vil, frem for alle andre hensyn, bruge deres liv på det ansvar de har for at stå som særlige vidner om Kristi navn overalt i verden.

Nogle vil måske spørge hvorfor kirken har kaldet så dygtige mænd bort fra deres profession i offentlig tjeneste, når de udfører så meget godt hvor de nu er? Jeg ved det ikke. Kirken har ikke gjort det. Herren har derimod gjort det klart at det er dem der skal virke som hans vidner. Der findes andre veluddannede og højt kvalificerede mænd, som kan udføre hvad de to tidligere har gjort. Disse to mænd har nu modtaget en særlig og helt bestemt kaldelse, som Herren, der ved bedre, har indsat dem i.

Det er med disse mænd som med alle os andre, det er mennesker. De har deres stærke sider og deres svage sider. Men fra nu af og resten af deres liv skal deres hovedinteresse være fremgangen i arbej-

det for Gud her på jorden, så længe de forbliver trofaste. De skal nu beskæftige sig med vor Faders børns velbefindende, både dem som er i kirken og dem som står udenfor. De skal gøre alt hvad de kan for at trøste dem der sørger, styrke de svage, opmuntre dem der vakler, gøre sig til venner med de venneløse, give de fattige næring, velsigne de syge, bære deres vidnesbyrd — ikke kun på grund af tro, men på grund af en sikker kundskab om Guds Søn, deres ven og Mester, hvis tjener de er.

Jeg har altid syntes at det var bemærkelsesværdigt at der, så vidt jeg ved, ikke findes andre kirker som har apostle, til trods for at Herren valgte tolv apostle til at hjælpe sig i sit arbejde og til at fortsætte efter hans død, og til trods for at Paulus, som selv var apostel, erklærede at kirken skulle opbygges „på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv

som hovedhjørnesten" (Ef. 2:20). De har heller ikke embedet som halvfjerds, til hvilket der er kaldet flere mænd under denne konference. Dette er på samme måde et embede der medfører ansvar for at bære apostolsk vidnesbyrd i Kristi navn.

Selve ordet *apostel* betyder i sin oprindelse bogstaveligt „udsending”. Hvis det skulle defineres som „udsending med særlig myndighed og ansvar”, ville det være en passende beskrivelse af denne kaldelse som Herren gav, da han gik på jorden, og som gives i vor tid.

Lukas skrev om Mesteren „at han gik ud i bjergene for at bede; og han tilbragte natten i bøn til Gud.

Da det blev dag, kaldte han sine disciple til sig og udvalgte tolv af dem, som han også kaldte apostle” (Luk. 6:12-13).

Det er betydningsfuld for mig at Herren først valgte dem der skulle vandre med ham, efter han havde bedt hele natten angående denne sag.

Mattæus skriver:

„Han kaldte sine tolv disciple til sig og gav dem magt over urene ånder, så de kunne uddrive dem og helbrede al slags sygdom og svaghed . . .

Disse tolv sendte Jesus ud og bød dem . . .

På jeres vandring skal I prædike og sige: ‚Himmeriget er kommet nær!’

Helbred syge, opvæk døde, rens spedalske, uddriv onde ånder! I har fået det for intet, giv det for intet . . .

Thi det er ikke jer, som taler, men jeres Faders Ånd, som taler gennem jer” (Matt. 10:1, 5, 7, 8, 20).

Dette samme apostelembede blev oprettet på jorden da kirken påny blev etableret i denne uddeling. I den åbenbaring som kirkens organisation modtog i april 1830, blev Joseph Smith omtalt som

en „der blev kaldet af Gud og ordineret til en Jesu Kristi apostel og den første ældste i denne kirke, og til Oliver Cowdery, som også blev kaldet til at være en Jesu Kristi apostel og den anden ældste i denne kirke og ordineret under hans hånd” (L&P 20:2-3).

Brigham Young fortalte noget interessant i forbindelse med organiseringen af det første Tolvs Kvorum i denne uddeling. I 1834 var en gruppe ledende brødre fra Ohio på rejse til Missouri for at hjælpe deres medbrødre der, hvorpå de vendte tilbage til Ohio. Det var en lang og besværlig rejse, som for det meste foregik til fods. Det var en tid med store prøvelser, og Brigham Young sagde:

„Da vi kom tilbage fra Missouri, sang min bror, Joseph Young, og jeg til et møde, efter at vi havde talt, og da mødet var forbi sagde bror Joseph Smith: ‚Kom med mig hjem.’ Vi tog med ham hjem og sang længe for ham og talte med ham. Så kom han ind på emnet om de tolv og halvfjerdser, for første gang jeg ved af. Han sagde: ‚Brødre, jeg vil kalde tolv apostle. Jeg tror vi skal samles og udvælge tolv apostle og et halvfjerdsernes kvorum blandt dem som har været her i Zion.’ . . . „Den sidste januar eller i februar, eller omkring den tid, i 1835,” sagde præsident Young, „holdt vi møder hver dag, og på det tidspunkt kaldte bror Joseph tolv apostle. Han fik en åbenbaring da vi sang for ham. De som kendte ham vidste når åbenbarings ånd kom over ham og han var under dens indflydelse, for han fik et helt specielt ansigtsudtryk. Han talte ved åbenbarings ånd og underviste i rådet ved den, og de som kendte ham kunne med det samme se det, for på sådanne tidspunkter var hans ansigt særlig klart og ligesom gennemsigtigt” (*Journal of Discourses*, 9:89).

De tre vidner til Mormons Bog — Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris fik overdraget ansvaret for at nominere de første medlemmer af De Tolv i denne uddeling. Da de var valgt blev de indkaldt til et møde som blev afholdt i Kirtland den 27. februar 1835. Oliver Cowdery fungerede som sekretær til dette møde og han skrev i referatet:

„Præsident Smith stillede følgende spørgsmål:

Hvilken særlig betydning er der knyttet til De tolv Apostles kaldelse, der er forskellig fra andres kaldelser eller embeder i kirken?

Efter spørgsmålet var diskuteret af rådgiverne Patten, Young, Smith og McLellin, afgjorde præsident Joseph Smith, jun. sagen således:

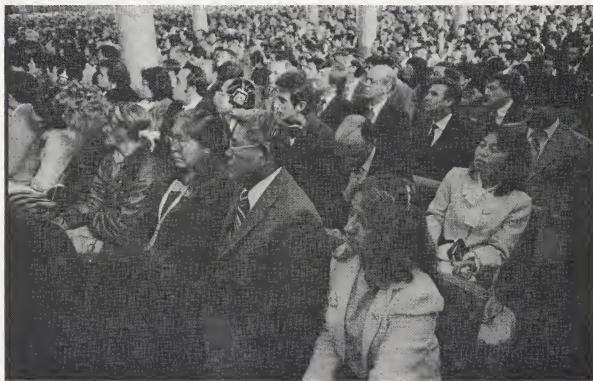
„Det er de tolv apostle, som er kaldet til embedet som omrejsende højråd, der skal præsidere over de helliges menigheder ude blandt nationerne, hvor der ikke er oprettet noget præsidentskab. De skal

rejse omkring og prædike til ikke-jøderne, indtil Herren befaler dem at gå til jøderne. De skal have nøglerne til dette embede og åbne døren til himmeriget for alle nationer og prædike evangeliet til hver skabning. Dette er deres apostelembedes magt, myndighed og kraft” (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 85-86).

Som nævnt i yderligere åbenbaringer skal de arbejde under Det øverste Præsidentskabs ledelse og rejse om og være „særlige vidner om Kristi navn i hele verden” (L&P 107:23).

Når de har brug for hjælp til denne pligt, skal de kalde halvfjerdser og endnu andre, som forholdene byder det.

Siden arbejdet blev påbegyndt i denne uddeling, har 84 mænd virket i De tolv apostles Råd. Ældste Nelson og ældste Oaks bliver nr. 85 og 86 der er udnævnt, ordineret og indsat til denne store og hellige mission, som det vil være tilfældet når dette er sket. Jeg vil gerne, efter 20 års virke som medlem af dette enestående

og bemærkelsesværdige kvorum, vidne om de tolv broderskab, deres hengivenhed, deres tro, deres flid og deres fantastiske arbejde for Guds riges fremgang.

Jeg vil gerne tale om noget personligt et øjeblik, og fortælle jer hvor meget jeg værdsætter De tolv Råd. Det er nu næsten tre år siden jeg blev kaldet til at være præsident Kimballs rådgiver i kirkens øverste præsidentskab. En væsentlig del af denne tid har jeg i al ydmyghed og med ærefrygt forsøgt at klare et stort ansvar. Jeg har lært noget om ensomhed, om bekymring og dyb omsorg. Jeg har oprigtigt bedt om ledelse og styrke og vejledning. Jeg har henvendt mig til disse, mine kære brødre i De tolv Råd, og de har frit og gavmildt ydet mig støtte, hjælp og inspirerede råd.

Der er en stærkt enhed i kirkens øverste præsidentskab. Der er enhed mellem præsidentskabet og De Tolv, fuldkommen enhed. Der er enhed mellem medlemmerne i De halvjerds første Kvorum og Det præsiderende Biskopråd. Jeg kender en del til denne kirkes historie, og jeg vil ikke tøve med at sige at der aldrig har været større enhed blandt de ledende råd og i forholdet mellem disse råd indbyrdes, end der er i dag.

Jeg elsker mine brødre. De er loyale, hver og en. De støtter. De reagerer uden at tøve på enhver kaldelse, uden hensyn til deres personlige bekvemmeligheder. De er Herrens, Jesu Kristi sande disciple. Og nu, når disse to mænd bliver ordinerede og indsat, vil vi atter have et helt kvorum. Vi har mistet to enestående og vidunderlige mænd, ved ældste LeGrand Richards og Ældste Mark E. Petersens død. Nu er der kaldet to enestående og vidunderlige mænd til at overtage deres pladser. De er kaldet under Herrens ledelse og får støtte gennem kirkens med-

lemmers tro. Værket går fremad i majestæt og herlighed. Riget vokser, støt og roligt. Overalt i verden bliver vidnesbyrdet styrket i kirkens medlemmers hjerter og tilværelse.

Det er heri dette riges store styrke ligger. Det er den solide, oprigtige, personlige overbevisning, i hjertet hos millioner af sidste dages hellige, som bor i mange lande og taler mange forskellige sprog. Hver udgør sin del af et stort trossamfund. Ethvert trofast medlem ved at Gud, vor evige Fader lever. De ved alle at Jesus er Kristus, menneskehedens Forløser og Frelser. De kender disse store fremherskende sandheder på grund af Helligåndens kraft, som bærer personligt vidnesbyrd til dem.

Vi er Gud taknemmelig for hans forunderlige værk, for den uransagelige og sikre måde hvorved det går fremad.

Jeg påskønner dybt og oprigtigt, ikke alene mine brødres, generalautoriteternes støtte, men også den støtte vi får af de mange sidste dages hellige her og ude omkring i verden. Jeg har fornemmet den i jeres bønner. Jeg er klar over at I støtter os med hånd og hjerte. Men frem for alt takker jeg jer inderligt for jeres uselviske arbejde, som udføres i stor tro til fremgang for Guds værk, og som hjælp til at hans evige formål, med hensyn til hans sønner og døtre, kan bringes til udførelse.

Må Gud velsigne jer hver især hvor I end er. Må I få styrket jeres tro mens I virker i retfærdighed. Må jeres vidnesbyrd blive endnu stærkere, når I drikker af den evige sandheds kilde. Må I blive velsignet i pose og sæk, når I sammen med Herren arbejder oprigtigt for hans store rige. Må Kristi fred forblive evindeligt i jeres hjerter og i jeres hjem. Dette beder jeg ydmygt om i hans hellige navn, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kaldet til det hellige apostelembede

*Ældste Russell M. Nelson
De tolv apostles Kvorum*

Aprilkonferencens lørdagsmøde 1984 har i mange år været afmærket på vores kalender, for på den dato ville vores eneste søn være gammel nok til at deltage i generalkonferencens præstedømmemøde, og for første gang komme med mig. I aftes blev dette mål vi så længe har ventet på, til virkelighed. Kære søskende, vi havde ingen anelse om at mit navn på den dag ville blive præsenteret som medlem af De tolv Kvorum.

Eftersom vi intet vidste, så vidste vore børn heller ikke noget. Vore gifte døtre ringede til os mellem to møder. En af dem ventede en baby, og hun sagde: „Far jeg blev så chokeret over bekendtgørelsen at jeg tror at jeg er ved at få veer.“

Og det fik hun, så præsident Hinckley i Det øverste Præsidentskab får en lille andel i at have hjulpet et af vore børnebørn til verden. Vort 22. barnebarn ankom i god behold i går aftes!

Jeg er blevet grebet af mange forskellige følelser siden kaldet kom, som vil for-

andre mit liv. Den første følelse var personlig utilstrækkelighed. Denne følelse forstærkedes, da jeg tænkte på ældste LeGrand Richards og ældste Mark E. Petersens uforlignelige styrke, og vi fornemmer stærkt deres fravær. De var mine kære venner, såvel som mine respekterede ledere. Og når jeg så ser mig omkring og får øje på de stærke ledere, som er mere kvalificerede og dygtigere end jeg, bliver jeg virkelig ydmyg over denne kaldelse.

Heldigvis kan min tro dække over disse følelser, for jeg ved at de ord Nephi sagde er sande: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han har befalet dem“ (1 Nephi 3:7). Jeg har en uforbeholden tro på Herren og hans profeter. Jeg har lært ikke at spørge, når der udstedes kaldelser gennem præstedømmeledelsens inspirerede kanaler, men at modtage dem med iver.

For ca. 20 år siden fik to medlemmer af De tolv Kvorum til opgave at vælge en ny præsident for Bonneville staven, hvor vi boede. Det var ældsterne Spencer W. Kimball og LeGrand Richards. De kaldte mig til at være stavspræsident. Nu skal jeg ordineres til apostel under præsident Spencer W. Kimballs hænder og overtage en stol efter afdøde ældste LeGrand Richards.

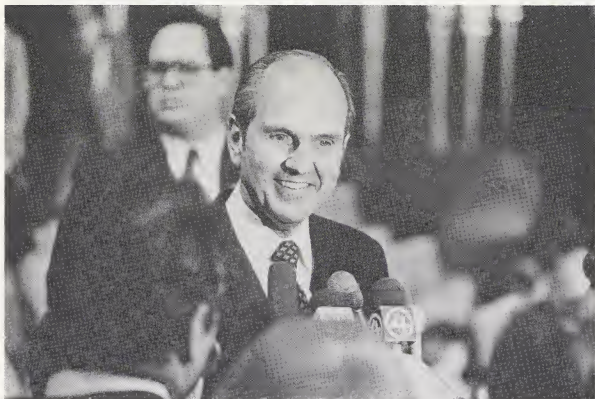
Jeg føler mig forpligtet fra min sjæls dyb. Min elskede Dantzel og jeg indgik første gang sådanne pagter i Herrens tempel for mere en 38 år siden, om at helige vort liv i Herrens tjeneste. I dag bekræfter jeg påny dette løfte om at give alt hvad jeg har til opbygningen af Guds rige på jorden.

Jeg har accepteret denne kaldelse og ved at det ligeledes vil betyde udfordringer, ansvarsopgaver og at jeg vil få overdraget visse nøgler, samt at der ligeledes vil komme modstand fra Satan, men jeg

forpligter mig til at lægge alt mit arbejde og alle mine kræfter i det.

Jeg fyldes med taknemmelighed og påskønnelse, når jeg tænker på mine gode forældre og på alle mine otte pioneroldeforældre, som blev omvendt til kirken i Europas tæt befolkede lande. De emigrerede alle otte til sidst til den lille by Ephraim, Utah. Jeg ved at de iagttaget begivenhederne i dag gennem Himlens vinduer.

Jeg skylder min kære Dantzel min anerkendelse såvel som min evige kærlighed. Hun er kilden til en stadig strøm af nærende kærlighed i vort hjem. Hendes ofre er imponerende — hun har bragt vore ti dejlige børn til denne verden, undervist og oplært dem, samtidig med at hun altid har støttet mig, uden at beklage sig når jeg har påtaget mig ansvar i kirken og på mit arbejde. Vi elsker vore otte svigersønner som var de vore egne, og jeg er så taknemmelig for tempelægteskabets ubrydelige bånd, der knytter os sammen

for evigt. Vi er også taknemmelige for disse kostbare børnebørn vi allerede har og for de andre der er på vej.

Som det forlød kommer jeg fra den kirurgiske videnskab, der i egentlig forstand er barn af lægevidenskaben. Jeg er formet gennem disciplinens strenge lov — ikke menneskelove, således som de mestres af vore brødre der har jura som profession, men gennem vor guddommelige Skabers evige og uforanderlige love. Kirurgen lærer hurtigt det ubestridelige i guddommelig lov. Han ved at håb og ønsker somme tider kun er urealistiske. De ønskede velsignelser kan vi kun få gennem lydighed mod guddommelig lov, og ikke på nogen anden måde. Mit liv har indtil nu været centreret om at lære disse love. Kun når vi kender lovene og adlyder dem, kan vi fortjene de velsignelser vi ønsker os. På dette punkt er der ikke megen forskel på fortid og fremtid. Det er Herrens uendelige love, og de lærdomme hans apostle fremsætter.

Jeg er taknemmelig for mine kolleger i lægestanden, som har tilladt mig at hjælpe dem med at tage sig af deres patienter, og som nu fortsat vil tage sig af dem. Deres uselviske tjenestegerninger efterkommer de to store bud om at elske Gud og vor næste. De har lært at den der er bedst til at tjene kan udvise størst kærlighed.

Jeg støtter Herrens tjenere, lige fra Esajas og Ezekiel til Joseph Smith og Spencer W. Kimball. Jeg påskønner dybt deres tillid til mig. Jeg vil gerne udtrykke min kærlighed til dem og til hele menneskeheden som de tjener.

Nu forstår jeg fuldt ud at kaldelsen til det hellige apostolembede går ud på at vidne for verden om Herren Jesu Kristi guddommelighed. Jeg ved at frelsen koncentrerer sig i ham! Englen sagde til kong

Benjamin: „Frelse var og er og skal komme i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, forsonende blod” (Mosiah 3:18).

Profeten Joseph Smith blev spurgt: „Hvad er de grundlæggende principper i jeres religion?” Han svarede: „De grundlæggende principper i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, om at han døde, blev begravet og opstod på den tredje dag, at han steg op til Himlen, og alt det andet vedrørende vores religion er kun tillæg til dette” (History of the Church 3:30).

Skabelsen af jorden og alt hvad der er på den, nødvendigheden ved *faldet*, som gjorde at menneskene blev til, og Herrens *forsoning*, er tre fundamentale punkter i Guds evige plan. Uden dette forsonende offer ville der hverken være udødelighed eller evigt liv.

Herrens budskaber er det gengivne Jesu Kristi evangelium, og det administreres af den kirke der bærer hans navn. Han leder alt i sin kirke gennem præstedømmets magt og åbenbaring, ved hjælp af profeter som forkynder hans lærdomme til alle mennesker i verden.

Det vidnesbyrd jeg bærer er kun et ekko af de vidnesbyrd som er båret af de 84, som tidligere har modtaget denne kaldelse til De Tolv, siden foråret 1820. Jeg ved at Gud Faderen og Sønnen viste sig, for at indvarsle den evige sandhed i denne sidste, store uddeling. Jeg vidner om at vi er en gren af israelitterne, specielt gennem Josefs linie, og at vi ved fødslen har fået retten og det uomstødelige ansvar at sørge for at berede verden til Frelserens andet komme. Hvorpå utallige folkemængder blandt enhver stamme, ethvert folk og tungemål, til sidst vil tilslutte sig os og forkynde at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn. Dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Jeg elsker kirkens søstre“

Barbara W. Winder

Præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Jeg føler meget stor ærefrygt. Jeg tror at overværelsen af en af kirkens general-konferencer og møder her i tabernaklet er den største ære og det største privilegium man kan få. Men at være sammen med profeten, når vi ved at hans helbred ikke altid gør det muligt for ham at være sammen med os, er et særligt stort privilegium og en særlig glæde. Og jeg er blevet så inspireret af at høre disse store leders ord og vil gerne udtrykke min taknemmelighed for jer. Præsident Hinckleys tale, hvor han bar sit vidnesbyrd, var forunderlig.

Jeg ved at det ikke kun var en flyverejse, der bragte min mand, præsident Richard Winder, og mig hertil. Min mand har været missionspræsident i den store mission, San Diego i Californien, og vi måtte lige så stille smutte afsted for at komme til konferencen denne weekend. Jeg har et vidnesbyrd om de åbenbaringer og den inspiration Herren giver. Til trods for den utilstrækkelighed jeg føler, ved jeg at Her-

ren hjælper os og sørger for at hans værk går fremad.

Ja, jeg er den samme søster Winder, mine kære ældste og missionærsøstre i San Diego. Og det var mig der for mindre end en uge siden hjalp jer med at huske det jeres mor havde lært jer om at holde jeres skjorter pæne hvide og nystrøgne, og sørge for at knapperne var syet i, og hvordan I skulle bære jeres standardværker med jer. Jeg har endnu den lille hvide notesbog hos mig. Jeg er den samme søster Winder. Og for bare to korte år siden var jeg også den samme søster Winder, og da sad jeg i samråd med disse storslåede søstre som I hørte i går, og da blev jeg belært og instrueret af dem, deres bestyrelser og rådgivere, mine dygtige lærere, og mange af dem har været mine meget, meget kære venner. Jeg er så taknemmelig for dem, og for de mange dejlige brødre som jeg har haft anledning til at betjene og lære af. Hvor jeg dog påskønner jer.

Vi kvinder følger vore præstedømmele-

dere. Jeg kan føle at jeg er blevet undervist af dem som har fulgt denne præstedømmeledelse og hjulpet vore dages kvinder gennem modgangstider, så de kunne blive omsorgsfulde hustruer og mødre, trofaste medlemmer i Herrens rige og medlemmer som yder deres bidrag til det samfund de lever i. Det er en styrke som vore sidste dages hellige kvinder kan modtage.

Må jeg også i dag udtrykke min taknemmelighed for mine og for min mands forældre, fordi de har undervist os i retfærdige principper og været værdige eksempler for os. Asfalten føltes hård da vores maskine landede, men det betød ikke noget, for vore fire børn stod der sammen med deres ægtefæller og vore dejlige små børnebørn, så jeg kunne se at vi nu var hjemme igen. Hvor er jeg dog taknemmelig for deres støtte.

Jeg vil også gerne udtrykke min taknemmelighed for min mand, som jeg har arbejdet sammen med i over 30 år i et dejligt ægteskab. Vi blev viet i Salt Lake templet og beseglet af præsident Harold B. Lee. Vi har også indgået pagter, og vi har arbejdet formålstjenligt sammen i enhed og harmoni, idet vi i disse år har støttet hinanden i vore forskellige kirkekaldelser og opgaver. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på Paulus' ord, hvor han påbyder kirken at tjene i enhed og med et formål, og lærte os at alle vore lemmer skal kunne fungere, for at hele legemet kan have det godt. Det er det samme i et ægteskab og i en familie, hvor alt er nødt til at fungere sammen. Jeg synes vi fik nogle dejlige belæring i går.

Jeg elsker kirkens søstre og jeg tror jeg vil henvise til noget fra afsnit 84 i Lære og Pagter. Der står også at legemet har brug for alle dets lemmer, så alle kan opbygges og legemet bevares fuldkomment.

Det siges også at legemet (kirken) har brug for hvert medlem, så alle kan være med til at bygge op og systemet kan fungere perfekt. Medlemmerne i Herrens kirke i dag er blevet bedt om at have den samme omsorg for hinanden som de har for sig selv, således som det også siges i Paulus' ord.

Det er netop det jeg føler for kirkens søstre, denne kærlighed og fornemmelse for den enkeltes værdi. Det er mit største ønske at vi må forene os med hinanden og med præstedømmet, idet vi arbejder på at opbygge Guds rige i vore dage, og på at bringe glæden ved evangeliet ud til mennesker der har så hårdt brug for det. Dette er Guds rige. Vi har et stort ansvar for at lade andre få del i det. Jeg ved at Gud lever og at han elsker os. Og det er mit vidnesbryd til jer, og jeg lover jer at jeg vil tjene jer, i Jesus Kristi navn. Amen. □

Det enkle i evangeliets sandheder

Robert L. Simpson
De halvfjerds første Kvorum

I går formiddag fortalte ældste Durham om en murtegnning (graffiti) med en iøjne-faldende tekst. På en mur i Los Angeles stod følgende: „Du kan godt hente mig op nu, Scotty. Jeg kan ikke se tegn på intelligenser hernede.”

Kære søskende, der er ubestridelige tegn på at der findes intelligenser herne- de, fordi vor himmelske Fader i sin god- hed har fortalt os at „Guds herlighed er in- telligens eller med andre ord: Lys og sandhed” (L&P 93:36). De, som accepte- rer og efterlever evangeliets enkle lys og sandhed, lever virkelig et intelligent liv. Og det er netop dette emne, lys og sand- hed i sin enkelhed — jeg vil tale om denne formiddag. Jeg blev opmærksom på dette da jeg som ung missionær arbejdede un- der præsident Matthew Cowley, der se- nere blev en Herrens apostel. Han lærte os så ofte han kunne at: „Jesu Kristi evan- gelium er smukt i al sin enkelhed.”

Sandheden i denne udtalelse blev atter præciseret først på året, da nogle i vores

familie og et par venner havde det privile- gum at gå hvor Jesus gik. Vi var fulde af beundring for den gamle by, Jerusalem. Hyrderne gik stadig på marken og vogte- de deres hjerde i nærheden af Betlehem. Vi gik ad de samme stier på Oliebjerget. Bagefter rejste vi nordpå og betragtede det fredfyldte Galilæa. Det der skete her for 2000 år siden, fik pludselig en stor og ny betydning, når vi standsede op under- vejs og læste alle de skriftsteder som om- handlede dette sted, og funderede over dem.

Det „levende vand”, som Jesus ved Ja- kobsbrønden fortalte den samaritanske kvinde om, blev nærværende og virkelig. (Se Joh. 4:10).

Vi fik tårer i øjnene, da vi stod i Getse- mane og atter tænkte over de udødelige ord: „Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig! dog ske ikke min vilje, men din!” (Luk. 22:42).

Vi grundede også over den enkle, men dybsindige undervisning på Golgata: „Fa-

der! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23:34).

Da vi stod i det smukke Galilæa, forundredes vi over den enkelhed i hans særegne, men meningsfyldte invitation til dem han kaldte. „Kom og følg mig," sagde han „så vil jeg gøre jer til menneskefiskere" (Matt. 4:19).

Disse citater var typiske for Mesterlæreren — han som belærte om den rene og jævne sandhed, i et ydmygt sprog, smukt og enkelt.

Denne nye opmærksomhed på Frelserens fortrinlige undervisning virkede på ny meget overbevisende, da vi var i Israel. Hvor var de begreber han efterlod os dog enkle og rene. Paulus må afgjort have haft det samme synspunkt, da han skrev til de hellige i Korint: „Thi Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud" (1 Kor. 14:33).

Jakob sagde det på en anden måde: „Men visdommen ovenfra er først og fremmest ren, dernæst fredelskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed . . ." (Jakobs Brev 3:17).

Ældste Cowley havde sandelig ret, Jesu Kristi evangelium er smukt i al sin enkelhed. Det er så enkelt at selv et primarybarn kan få en god idé om evangeliets grundprincipper når det er otte år, og får det privilegium at blive døbt.

Nogle af Frelserens mest betydningsfulde lærdomme koncentreredes om børns tro. Tænk blot på den hændelse Mattæus beskriver, hvor disciplene spurgte Jesus: „Hvem er mon den største i Himmeriget?"

Da kaldte han på et lille barn . . . (Jeg kan næsten se Frelseren for mig, kærligt tage det lille barn på skødet for at forståere undervisningsøjeblikket).

Derpå svarede han dem: „Sandelig siger jeg eder: Hvis I ikke vender om og bli-

ver som små børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der altså vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget" (Matt. 18:1-4).

Frelseren har utvivlsomt haft et lille barns uforbeholdne tro og oprigtighed i tankerne, da han ved denne lejlighed svarede sine disciple.

Måske burde vi alle lytte til vore børn når de beder. Jeg husker udmærket ældste Monsons tale i går. Da vores datter, Christine var lille, blev hun bedt om at bede familiebeden når det var hendes tur. Vi bad altid i familien om at vi måtte være sunde. Hun havde svært ved at sige nogle af ordene. Hun kunne ikke sige „healthy" (sund) og det blev altid til „himmelske Fader, vil du velsigne os at vi må være en wealthy (velhavende) familie". Jeg syntes det lød godt nok — så vi lod hende bare fortsætte på den måde — men vor himmelske Fader vidste hvad hun mente, så vi blev ikke velhavende.

Den kloge og ædle profet og lærer, kong Benjamin, lærte sit folk at de skulle „aflægge det naturlige menneske og blive hellige gennem forsoningen ved den Herre Kristus." Og så tilføjede han at vi skulle blive „som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste (os) alt det, Herren finder tjenligt at pålægge (os), ligesom et barn underkaster sig sin fader" (Mosiah 3:19).

Vi har altid lært at Jesu Kristi evangelium omfatter al sandhed, hvor som helst den findes. Det vil også sige den sandhed der findes i videnskab. Den enkle fundamentale sandhed, på kemiens og fysikens områder, har altid betaget mig. Der findes for eksempel den enkle, kemiske formel for vand, H₂O. Det er også betagende at Einstein kunne give stof til videre tankevirksomhed ved sin relativitetste-

ori, ved den enkle ligning: $E = MC^2$. Det viser sig næsten altid at jo nærmere vi kommer en fundamental sandhed, jo enklere kan den udtrykkes.

Det bedste eksempel på dette i religiøs sandhed, er måske det ofte gentagne skriftsted som findes i Mose Bog i Den kostelige Perle, hvor Gud i en meget enkel sætning formulerer evighedsens totale formål: „Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe uddødelighed og evigt liv for mennesket” (Moses 1:39).

Tænk bare, kun 16 ord skal der til for at sammenfatte hele planen for evig fremgang og frelse. Jeg holder af det, fordi det er sandt. Denne sætning er fundamental, den gør det fuldstændigt fornuftigt. Der er ingen overflødige ord; det er et fastslået mål, hvorved alle kan opnå succes. Alle vor himmelske Faders børn har mulighed for ophøjelse, og Gud herliggøres på vejen til vores succes.

De fleste af de evige sandheder er så enkelt formuleret at ingen kan misforstå dem, undtagen måske nogle få, som på Jakobs tid „foragtede ligefrem tale og slog profeterne ihjel og søgte det, som de ikke kunne fatte” (Jakobs Bog 4:14).

Prøv et øjeblik at tænke på følgende enkelte evangeliesandheder, som jeg har omformet, af hensyn til tiden:

Tiende og offerydelse åbner himmelens sluser og giver velsignelser (se Mal. 3:10).

Overholdelse af visdomsordet sikrer os et bedre helbred, visdom og velbefindende (se L&P 89).

Alle som er villige til at bekende deres synder overfor præstedømmet og derpå aflægge dem, kan omvende sig fuldstændigt (se L&P 58:43).

„Er nogen iblandt jer syg, skal han kalde menighedens ældster til sig” (Jakobs Brev 5:14).

Alle som omvender sig, bliver døbt og holder ud i tro kan som belønning få celestial herlighed (se L&P 18:22).

Paulus erklærede enkelt og bestemt: „En Herre, en tro, en dåb” (Ef. 4:5).

Det er ikke lykkedes nogen at ændre disse enkle sandheder.

Og til sidst et af mine yndlingskriftsteder: „Og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer” (Joh. 8:32).

Alle ønsker at være fri — fri for skyld, fri for selvished, fri for at være bundet af dårlige vaner. Ja, det er enddog muligt at opnå politisk frihed ved hjælp af de enkle sandheder i Guds plan.

Men alt det der er sagt om enkelhed og jævnhed ville naturligvis være uden betydning, hvis ikke det endelige resultat blev glædeligt og tilfredsstillende for vor himmelske Faders børn. Hvor er det dejligt at lægge mærke til nydøbte medlemmer som har fattet Ånden — at se dem reagere på evangeliets plan og høste de lovede velsignelser gennem deres lydighed mod de enkle lærdomme. Det ses især tydeligt i verdens såkaldte underudviklede områder.

Kunne jeg dog bare tage jer med til Cimbatore i Indien, så I kunne møde de over 100 medlemmer som lever under de usleste forhold. De ejer næsten intet af denne verdens goder. Visse dage har de ikke nok mad. De har kun lidt eller ingen uddannelse, men deres tilværelse er ændret til det bedre på meget kort tid, ved hjælp af Jesu Kristi gengivne evangelium. Deres almene sundhedstilstand er forbedret; der er nu flere der går i skole. De synger Zions sange med begejstring, og de smiler meget mere end før. De har fundet håb. Disse fattige mennesker bliver undervist i de enkle sandheder om Frelseren. Evangeliet er ikke indviklet. De kan fatte det og de reagerer på det.

Da vi for nylig havde et møde med dem i et lille hus, hvor der kun er et værelse, (jeg må tilføje med et rent lergulv), virkede de så ivrige efter at lære. De nysgerrige naboer kunne ikke modstå fristelsen til at komme nærmere under møderne. De kiggede gennem de åbne vinduer og gennem den åbne dør. Det var imponerende at se kontrasten mellem dem der sad indenfor og dem der stod og kiggede ind. Det var tydeligt at evangeliets lærdomme ikke alene havde påvirket den ånd medlemmerne udstrålede, men også sådan noget som personlig hygiejne, udseende, personlig indstilling, og ansigtsudtryk, der afspejlede at de havde fundet noget nyt som var smukt i al sin enkelhed.

Kun få er klare over de rene, kristne tjenestegerninger der udføres af vore missionærssøstre i flygtningelejre i Thailand og på Philippinerne. Disse søstre skulle kun undervise i engelsk og vestens kultur,

„Vores forståelse og udlægning af sandheden må altid være smuk i al sin enkelthed.“

men deres undervisning rækker længere, på grund af den rene kærlighed og den hengivne indstilling de har til disse be-
trængte mennesker.

Der fortælles om en ung flygtning fra Cambodia, der var interneret i Californien. Han fandt vej til en af vore kirkebygninger, fordi han så at kirkens navneskilt foran svarede til et han hver dag havde set på navneskiltene på de søde missionsøstre som underviste ham i lejren. Folk glemmer ikke så nemt små vennetjenester. Ren kærlighed nedbryder alle skranke.

Ja, Ånden giver denne kirke lys. Jeg

kommer i tanker om et dejligt menneske der for nylig er omvendt i England. Da jeg bad ham fortælle sin omvendelseshistorie gjorde han det. Han fortalte hvordan han knælede ned i sit blomsterbed en lørdag formiddag, for at ordne jorden til forårsåning. Pludselig hørte han en stemme bag sig stille det enkle spørgsmål:

„Elsker De Herren?“ Han sagde at han vendte sig om og var helt overbevist om at der måtte stå en engel. I stedet så han to engle, to mormonmissionærer, og han svarede: „Naturligvis elsker jeg Herren. Kom indenfor så kan vi tale om det.“ Det var ganske enkelt og ægte. Det var den samme tilnærmelse Frelseren kunne have brugt.

En ung amerikansk pige der boede i Thaiwan, syntes for ikke så længe siden at den taxachauffør hun kørte med, kørte en omvej for at tjene flere penge. Hun gav luft for sine følelser i vendinger der ikke var til at tage fejl af, men den unge kinesiske chauffør blev tilsyneladende såret over beskyldningen, for han standsede bilen, drejede tændingsnøglen om, vendte sig om imod hende og sagde ganske enkelt: „Det kunne jeg aldrig gøre. Jeg er mormon.“ Hun følte sig fuldstændig afvæbnet og beroliget over hans oprigtige udtalelse, og spurgte hvad en mormon var. Hun må have fundet ud af det, eftersom hun tilsluttede sig kirken tre uger senere. Det skete alt sammen så enkelt, fordi der var involveret et ærligt hjerte.

Nephi har i sin beretning om apostlen Johannes' mission beskrevet hans lærdomme som „tydelige og klare og aldeles ypperlige og lette at forstå for alle mennesker“ (1 Nephi 14:23). At vores forståelse og udlægning af sandheden altid må være smuk i al sin enkelthed, er min oprigtige bøn for enhver af os, i Jesu Kristi, vor Frelser og Forløseres navn. Amen. □

Sandheden i praksis

Biskop J. Richard Clarke
Andenrådsgiver i Det præsiderende Biskopråd

I Johannes Evangeliet kan vi læse den berømte dialog mellem Pilatus og Jesus af Nazaret. Frelseren var en gåde for romeren, som spurgte: „Er du . . . en konge?” og Jesus svarede: „Dertil er jeg født, og dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden . . .” (Joh. 18:37)

Da Pilatus vendte om stillede han det spørgsmål der var stillet gennem tiderne: „Hvad er sandhed?” (Joh. 18:38). Han ventede ikke på svaret. Jeg tvivler på at han forventede svar. Pilatus var klar over at „sandhed” var et yndlingsemne som var blevet debatteret af romerske og græske filosoffer i århundreder. Og det forblev et filosofisk spørgsmål.

Jeg har ikke til hensigt i dag at tale om sandhed som noget abstrakt. Jeg vil tale om sandheden i praksis. Det er både et princip og en anvendelsesmulighed.

Som den amerikanske forfatter William George Jordan 1864-1928 belærte:

„Sandhed . . . er loyalitet overfor det vi

ser er rigtigt; det er mod til at leve vort liv i harmoni med vore idealer. Det vil altid være en magt.

Sandhed . . . er svært fuldt ud at definere. Den kan ligesom elektricitet kun forklares ved dens tilkendegivelser. Den er sjælens vejledning, samvittighedens vogter, rettens endelige prøvesten. Sandheden er det åbenbarede ideal, men den er også en inspiration til at realisere dette ideal, en stadig tilskyndelse til at efterleve den” (*Power and Truth*, s. 3, Deseret Book, Salt Lake City, 1935).

Vi sidste dages hellige har forpligtet os overfor sandhedens principper. Vi søger sandheden, vi tror på sandheden, og vi ved at „sandheden skal frigøre os” (se Joh. 8:32). Hvis vi vil være ægte disciple, må der være harmoni mellem de principper vi håndhæver og de sandheder vi praktiserer.

Vi må være som Ammons folk der „udmærkede sig . . . ved deres nidkærhed for Gud og ligeledes for menneskene; thi de

var fuldkommen ærlige og oprigtige i alle ting, og de var standhaftige i troen på Kristus, ja til enden" (Alma 27:27).

Vore sjæle skal ikke bare være „kalke-de grave“, der udvendigt ser kønne ud, men indvendig er fulde af dødningeben og alskens urenheder. (Se Matt. 23:27). Vi må ikke nøjes med at se *ud som*, men også *være* det som Gud forventer af sine sønner og døtre.

Sandheden i praksis, den virkelige prøve på vores forpligtelse, viser vi på mange måder — f. eks. ved at være *ærlige, retskaffne, moralske og probable*. Jeg kan især godt lide *probabel*. Det er taget fra det latinske *probus*, hvilket betyder god, og *probare* - at bevise, at give udtryk for og bekræfte sin retskaffenhed. Et menneske som kan klare at være *probabel* ved selvdisciplin, indtil dette er blevet en del af selve dets natur, er som et moralsk kompas, der automatisk peger mod det „sande nord“, under alle forhold. Et sådant menneske bestræber sig instinktivt på at være ærlig og handler impulsivt rigtigt uden at veje om det giver fordele eller ulemper.

„(En) der har gjort sandheden til sit motto,“ skrev Jordan, „passer på hvad han siger, prøver at være nøjagtig, han hverken underdriver eller overdriver . . . Det han siger giver genlyd af oprigtighed, kendetegnet på ægte guld . . . hans løfter tæller noget, man accepterer dem, lige så meget som hans underskrift, man ved at uanset hvor meget det skal koste ham at holde ord og gøre som han har sagt, så vil han gøre det.“ (*Power of Truth*, s. 5).

I husker måske den bemærkning præsident N. Eldon Tanner har gjort om en ung mand der kom hen til ham og sagde: „Jeg har en aftale med en mand om at jeg skal betale en bestemt sum til ham hvert år. Jeg er kommet i *restance* og kan ikke

klare afdragene, for hvis jeg gør det bliver jeg nødt til at gå fra mit hus. Hvad skal jeg gøre?”

Præsident Tanner så på ham og sagde: „Hold din aftale.”

„Også selv om det skal koste mig mit hus?” spurgte manden.

Præsident Tanner svarede: „Jeg taler ikke om dit hus. Jeg taler om din aftale; og jeg tror at din hustru hellere vil have en mand som holder ord, imødekommer sine forpligtelser, og gør som han har lovet, og bo i en lejlighed, fremfor at have et hus og en mand der ikke holder sit ord og sine løfter.” (Okt. Conference Report, 1966, s. 99).

Jeg oplevede noget interessant for et par år siden da jeg var her til generalkonference. Jeg gik ind for at købe nogle varer i ZCMI (et stort indkøbscenter i Salt Lake City) og ville betale med en check. Da jeg ikke er her fra staten blev jeg sendt hen til kassen. Damen bad om at se legitimation. Jeg trak min tegnebog frem og fik fat i nogle kreditkort. Min tempelanbefaling kom af vanvare også med. Kassedamen sagde: „Den der er god nok.” Jeg spurgte: „Hvad er godt nok?” Hun sagde: „Din tempelanbefaling, den gælder da ikke?”

Jeg sagde: „Jo, den gør.”

Hun sagde: „Så er den god nok.”

Jeg spekulerede på det hele vejen hjem. Jeg tænkte på at det måske ville være en god idé, hvis alle vi mormoner havde vores kreditkort. En mormon med et sådant kort, var én man kunne stole på ville holde ord, en der er ærlig overfor sin arbejdsgiver og som betaler sine regninger til tiden.

Så ville vore forretningsfolk ikke behøve at indgå kompromisser for fortjenestens skyld, alle kunne med stolthed lægge navn til deres handling. Vi ville alle

sammen bestræbe os på at være dygtige på alle måder. Ville det ikke være herligt hvis vi kunne være et særegent folk, kendt for vores ærlighed og det gode arbejde vi udfører? Mormonernes standard for retskaffenhed burde være den højest mulige i hele verden, for vi er Guds pagtsfolk. I den retning har Herren ikke gjort nogen undtagelse for kultur, race eller nationalitet. Han forventer at alle hans hellige lever i henhold til evangeliets standarder.

Jeg tror at med enhver sandhedslov vi holder følger en dyb virkning. Vores karakterstyrke er et indviklet koordineringssystem som støtter os, på samme måde som et dygtigt ingeniørarbejde støtter en bro. Enhver afstivning, søjle, eller binding bidrager til at styrke eller svække hele bygningsværket.

Den enkeltes probabilitet er i tråd med hans dyder i et harmonisk mønster, mens den, som kun er ærlig når det passer hans

tid og omstændigheder aldrig har fuldstændig balance.

Den tidligere kommandant i USAs marinekorps, general David Shoup, var meget striks med hensyn til konsekvent at efterleve en god moral. Engang han talte om menige, der var deres hustruer utro, sagde han:

„Det er ikke selve handlingen ved at begå hor der bekymrer mig så meget, men så at sige det der følger med. Det væsentligste er at en mand som på en eller anden måde kan bortforklare at han bryder den ed han aflagde for Gud og mennesker, da han indgik ægteskab, også, hvis han ønsker det eller er underlagt tilstrækkelig pres, vil kunne bortforklare at han bryder den ed han aflagde da han blev optaget i USAs marinekorps. En mand der kan bedrage sin hustru og sine børn for at efterkomme sine egne lyster, vil i den sidste ende også kunne bedrage sit land.”

Kære søskende, vore gerninger ligger ofte under vore idealer, men vort mål bør gå ud over vores rækkevidde, hvis vi vil hæve os til en højere retskaffen standard. Vi har alle gamle vaner vi må af med og nye vi skal danne. Det tager afgjort lang tid at blive fuldkommen, og vi vil formodentlig ikke nå det helt i dette liv. Men succes skal måles efter anstrengelser og små fremskridt, indtil vi til sidst når vore mål. Den amerikanske journalist og essayist Norman Cousins (f. 1912), beskriver retskaffenhed som „ingen luksus for den gudfrygtige; det er livets brød for det sande menneske . . . for det menneske som ikke forsøger at leve længe, men at forbedre sin ånds kvalitet.”

Kærlighed til sandhed og udøvelse af sandhed læres bedst i hjemmet. Herren har pålagt forældrene ansvaret for at „lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren” (L&P 68:28). Og endvidere: „Jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed” (L&P 93:40), for

„lys og sandhed skyr den onde” (L&P 93:37).

Børn lærer kærlighed til sandheden når de ser forældrene praktisere sandheden. De lærer at efterligne ædle egenskaber. De har brug for konsekvente forbilleder og ikke kun snak. Jeg tror at noget af det vigtigste forældre kan lære deres børn er at man ikke kan praktisere retskaffenhed og ære uden det har sin pris. Det kræver sædvanligvis ofre — næsten altid ubejligt og ofte vanskeligt.

Med præsident Jeffrey Holland og hans kære datters, Marys, tilladelse vil jeg fortælle deres beretning, som indtraf for nogle år siden. Det er et eksempel på det jeg har forsøgt at sige i dag — ikke sandhed i teorien, men sandhed i funktion.

Bror Holland begynder:

„En aften kom jeg temmelig sent fra arbejde. Jeg så at min ni-årige datter, Mary, virkede synligt bedrøvet . . . Jeg spurgte om hun havde det godt, hun nikkede, men

Jeg troede ikke rigtigt på hende. Jeg ventede til hun skulle i seng. Og ganske rigtigt kom hun lige så stille ind i dagligstuen og sagde: 'Far, jeg vil gerne tale med dig.' Jeg holdt hende i hånden og da vi gik ind i hendes værelse begyndte hun at græde.

Jeg var nede i Grand Central (et stort varehus) i formiddag, og der så jeg en pudderdåse som jeg vidste at mor godt kunne lide. Jeg mente at den var alt for dyr, og jeg tog den i hånden bare for at se den.' Hendes tårer gjorde det svært for hende at få det hele sagt. 'Den faldt ud af hånden på mig og ned på gulvet. Jeg samlede den hurtigt op, men far, spejlet gik i stykker. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre! Jeg havde ikke penge nok til at betale for den . . . og jeg var helt alene . . . Jeg lagde den tilbage på hylden og gik ud af butikken. Åh, far, jeg tror jeg har været uærlig.' Og hun græd og græd.

Jeg sad med min lille niårige pige i mine arme. Hendes legeme rystede, mens hun forsøgte at bortjage syndens smerte. Hun sagde: 'Jeg kan ikke sove og jeg kan ikke spise og jeg kan ikke bede mine bønner. Hvad skal jeg gøre? Jeg kan slet ikke få det ud af mit hoved.'

Så kom hendes mor og vi talte ud om det for en stund den aften. Vi fortalte hende at vi var meget, meget stolte over hendes ærlighed . . . og at vi var blevet skuffede hvis hun havde kunnet spise eller sove godt. Jeg fortalte hende at pudderdåsen nok ikke kostede for meget og at vi kunne gå tilbage til forretningen, fortælle om vores problem og blive enige om sammen at betale prisen. Hvis pudderdåsen stadig var der (kunne vi måske) købe den til mor. Det lille revnede spejl kunne så være en påmindelse, så længe hun havde pudderdåsen, om at hendes lille pige var fuldstændig ærlig og følsom for Ånden . . .

Lidt efter lidt holdt Mary op med at græ-

*Jeg tror at noget af
det vigtigste forældre kan lære
deres børn er at man
ikke kan praktisere retskaffenhed
og ære uden det har
sin pris. Det kræver
sædvanligvis ofre — næsten altid
ubelejligt og ofte vanskeligt.*

de og hendes lille legeme begyndte at slappe af, og så sagde hun: 'Nu tror jeg godt jeg kan bede min bøn.' "

Vi har forsøgt at lære vore børn at sandhed i praksis er den største dyd. Hvis de kan klare dette store princip, så vil alt andet falde på plads.

Jesus af Nazaret var legemliggørelsen af al sandhed og det bør vi vidne om. Vi kan tale om vores religion, vi kan fortælle om forunderlige tilkendegivelser og åbenbarings gaver og magter, vi kan have høje idealer og ædle værdier, men beviset på vor forpligtelse overfor det ligger i vore daglige gerninger under livets omskiftelser.

Lad os ligesom Job, der oven i købet havde det yderst svært, indgå pagt således: „Til jeg udånder, opgiver jeg ikke min uskyld.

Jeg hævder min ret, jeg slipper den ikke, ingen af mine dage piner mit sind." (Job 27:5-6).

Salmisten stiller dette spørgsmål: „Herre, hvo kan gæste dit telt, hvo kan bo på dit hellige bjerg?" (Salm. 15:1).

Svaret er: „Den, som vandrer fuldkommen og øver ret, taler sandhed af sit hjerte" (Salm. 15:2).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Farisæeren og tolderen

*Ældste Howard W. Hunter
De tolv apostles Kvorum*

Jeg vil gerne henvise til en af Frelserens lignelser som står i Lukas Evangeliet og indledes med følgende:

„Der var to mænd, som gik op til helligdommen for at bede; den ene var en farisæer og den anden en tolder” (Luk. 18:10).

Med disse ord indledes en af de mange beretninger som Mesterlæreren fortalte under sin 3-årige jordiske mission. Der findes ingen litteratur på højde med Kristi lignelser. Hans lærdomme gjorde lige så stort indtryk på hans lyttere dengang, som de gør på de mennesker som i vore dage læser hans ord. De er så enkle at selv et barn kan forstå dem, og alligevel dybsindige nok til vismanden og filosofen. De sammenligninger han benyttede var skildringer af menneskelivet og hverdagshændelser som enhver der lyttede kunne forstå — sædemanden, det mistede får, en kvinde der bager brød, figentræet, den barmhjertige samaritaner, den fortabte søn.

Det virker som om alle de lignelser Frelseren fortalte belærer om et princip eller giver et påbud om de egenskaber, som er nødvendige for at kvalificere sig til ophøjelse. Nogle af disse er tro, omvendelse, dåb, udvikling af talenter, tilgivelse, stadig godgørelse, at være en dygtig forvalter, kærlighed, barmhjertighed og lydighed. Jesus fortalte sædvanligvis disse lignelser for at øge kundskaben hos mennesker som allerede var åndeligt oplyste, især disciplene, skønt de somme tider blev henvendt til andre mennesker og forsamlinger.

Den lignelse hvorfra jeg læste det første skriftsted, var også rettet mod andre end netop hans disciple. Selv om den handler om en farisæer og en tolder, var den ikke kun beregnet for farisæere eller toldere, men til gavn for de selvretfærdige, som manglede ydmyghedens dyd og som påstod at selvretfærdigheden kunne ophøje dem. I denne lignelse siger Frelseren kun nogle få ord og alligevel er lektionen

tydelig. Her følger hele historien som Lukas har berettet den:

„Der var to mænd, som gik op til helligdommen for at bede; den ene var en farisæer, og den anden en tolder.

Farisæeren trådte frem og bad ved sig selv således: ‚Gud! jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre mennesker, røvere, uretfærdige, ægteskabsbrydere, og heller ikke som denne tolder.

Jeg faster to gange om ugen, jeg giver tiende af hele min indtægt,‘

Tolderen derimod stod langt borte og ville ikke engang løfte sine øjne mod Himlen, men slog sig for sit bryst og sagde: ‚Gud! vær mig synder nådig!‘

Jeg siger jer: Han gik retfærdiggjort hjem til sit hus, men den anden ikke: Thi enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges; men den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes” (Luk. 18:10-14).

Denne scene er tilsyneladende hen-

lagt til templet i Jerusalem, hvor to mænd var kommet for at bede, på den tid af dagen hvor de bad deres personlige bønner. Det er interessant at Mesteren valgte en farisæer og en tolder til historien, idet de repræsenterer to yderpunkter indenfor jødesamfundets religioner.

Farisæerens var den største og den der havde størst indflydelse af de tre sekter indenfor jødedommen på Kristi tid. Farisæerne var religiøse lægmænd i den jødiske stat. De kom fra de lovkyndiges rækker i grækertiden og deres religion og politiske parti blev førende. Det mest karakteristiske ved farisæerne var deres lovydighed og deres lovmæssige usmidighed. De var kendt for deres nøjagtige udlægning af loven og deres samvittighedsfulde efterlevelse af den i enhver detalje. Dette gjorde at de blev kendt som den strengeste jødiske sekt, med hensyn til at overholde deres traditioner. De und-

gik dem der ikke var farisæere, som urene, og derfor holdt de sig fra dem de betragtede som tarvelige mennesker.

Paulus var farisæer, søn af en farisæer og uddannet hos Gamaliel som også var farisæer. Han erklærede ved tre forskellige lejligheder at han var medlem af sekten. Første gang var da han var under anklage, næste gang da han forsvarede sig for Agrippa og senere da han skrev til Filipperne. Hans uddannelse som farisæer gjorde at han var meget yderliggående i sin hengivenhed overfor den jødiske lov, hvilket viser hvorfor han så nidkært forfulgte de kristne før sin oplevelse på vejen til Damaskus.

Tolderne indsamlede skat og man så ned på dem med foragt. De almindelige skatter, som f. eks. statsskatten, blev indsamlet af de romerske ledere, men told, som betaltes når der blev transporteret

varer, blev almindeligvis indsamlet af jøderne som var ansat af romerne. Disse indsamlere, eller toldere, tog en fortjeneste til sig selv under deres arbejde. Deres landsmænd havde ikke mere tilovers for dem end de havde for tyve og røvere. Erhvervet i sig selv blev betragtet som noget med korrupsion og pengeafpresning og tolderne havde ry for at nogle af skattepengene gik i deres egne lommer.

Jøderne led under den romerske besættelse og det romerske herredømme, og de betragtede den skat de betalte som en hyldest til Cæsar. De jøder som indsamlede disse penge til romerne blev betragtet som usle forræddere der lod sig hyre af en fremmed magt. Tolderne og deres familier blev behandlet med en sådan foragt at de ikke fik lov til at sidde i et offentligt embede eller optræde som vidner i en jødisk ret. Vi husker at Mattæus var tolder, og at han indsamlede skatter, indtil han blev kaldet som discipel, og han blev naturligvis også foragtet af jøderne ligesom de andre med dette erhverv.

Kender vi disse to mænds baggrund — de kom fra hver sin yderlighed i det jødiske samfund — kan vi lettere forstå hvorfor Herren benyttede en farisæer og en tolder i sin lignelse, og hvorfor de bad i templet som de gjorde.

Da de to mænd var kommet ind i templet stod farisæeren et godt stykke fra toldereren, og han takkede Gud fordi han ikke var „som de andre mennesker, røvere, uretfærdige, ægteskabsbrydere” og som ikke efterlevede lovens bud, „heller ikke som denne tolder”, sagde han. (Luk. 18:11). Selv om han bad som en tak til Gud, koncentrerede han sine tanker om sig selv og sin selvretfærdighed. Som en retfærdiggørelse tilføjede han: „Jeg faste to gange om ugen, jeg giver tiende af hele min indtægt” (Luk. 18:12). Han bad

ikke i taknemmelighed, men i hovmod. Denne farisæers hovmodige ånd og stolthed er ikke så forskellig fra Rabbi Simeon ben Jochais, som omtales i Talmud og som sagde: „Hvis der kun var tredive retfærdige mænd i verden, ville jeg og min søn være to af dem; hvis der kun var tyve, ville jeg og min søn være blandt dem; og hvis der kun var ti, ville jeg og min søn være med; og hvis der kun var fem, ville jeg og min søn være mellem de fem; og hvis der kun var to, ville det være mig og min søn; og hvis der kun var én, ville det være mig.” (Bereshith Rabba, s. 35, bind 34).

Tolderen stod et stykke borte, nedtynget af sine misgerninger, i bevidstheden om sine synder og sin uværdighed til at stå frem for Gud, og han havde blikket rettet mod jorden og „ville ikke engang løfte sine øjne mod Himmelen” da han bad. (Luk. 18:13). I sin nød slog han sig for brystet og bad: „Gud! vær mig synder nådig!” (Luk. 18:13).

Findes der nogen større kontrast mellem to menneskers bønner? Farisæeren havde stillet sig for sig selv, fordi han syntes han var bedre end andre mennesker, som han betragtede som almindelige. Tolderen stod også langt væk, men det var fordi han følte sig uværdig. Farisæeren tænkte ikke på andre end sig selv og betragtede alle andre som syndere, hvorimod toldereren betragtede alle andre som retfærdige i sammenligning med sig selv, en synder. Farisæeren bad ikke Gud om noget, men stolede på sin selvretfærdighed. Tolderen tryglede Gud om nåde og tilgivelse for sine synder.

Jesus fortsætter historien med at sige: „Jeg siger jer: Han”, idet han henviser til toldereren den foragtede skatteopkræver „gik retfærdiggjort hjem til sit hus, men den anden ikke” (Luk. 18:14). Herren sagde med andre ord at han var frikendt, tilgivet eller retfærdiggjort.

Denne udtalelse giver en vis mening til

det, Frelseren sagde ved en anden lejlighed:

„Thi jeg siger jer: hvis jeres retfærdighed ikke overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget“ (Matt. 5:20).

Mesteren slutter derpå lignelsen med disse ord: „Thi enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges; men den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes“ (Luk. 18:14). Det er næsten de samme ord som han siger hjemme hos en ledende farisæer (se Luk. 14:11).

Ydmyghed er en gudfrygtig egenskab som virkelige hellige er i besiddelse af. Det er nemt at forstå hvorfor en stolt mand dumper. Han er tilfreds med kun at stole på sig selv. Det ses tydeligt hos dem der søger social position, eller skubber andre til side for at opnå en position indenfor forretningslivet, regeringen, uddannelse, sport eller andet. Vi bør være ægte interesserede i andres succes. Den

stolte fjerner sig fra Gud, og når han gør det lever han ikke længere i lyset. Apostlen Peter har sagt følgende: „lfør jer alle ydmyghed overfor hverandre; thi ,Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver han nåde.’

Så ydmyg jer da under Guds vældige hånd, så han til sin tid kan ophøje jer“ (1 Peter 5:5-6).

Lige fra tidernes begyndelse har der været mennesker der var stolte og andre som fulgte den guddommelige advarsel om at være ydmyge. Historien vidner om at de der har ophøjet sig selv er blevet beskæmmet, mens de ydmyge er blevet ophøjet.

I hverdagslivets travlhed er der både farisæere og toldere. Det kunne være at én af dem bærer vort navn.

Må Herren velsigne os, mens vi bestræber os på at forstå og følge hans lærdomme. Det er min bøn i hans hellige navn. Amen. □

Den storslåede åbenbaring ved Palmyra

*Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum*

Jeg byder alle de nye generalautoriteter velkommen. Jeg glæder mig over at ældste Oaks og ældste Nelson er kaldet til De tolv apostles Råd. Bror Nelson har berørt mit hjerte dybere end noget andet menneske. Han har holdt mit hjerte i sine hænder, har skåret i det og syet otte venner ind i det. Han og Herren har bogstavelig talt givet mig et nyt hjerte. Og dette hjerte er fyldt med kærlighed til ham og til bror Oaks og til jer allesammen.

For mange år siden besøgte jeg for første gang det lille skovområde med den overordentlig skønne natur, i nærheden af Palmyra, i staten New York. Dette område er af medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kendt som Den hellige Lund. Den dag vi besøgte området, fløj bierne fra den ene markblomst til den anden, mens bladene på de store

træer raslede for de milde vinde. Det er et sted hvor der er fuldkommen fred og op-højet ro. Det var ikke svært at tro på at Himlene her blev åbnede og at den stor-slåede åbenbaring fandt sted her.

Jeg henviser til den ærefrygtindgydende oplevelse som Joseph Smith havde da han så Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, i foråret 1820. Joseph Smith oplevede ingen mere strålende og omstridt begivenhed, eller noget vigtigere i sit livs historie, end den åbenbaring han fik. Det er muligvis den mest enestående begivenhed på jorden siden Kristi opstandelse. De som ikke tror på at dette fandt sted, finder det vanskeligt at bortforklare. Der er sket alt for meget siden den gang til at man konsekvent kan benægte at det har fundet sted. Nogle år senere, mens Joseph endnu var under indtryk af det han

oplevede, sagde han: „Hvis jeg ikke havde oplevet det jeg har, ville jeg ikke selv have vidst det“ (*Millennial Star*, nov. 1844, s. 93).

Den unge Joseph Smith, som den gang var 14 år, boede sammen med sin familie i nærheden af Palmyra, i staten New York. I foråret 1820 var Joseph, ligesom så mange andre, påvirket af den religiøse spænding i sin tid. Han ønskede selv at kende sandheden, og derfor følte han sig tilskyndet af det han læste i Jakobs Brev, hvorpå han knælede helt alene og bad en brændende bøn i den smukke lund, som ikke lå langt fra hans hjem. Han blev først overvældet af „et virkeligt væsens magt fra den usynlige verden“ (Joseph Smiths skrivelser 2:16). I sine anstrengelser for at befri sig, anvendte han alle sine kræfter, idet han påkaldte Gud og bad ham bli-

ve befriet for denne forfærdelige, djævelske magt. Om dette har han sagt: „I dette forfærdelige øjeblik så jeg en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig.

Ikke så snart havde den vist sig, førend jeg følte mig befriet fra den fjende, som holdt mig bunden. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*“ (Joseph Smiths skrivelser 2:16-17).

Det budskab Joseph fik fra Faderen og Sønnen var den fulde sandhed, som ikke fandtes på jorden, og at han ikke skulle tilslutte sig nogle af de religioner der fand-

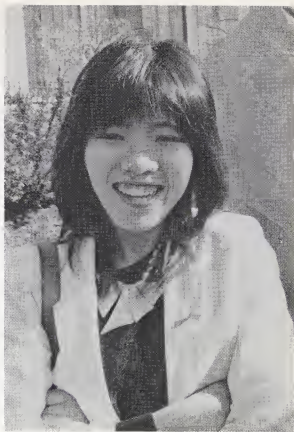
Ældste Russell M. Nelson, der blev opretholdt som nyt medlem af De tolv Kvorum, til venstre, sammen med medlemmer af kvorummet, ældste Neal A. Maxwell og James E. Faust.

tes på den tid, samt meget andet af overordentlig betydning, som ikke blev skrevet ned.

Joseph beretter: „Meget andet sagde han til mig, som jeg ikke nu kan skrive” (Joseph Smiths skrivelser 2:20). Joseph blev tilsyneladende overvældet af begivenheden og de instruktioner han modtog. Joseph fortalte snart om den vidunderlige oplevelse han havde haft til mennesker udenfor sin familie. Som følge deraf blev han offer for latterliggørelse, foragt og selv had. Hans mor, Lucy Mack Smith fortæller at Joseph, efter denne første åbenbaring „og indtil den 21. sep. 1823, som sædvanlig fortsatte med at arbejde for sin far, og at der ikke skete noget af særlig betydning i denne periode — skønt andre overbeviste kristne gik imod ham og forfulgte ham på mange forskellige måder” (*History of Joseph Smith by His Mother*, s. 74. Redigeret af Preston Nibley, Bookcraft, Salt Lake City, 1958). Joseph blev forfulgt af fordomme og had lige til sin martyrdød.

Om dette har Joseph selv sagt: „Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; og medens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ond om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn . . . jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse” (Joseph Smiths skrivelser 2:25).

Der findes adskillige andre beretninger

om den storslåede åbenbaring Joseph Smith fik i nærheden af Palmyra. Profeten har skrevet om det til venner og bekendte før sin død, og nogle har på forskellige tidspunkter hørt profeten fortælle om sin første åbenbaring. Disse beretninger bekræfter den første åbenbaring som Joseph Smith selv har nedskrevet dem. I profetens og hans mors, Lucy Mack Smiths beretninger findes der også megen historisk baggrund, som er blevet bekræftet fra anden kilde, som værende nøjagtig. Profeten henviser f. eks. i sin skriftlige beretning om den første åbenbaring, til den religiøse spænding der var i området hvor familien Smith boede på den tid. Brigham Young har blandt andre bekræftet dette: „Jeg husker udmærket den reformation der fandt sted i landet blandt forskellige kristne dominanter — baptisterne, metodisterne, presbyterianerne

og andre, da Joseph Smith var dreng" (*Journal of Discourses*, 12:67).

Tre år efter åbenbaringen ved Palmyra kom englen Moroni. Joseph modtog senere guldpladerne og oversatte dem til Mormons Bog. Derefter modtog han nøglerne og Guds hellige præstedømmes magt, hvorpå han grundlagde Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Joseph Smith sagde at hans hensigt med at fortælle sin historie var „at bringe offentligheden ud af vildfarelsen og gøre alle, som søger efter sandheden, bekendt med de virkelige forhold, som de er forefaldet" (Joseph Smiths skrivelser, 2:1).

Hvad har vi nu lært af den første åbenbaring?

1. At Gud vor Fader eksisterede som en person, og beviste at mennesket var skabt i Guds billede.

2. At Jesus er en person, helt adskilt fra sin Fader.

3. At Faderen erklærede at Jesus Kristus er hans Søn.

4. At Jesus gav de åbenbaringer som vi lærer i Bibelen.

5. At Jakobs løfte om at man kan få visdom ved at bede til Gud, blev opfyldt.

6. At et væsen fra den usete verden virkelig eksisterer og forsøgte at tiltetgøre Joseph Smith.

7. At der skete et frafald fra den kirke Jesus Kristus oprettede, og at Joseph fik at vide at han ikke skulle tilslutte sig nogen af de eksisterende sekter, fordi de førte lærdomme som kun var menneskebud.

8. Joseph Smith blev vidne for Gud og hans Søn, Jesus Kristus.

Den første åbenbaring bekræfter kendsgerningen om at der er tre adskilte Guder: Gud Faderen — Elohim, hvem vi henvender os til i bøn; Jesus Kristus Jehova; samt Helligånden — Trøsterman

den og Talsmanden, gennem hvis Ånd vi kan kende sandheden i alle ting.

I beretningen om dette guddommelige besøg er det Jesus der giver instruktionerne. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt:

„Jeg vil gerne gøre jer opmærksom på en lille ting i profeten Joseph Smiths første åbenbaring. Det er meget betydningsfuldt, og Joseph Smith var ikke selv klar over det. Hvis han havde forsøgt at bedrage folk, ville han ikke have tænkt over dette. I husker nok at I har læst at Faderen og Sønnen viste sig, og at Faderen præsenterede sin Søn og sagde til profeten at han skulle høre Sønnen.

Lad os nu antage at profeten var kommet tilbage fra Den hellige Lund og havde sagt at Faderen og Sønnen viste sig for ham og at Faderen havde sagt: „Joseph, hvad ønsker du?“ Og at Faderen havde fortalt Joseph hvad han ønskede at vide, da han spurgte ham. Så ville vi have vidst at profetens historie ikke kunne være sand.

Alle åbenbaringer kommer gennem Jesus Kristus. Jeg har ikke tid til at give skriftsteder og henvisninger angående dette, men det er en kendsgerning" (*Answers to Gospel Questions*, 5 bind, 1:16. Deseret Book Co., 1957-66).

Hvilke resultater af den første åbenbaring indledte den profeterede, tidernes fyldes uddeling?

1. Mormons Bog, endnu et vidne om Kristus, har vi modtaget.

2. Præstedømmet eller myndigheden til at udføre frelsens ordinanser, blev gengivet, præstedømmets beseglende magt iberegnet.

3. Jesu Kristi kirke blev atter organiseret på jorden.

4. Profeten Joseph Smith fik åbenbaringer om at etablere Guds rige på jorden

og forkynde verdensomspændende frelse for menneskeheden.

5. Nøglerne, principperne og magterne blev gengivet, til at gennemføre kirkens tre store missioner — at forkynde evangeliet, midler til at fuldkommengøre de hellige, samt templerne og templernes ordinanser til forløsning af de levende og de døde.

Hvordan var nu manden Joseph Smith, som talte med guddommen? Hvordan var hans rygte? Hvilken virkning fik den store åbenbaring i nærheden af Palmyra på ham, hvis den overhovedet fik nogen? Lige siden er der blevet talt både godt og ondt om ham, således som englen Moroni lovede. *New York Sun* skrev sidst på sommeren i 1843:

„Denne Joe Smith, som grundlagde mormonerne, er en mand med stort talent, dybt tænkende, en enestående taler, en dygtig skribent og en mand med stor åndelig magt. Ingen der iagttager hans karriere kan være i tvivl om dette. Vi tror allesammen at hans tilhængere bliver bedraget.

Der er ikke mange i denne tidsperiode som har gjort så meget og udført sådanne, tilsyneladende mirakler. Det er ikke småting, i midten af det nittende århundrede, at give menneskene en ny åbenbaring, grundlægge en ny religion, etablere nye måder at dyrke Gud på, bygge en by med nye love, institutioner og arkitektur — at etablere et præsteskab, samt borgerlig og militær jurisdiktion, oprette skoler, udsende missionærer og bringe folk til omvendelse på begge jordens halvkugler; og alligevel er alt dette blevet gjort af Joe Smith, til trods for enhver mulig modstand, latterliggørelse og forfølgelse" (*History of the Church*, 6:3).

En hr. Reed, som ikke var medlem af kirken, sagde om ham:

„Første gang jeg lærte general Smith at kende var omkring år 1823. Han flyttede ind i mit nabolag da han var omkring 18 år, og boede der i to år. I den tid lærte jeg ham temmelig godt at kende. Jeg ved at hans natur var ulastelig, at han var kendt for at være ærlig og retskaffen, at han havde omgang med samfundets inderkreds og at han ofte blev omtalt som en intelligent ung mand, at han havde en god moral og var yderst intelligent” (*Times and Seasons*, 1. juni 1844, s. 549).

Bostons borgmester, Josiah Quincy, sagde om ham: „Forbipasserende ville uvilkårlig mumle, når de mødte denne bemærkelsesværdige mand: ‚Han ser godt ud’” (*Figures of the Past*, s. 381. Roberts Brothers, Boston, 1883).

En af hans tilhængere, William M. Allred, sagde at nogle puritanere syntes det var et problem at profeten Joseph spillede bold med drengene. Allred sagde, idet han henviste til profeten:

„Derpå fortalte han om en bestemt profet som sad i skyggen af et træ og underholdt sig med et eller andet, da en jæger kom forbi med sin bue og pil, og i rettesatte ham. Profeten spurgte ham om han altid havde sin bue spændt. Jægeren svarede at det havde han ikke. Profeten spurgte hvorfor og fik det svar at dersom buen altid var spændt ville den miste sin elasticitet. Profeten sagde at det var det samme med hans sind og tanker, han ønskede ikke at de skulle være spændt hele tiden” (*Juvenile Instructor*, 1. aug., 1892, s. 472).

Præsident John Taylors bror, William Taylor, sagde om Joseph Smiths personlighed: „Der er sagt meget om hans genialitet og personlige tiltrækning. Jeg har været vidne til dette — folkens; gamle som unge elskede ham og stoledes uvilkårligt på ham.” Han forklarer: „Jeg havde den samme hengivenhed for profeten som alle andre der kom under hans indfly-

delse" (*Young Women's Journal*, dec. 1906, s. 548).

Josephs personlige tiltrækning blev bekræftet af hans hustru Emma i et brev som hun skrev til en af sine sønner efter profetens død: „Jeg forventer ikke at du kan udføre mere i haven end din far gjorde, og jeg ønskede altid at han ikke skulle gå ud i haven og arbejde, for hvis han gjorde ville der ikke gå et kvarter før der ville være tre-fire mænd og somme tider en halv snes omkring ham, og de trampede jorden ned hurtigere end han kunne rive den." (*Emma Smith Papers*, 1. aug., 1868 eller 69, s. 4, RLDS Library and Archive, Independence, Missouri).

Den praktiske filosof, Brigham Young, døde med Josephs navn på sine læber. Han sagde tidligere: „Jeg ærer og respekterer Joseph Smiths navn. Jeg fryder mig over at høre det, jeg elsker det. Jeg elsker hans lærdomme . . .

Jeg får lyst til at råbe halleluja hele tiden når jeg tænker på at jeg kendte selveste Joseph Smith, profeten som Herren oprejste . . .

. . . Jeg vover at sige at ingen mand der nogen sinde har levet eller som lever nu er bedre, undtagen Jesus Kristus. Jeg er hans vidne" (*Discourses of Brigham Young*, udvalgt af John A. Widtsoe, s. 458-59. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1954).

Mine bekendte og jeg er også hans vidner. Vi er øjenvidner til frugterne af dette verdensomspændende arbejde. Der findes tilhængere af Kristi genoprettede evangelium i over 100 lande i verden. De er stort set pæne, ordentlige, kyske, ærlige, lovlige, familieorienterede, fædrelandskærlige medlemmer af de lande hvor de bor.

„Thi ethvert træ kendes på sin frugt; man samler jo ikke figer af tjørn, plukker

„Joseph Smith oplevede ingen mere strålende og omstridt begivenhed, eller noget vigtigere i sit livs historie, end den åbenbaring han fik. Det er muligvis den mest enestående begivenhed på jorden siden Kristi opstandelse.”

ikke druer af en tornebusk" (Luk. 6:44).

Kærnepunktet i dette store undervisningsarbejde og i Kristi evangeliums grundfæstelse er den første åbenbaring, som drengen Joseph fik i nærheden af Palmyra, New York, i 1820. Der er sket alt for meget siden da til at vi kan ringeagte denne storslåede åbenbaring som om den ikke havde fundet sted.

Eftersom der ikke var nogen sammen med Joseph da han fik denne store åbenbaring i den lille skov i nærheden af Palmyra, kan man kun få et vidnesbyrd om at den virkelig fandt sted, ved at tro på at Joseph Smiths egen beretning er sand, eller gennem Helligåndens vidnesbyrd eller ved begge dele. Jeg har en sådan overbevisning. Det er en sikker overbevisning som ligger dybt i min sjæl. Jeg bærer vidnesbyrd om sandfærdigheden i den første storslåede åbenbaring i nærheden af Palmyra, og som et særligt vidne om den samme Kristus som viste sig sammen med Faderen og instruerede drengen, Joseph Smith. Dette vidnesbyrd bærer jeg i al oprigtighed og i Herren, Jesu Kristi navn. Amen. □

Basunens tydelige lyd

*Ældste Angel Abrea
De halvfjerds første Kvorum*

For et par år siden gik jeg i en park i en lille by, parken var fyldt med træer og adskillige monumenter — et område som er typisk mange steder i Argentina. Jeg stod og så på en billedhugger som brugte sin hammer og mejsel til at lægge sidste hånd på sit arbejde. Hans kunstværk skildrede en mor med et barn i sine arme.

Kunstneren arbejdede med at gøre moderens hænder så fuldkomne som muligt i marmoret som han arbejdede med, og jeg syntes hans kunstværk så ud til at blive mesterligt udført i kunstnerens egen stil.

Mens jeg stod der og var ivrigt optaget af at prøve at forstå hvordan kunstneren brugte sine evner, kom en skopudserdreng forbi og stillede sig ved siden af mig. Da han et kort øjeblik havde stået opmærksomt og iagttaget kunstneren gøre sit arbejde færdigt, vendte denne flittige dreng sig om imod mig og spurgte forbløffet: „Kan De sige mig hr., hvorfor han nu står og ødelægger det?”

Den unge mands naive og uventede spørgsmål fik mig til at tænke over de eksempler vi ustandselig viser, de indtryk vi giver andre gennem vore handlinger og vores adfærd. Det fik mig til at indse hvor utrolig vigtigt vort eksempel kan være, alt efter hvor stærkt eller hvor svagt overbevisende vi optræder i vores hverdag.

Jeg kom til at tænke på Paulus' ord: „Eller hvis en basun giver utydelig lyd, hvem vil så gøre sig rede til kamp?” (1 Kor. 14:8).

Alt efter hvor stort vores arbejdsområde er eller hvor langt vore ansvar rækker, så vil vi hver især påvirke et vist antal af Guds sønner og døtre. Vores holdninger, gerninger og ord giver budskaber til andre, og på en eller anden måde kan de påvirke folks tilværelse, enten positivt eller negativt.

Vore gerninger bliver udført alt efter vores uvidenhed eller den kundskab vi er i besiddelse af, de er resultater af vores manglende tro eller det vidnesbyrd vi er i

besiddelse af. Vi kan ikke flygte fra os selv eller fra vore tanker. Vi bliver det vi tænker eller stræber efter. Det eksempel vi viser og det liv vi lever afspejler alt hvad vi virkelig er.

I det råd Alma gav sin søn Corianton, skildres hvordan dårlige følelser som næres i hjertet, fører til handlinger der viser dårlige eksempler, og som følge deraf øver en dårlig indflydelse på andres tilværelse.

„Lad dig ikke forlede af noget forføngeligt eller dårligt; lad ikke djævelen forlede dit hjerte . . . thi da de så din opførsel, ville de ikke tro mine ord” (Alma 39:11).

På den anden side giver Nephi os også et meget godt eksempel på vidnesbyrdets kraft, som fører til en holdning af sikkerhed uden at efterlade plads til tvivl, da han stod overfor sin fars, Lehis krav. Han svarede: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet” (1 Nephi 3:7).

Han sagde ikke: „Jeg vil gå og se hvad der sker,” eller „jeg vil gå og se hvordan forholdene er,” hvilket kunne have ført til forvirring og utryghed, men hans indstilling viste derimod at han var et menneske som ikke tvivlede og som handlede derefter. Det er interessant at lægge mærke til at Nephi ikke kun fortalte om sin beslutning om at adlyde og efterkomme sin fars krav, men han forklarede ydermere grunden til hvorfor han gjorde som han gjorde, da han sagde: „Thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem” (1 Nephi 3:7).

Ved en anden lejlighed fik Nephi følgende opgave af Herren: „Du skal bygge et fartøj på den måde, jeg vil vise dig, så at jeg kan føre dit folk over disse vande” (1 Nephi 17:8).

Da Nephi havde fået denne befaling

Ældste Angel Abrea fra De halvfjerds' første Kvorum.

reagerede han ikke som mange mennesker almindeligvis kunne forventes at gøre det, eller sådan som det ville være logisk for nogen: „Ja men Herre, jeg har aldrig før bygget et skib. Jeg ved ikke hvordan man gør det. Det du beder mig om er mere end jeg kan klare. Endvidere er mine brødre meget imod dette, og derved bliver denne opgave endnu vanskeligere for mig. Findes der ikke en anden måde at gøre dette på?”

Nephi havde ikke tanke for noget alternativ da han traf sin beslutning. Han svarede ganske enkelt: „Herre, hvor skal jeg gå hen for at finde malm til at smelte, så at jeg kan forarbejde værktøj til at bygge skibet på den måde, du har vist mig?” (1 Nephi 17:9). Disse ord viser Nephis faste beslutning om at gøre som han blev bedt om og udføre den mission Herren havde pålagt ham. Da hans brødre derefter begyndte at knurre imod ham og vise deres ulyst til at bygge skibet, konfronterede han dem med den styrke der lå i hans vidnesbyrd, idet han sagde: „Dersom Gud havde befalet mig at gøre alle ting, så kun-

ne jeg gøre det. Om han ville befale mig at sige til dette vand: Bliv til jord! så ville det blive til jord, og dersom jeg ville sige dette, ville det ske.

Og dersom Herren nu har så stor magt og har udført så mange mirakler blandt menneskenes børn, hvorfor skulle han da ikke kunne undervise mig om, hvorledes jeg skal bygge et fartøj?” (1 Nephi 17:50-51).

De holdninger og gerninger som bliver til belærende eksempler, motiveres af et stærkt vidnesbyrd.

Den overbevisning vi har i vort hjerte er vigtigere end selve livet, hvis disse overbevisninger er belønninger for et brændende vidnesbyrd, som man engang har modtaget gennem åbenbaring. De giver os det mod der skal til for at imødegå livets prøvelser, i vished om at vor Fader i Himmelen vil godtage vore handlinger, uanset hvilke forhold vi lever under enten sammen med uvidende mennesker, eller gennem vanskeligheder ved vore prøvelser.

I vore dages verden er der millioner af mennesker som er parate til at gøre det som de synes er muligt, men de som er parate til at gøre hvad der forekommer dem umuligt vil få belønningen. Hvis bestemte opgaver kan udføres, vil de kunne udføres ved hjælp af et menneskes dygtighed og evner. Hvis de ikke kan udføres, vil troen og vidnesbyrdet kunne hjælpe dem til at få det udført.

Vi, som er Guds sønner og døtre, fik ikke stillet særlige betingelser, da vi modtog de befalinger som fører tilbage til Gud. Vi skulle ikke kun efterkomme dem, dersom det var muligt eller hvis forholdene var ideelle.

Lydighed mod det Herren kræver af os har været og vil altid være et stadigt princip for dem Herren har kaldet som sine

profeter. Som eksempel kan nævnes at Joseph Smith engang sagde: „Jeg har gjort dette til min regel: „Når Herren befaler, så gør det.” (History of the Church, 2:170).

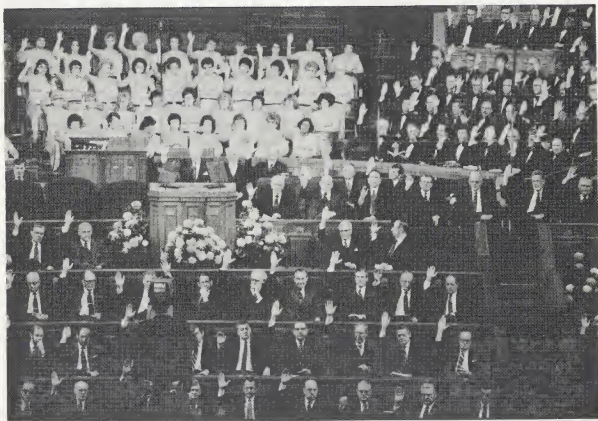
Der er ingen tvivl om at Joseph Smith var en profet som i høj grad havde bedrifternes og beslutsomhedens ånd. Ved en bestemt lejlighed sagde han til sin fætter, George A. Smith: „Bliv aldrig nedslået. Hvis jeg blev sænket ned i Nova Scotias dybeste hul og klippebjergene blev stablet ovenpå mig, burde jeg ikke blive nedslået, men holde ud, udvise tro og holde modet oppe, så ville jeg dukke op på toppen af dyngen” (Den danske Stjerne, april 1981, s. 137).

Jeg bærer vidnesbyrd om at profeten i sit liv var et eksempel på det han forkyndte, hans eksempel var altid et tydeligt budskab om hans overbevisning og vidnesbyrd.

En sådan beslutsomhed som en eksemplarisk levevis er, er ikke kun reserveret en lille minoritet, sådan som nogle måske tror, men det bør derimod til stadighed være en holdning som udvises af dem der ønsker at følge Herrens råd for at opnå de lovede velsignelser: „Vær tro indtil døden, så vil jeg give dig livets sejrskrans” (Joh. Åb. 2:10).

I skrifterne kan vi finde eksempler på hvordan forældre, i deres gerninger, kan give deres børn „budskaber” som fører dem på mørkets veje, eller på den anden side tydeligt kan lære dem alt hvad der fører til frelse.

Engang Jakob talte til nephiterne sagde han til dem: „Og I skal huske på, hvorledes I har fyldt jeres børns hjerter med sorg ved det eksempel, I har sat for dem; og husk også på, at I ved jeres urenhed vil bringe jeres børn til fordærvelse, og deres synder skal komme over jeres hoved

„Et er at tale om evangeliet, men noget andet er at efterleve det. Et er at forkynde om Kristus, men noget andet er at følge i hans fodspor.“

på den yderste dag" (Jakobs Bog 3:10). Den fantastiske magt der ligger i forældrenes eksempel for deres børn, skildres klart i disse ord.

Somme tider vil de dårlige eksempler eller „en basuns utydelige lyd," som børnene oplever i deres hjem, fremkomme som kritik overfor kirkens myndigheder. Et dårligt eksempel er også at tale pænt uden for hjemmet men dårligt inden for. Basunen lyder uklar, hvis børnene ser der bliver betalt tiende når det er bekvemt, eller hvis de hører at det er retfærdigt ikke at betale tiende, i øjeblikke hvor troen er svag. Lyden bliver utydelig når børnene ser at sabbatens overholdelse afhænger af hvilken sportsbegivenhed der finder sted den pågældende dag eller om vejret egner sig til en udflugt.

De som opfører sig således kunne sammenlignes med det menneske som præsident Hugh B. Brown beskrev da han sagde: „Den, der kender forskrifterne og ikke adlyder dem, er som en der tænder et lys i mørket og lukker øjnene" (*Den danske Stjerne*, marts 1970, s. 85).

Lad os nu se på den anden side af sagen — den basun der lyder tydelig — som for eksempel i Josuas tilfælde. Da det blev nødvendigt for hans folk at træffe en bestemt beslutning og indtage et standpunkt, sagde han i sin sidste tale til dem: „Men hvis I ikke synes om at tjene Herren, så vælg i dag, hvem I vil tjene . . . Men

jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Josua 24:15).

Forestil jer hvilket indtryk det ville gøre hvis alle forældre indtog den samme holdning og traf den samme beslutning som Josua gjorde! Så ville budskabet lyde klart, når det blev indført i børnenes tilværelse.

Når vi skal opbygge evige familier er vi nødt til at være gode eksempler, vi må være lysende eksempler, og vi må selvfølgelig komme med færre undskyldninger og være mindre villige til at forsvare ugedelighed.

Et er at tale om evangeliet, men noget andet er at efterleve det. Et er at forkynde om Kristus, men nogen andet er at følge i hans fodspor.

Når vi hver især indfører evangeliet i vores tilværelse, bør det afgøre vore beslutninger og handlinger. Vi bliver forbilleder og eksempler, som kan lære andre om den vej der fører til evigt liv, men kun hvis vi efterlever evangeliets principper.

Den store mission vi er kaldet til — kan kun udføres hvis vi følger Herrens påbud!

„Sandelig siger jeg til jer alle: Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene" (L&P 115:5).

Vi kan ikke forfejle denne pligt, for vor Frelser Jesus Kristus, har vist os den gennem sit eksempel: „Se, jeg er lyset, jeg har givet jer et eksempel" (3 Nephi 18:16).

Vi kender målet; vi har eksemplet; lad os nu gøre os en anstrengelse og beslutte os til at følge denne sti.

„Og nu, mine elskede brødre, herigenem ved jeg, at uden et menneske bliver ved til enden at følge den levende Guds Søns eksempel, kan han ikke blive frelst" (2 Nephi 31:16).

I Forløserens, Jesu Kristi navn. Amen.

□

Tæl dine velsignelser!

*Ældste Yoshihiko Kikuchi
De halvferds første Kvorum*

Hvorfor skulle nu denne unge mor dø?
Min ven, Milton, har seks børn. Hans elskede hustru døde efter en trafikulykke og han blev alene tilbage med deres dejlige børn. En dag kom hans seks årige datter med tårer i øjnene hen til ham, da han var gået i seng. Milton troede at hun hav-

de været oppe at slås med sine brødre. „Nej, nej, far,” sagde hun, „jeg føler mig så ensom. Hvor er mor? Jeg vil se mor.” Faderen omfavnede hende og sagde til hende: „Din mor er hos vor himmelske Fader nu. Vi skal se mor igen.”

Forleden dag kom hans fire-årige dat-

ter hen til sin bedstemor og sagde: „Kommer min mor nogen sinde hjem igen?“ Hendes bedstemor omfavnede og kyskede hende og sagde: „Hun er hos vor himmelske Fader.“

Moderen til en elleve-årig dreng blev alvorligt syg. Hans far kørte hende til Salt Lake City fra Arizona. Et par dage senere skrev denne dreng:

„Vi synes allesammen at vi nu bedre kan passe mor hvis hun snart kommer hjem.“

Senere skrev han: „Vi er så ensomme uden dig . . . vi har allesammen så travlt. Vi fik telegrammet og blev så glade da vi fik at vide at mor nu var udenfor fare . . . jeg tror jeg vil slutte nu for jeg skal i seng. Søster Allen fortalte i søndagsskolen at vi skal gå i seng kl. otte, så vi kan få nok søvn. Nu er klokken næsten halvni. Farvel. Din elskede søn. Spencer Kimball.“ (Citeret i Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jr. bog: *Spencer W. Kimball*, s. 45. Bookcraft, Salt Lake City, 1977).

Allerede den næste dag da drengen havde afsendt sit brev, døde hans mor. Dagen efter modtog deres biskop et telegram, og alle Kimballs børn blev kaldt hjem fra skole. De løb allesammen hjem og biskoppen sagde til dem: „Jeres mor er død.“ Præsident Kimball har senere fortalt om denne hændelse:

„JEG GRÆD OG GRÆD

Det kom som et lyn fra en klar himmel. Jeg løb ud af huset, ud i haven for at kunne græde for mig selv. Et sted hvor ingen kunne se og høre mig, bort fra dem allesammen, jeg græd og græd. Jeg sagde om og om igen: ‚Mor, ‚ mens der hele tiden flød nye tårer, indtil jeg ikke havde flere. Mor — er død! Men det kunne ikke være sandt! Vi kunne ikke leve uden hende . . .

det var som om mit elleve-årige hjerte skulle briste“ (*Spencer W. Kimball*, s. 46).

Hvorfor skal vi dø? Hvorfor skal vi have sygdom? Hvorfor skal der ske ulykker? Hvorfor skal vi lide og have skuffelser? Hvorfor skal jeg gennem prøvelsens ild? Hvorfor skal jeg gennemgå sorg? (Se „Så sikker en grundvold“, 2Sange, nr. 166).

Da jeg var fem år døde min far og vi fire børn blev faderløse på grund af den anden verdenskrig. Vores tilværelse ændredes drastisk; vi blev meget fattige. Jeg husker tydeligt en dag hvor jeg legede i parken og alle de andre drenge legede med deres far, men jeg havde ingen. Jeg sagde til mig selv: „Jeg ville ønske at jeg havde min far.“

Vi kender ikke meget til Herrens vilje, og alligevel dømmes vi ofte Herren, trods vor ringe kundskab. Jeg taler til dem der nu gennemgår prøvelsens ild eller livets sorger. Jeg vidner for jer om at Herren elsker jer, at Jesus Kristus aldrig vil glemme jer! Herren har sagt: „Min søn (eller datter), alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste“ (L&P 122:7).

LIDELSER KAN GØRE FOLK HELLIGE

Ældste Spencer W. Kimball har sagt: „Fordi vi er mennesker, ville vi helst undvære fysisk smerte og mental fortvivlelse, og sikre os bestandig lethed og en behagelig tilværelse, men hvis vi skulle lukke sorg og sygdom ude, ville vi samtidig udelukke vore bedste venner og velgørere. Lidelser kan gøre folk hellige, efterhånden som de lærer tålmodighed, langmodighed og selvbeherskelse“ (*Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 42-43).

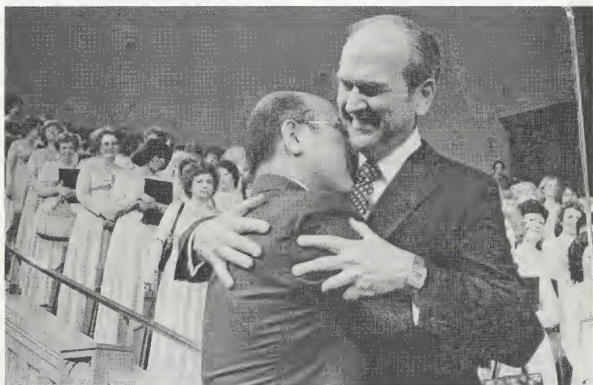
Jeg gentager: „Lidelser kan gøre folk hellige, efterhånden som de lærer tålmodighed, langmodighed og selvbeherskelse.“

Lad os alle tage ved lære af min ven. Han var en dag til et selskab som blev givet af det firma han arbejdede for den sommer i Nebraska, og alle skulle ud at svømme. Han sprang på hovedet i vandet og fordi der var lavvande ramte hovedet bunden. Det resulterede i at han brækkede halsen og han blev omgående lam. Han kunne end ikke trække vejret. Lægen sagde: „Han klarer det måske ikke natten over.”

Han havde taget første del af sit juridiske studium og var godt i gang med næste, efter at han havde været på mission i Japan. På det tidspunkt hvor ulykken skete havde han kun et år tilbage at studere jura på BYU. Han var gift og havde to børn. Denne tragiske ulykke ændrede hele hans tilværelse fra den ene dag til den anden. Han vidste ikke engang om han kunne leve til næste dag. Han måtte gennemgå ubehagelige følelsesmæssige og

fysiske smerter idet både hans arme og ben var lammede. Selv om han i denne tilstand var indlagt på Utah Stats universitets hospital besluttede han sig til at tage sin juridiske eksamen. Det var næsten en umulig opgave, men gode venner, barmhjertige samaritanere, bragte ham noter og båndoptagelser af forelæsningerne i Provo. Gud velsigne disse sande kristne. Han vendte siderne ved hjælp af en pind han havde i munden, og hvis hans bog smækkede i, ventede han længe til nogen kom og hjalp ham.

Til sidst tog han sin juridiske eksamen og blev autoriseret sagfører. Mens han studerede, blev genoptrænet og var under lægebehandling for at genvinde sine kræfter, forlod hans hustru ham med deres to sønner og de blev skilt. Det var den største „sorg og gru” i hans liv (Matt. 26:37). Men han beklagede sig aldrig og velsignede oven i købet de kære som hav-

Ældste Russell M. Nelson, der nyligt blev kaldet som medlem af De tolv Kvorum, til højre, bliver hilst velkommen af ældste Yoshihiko Kikuchi fra De halvfjerds' første Kvorum.

de forladt ham. Han bad i sit hjerte: „Min Fader! . . . ske din vilje!“ (Matt. 26:42). Det var hans Getsemane, og han tog sin egen kalk og drak den til sin velsignelse.

I salmen: „Så sikker en gundvold“ synger vi disse ord:

*Om end gennem prøven jeg lader
dig gå,
min nåde tilstrækkelig skal du vist få;
du skal ikke skades af prøvelsens ild,
at lutre dit hjerte, er alt hvad jeg vil.
(Sange, nr. 166).*

Min ven Mick, mødte en dejlig kvinde ved navn Cheril. De blev gift og har nu fået en stor glæde i deres tilværelse. Hans hustru venter et barn. Det er et mirakel. Herren har sagt: „Jeg vil være med dig, og gøre dine prøvelser til velsignelser.“ Sidste fredag blev de besejlet i templet for tid og al evighed. Jeg fik det privilegium at udføre ceremonien for dette dejlige ægtepar.

Hans stavspræsident, præsident Banks, har beskrevet ham som „et meget ydmygt menneske med en stærk tro“, og hans sekretær har sagt om ham: „Tiden har altid betydet meget for ham. Nogle få sekunder kan betyde hele forskellen. Han spiller ikke tiden. Han udretter mere end nogen sinde.“

KÆRLIGHEDENS MAGT

Herren har sagt: „Kraften har vi i os“ (se L&P 58:28). I og jeg har denne kraft, den største magt, kærlighedens magt. Vi kan fornemme Herrens kærlighed hvis vi blot vil lytte. Vor kærlige, himmelske Fader har givet os -

*kraft til at elske!
kraft til at tænke!
kraft til at tro!
kraft til at bede!
kraft til at skabe!*

*kraft til at se!
kraft til at føle!
kraft til at berøre!
kraft til at tale!
kraft til at vise interesse!
kraft til at vise omsorg!
kraft til at dele!
kraft til at give!
kraft til at takke!*
(Yoshihiko Kikuchi, „Blessings,”
1978).

Specielt kraften til at elske! Kærlighed er Guds største gave. Kære søskende, hvis I og jeg har denne kraft, kærlighedens kraft, kan vi vandre ved hans Ånd, „om end gennem prøven”.

Lad os tælle vore velsignelser:

*Kastes du på bølgen
om i livets nat,
føler du, at alle har
dig helt forladt,
tæl da Herrens gaver,
nævn dem hver især,
og det vil forundre dig,
hvor rig du er.
Tæl hans gaver,
som du nyder her,
tæl dem alle,
nævn dem hver især,
se, hvor Herren kærlig,
mild og god,
daglig lader strømme
ud sin nådeflod.
Knuges du af kummer,
er din byrde svær?
Synes du, at ingen
mere har dig kær?
Nævn da livets glæder,
tæl dem en for en,
og at takke Herren,
dertil vær ej sen.
Så i kampens hede hold*

*kun trofast ud,
tab blot ikke modet,
sæt din lid til Gud.
Engles hjælp og bistand vil
dig blive sendt,
himmelarv dig skænkes,
når dit liv er endt.
(„Kastes du på bølgen om,”
Sange, nr. 147).*

Lad os ikke dømme Herrens store visdom ud fra vores lille forstand.

FRELSEREN UDSTRÆKKER SIN KÆRLIGE HÅND

Er der ingen der holder af dig? Er du ulykkelig? Er du handicappet? Er du skilt? Er du lammet ligesom min ven? Er du vred? Hader du nogen? Er du bitter mod nogen? Er du enlig mor fordi din mand har forladt dig? Er du alene fordi din mand er død? Frelseren har sagt:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtom og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let” (Matt. 11:28-30).

Jeg bærer mit vidnesbyrd om at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn. Han har selv vidnet om sin store, hellige mission, da han viste sig for nephiterne:

„Stå op og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side og føle naglegabene i mine hænder og i mine fødder, så at I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud, som har lidt døden for verdens synder” (3 Nephi 11:14).

Jeg ved at han lever. Jeg ved at han elsker os, og jeg bærer mit vidnesbyrd om dette i Herren, Jesu Kristi navn. Amen. □

Holdt oppe af kirkens bønner

*Ældste John K. Carmack
De halvfjerds første Kvorum*

Det der gør det muligt for mig at stå her, tror jeg er at I alle sammen er mine gode venner. I en særlig åbenbaring, Herren har givet om kirkens styrelse, har han sagt at Det øverste Præsidentskab skal opholdes af kirken ved tillid, tro og bøn (se L&P 107:22). Jeg vil gerne på de seks' vegne, som netop er kaldede, udtrykke vores tillid, tro og vore bønner for Det øverste Præsidentskab. Vi elsker Det øverste Præsidentskab og vi er taknemmelige for den tillid de har vist os. Jeg vil også gerne takke dem af jer, som har givet udtryk for tillid til os. Det er den eneste måde hvorpå vi har mulighed for at udføre dette arbejde. Vi har i høj grad fornemmet jeres kærlighed, og det har været en enestående oplevelse.

Jeg vil gerne have at I også skal vide at vi har fornemmet de helliges kærlighed over hele kirken. Jeg har selv specielt fornemmet den kærlighed som strømmer fra de hellige i Californien, som er her i stort antal, og fra de hellige i Idaho — og hvis

jeg må have lov til lige at nævne noget personligt, så også fra de storslåede missionærer i Boise missionen i Idaho. Jeg kan fornemme deres styrke. Vores familiers kærlighed er naturligvis den væsentligste fundamentale støtte. Det er fantastisk at tilhøre denne storslåede kirke.

Med hensyn til den agtværdige kaldelse vi har fået, så er halvfjerdserne kaldet til at forkynde evangeliet, og til at være specielle vidner for ikke-jøderne samt for hele verden. Da jeg har ransaget mit hjerte, tror jeg at den eneste kvalifikation jeg kan komme i tanker om — og jeg tror at jeg her også taler på mine brødres vegne — er at vi har et særligt vidnesbyrd om dette arbejde.

Jeg vil gerne vidne om to ting. For det første at Jesus Kristus virkelig eksisterer. Han er personligt interesseret i enhver af os. Og for det andet at dersom vi søger ham, vil han bringe os den fred som overgår al forstand.

Sidste år i oktober rejste jeg en tur

rundt i missionen. Da jeg nærmede mig en lille by som hedder Fairfield i Idaho, sad jeg og læste i skrifterne. Jeg læste beretningen om den første åbenbaring, som jeg havde bedt alle vore missionærer lære udenad, og som står i Den kostelige Perle. Mens jeg sad og gennemgik denne smukke beretning efter hukommelsen, fik jeg en enestående oplevelse.

Jeg fik et helt specielt vidnesbyrd om at det som Joseph Smith beretter med sine ord, som står i Den kostelige Perle, skete nøjagtigt på denne måde. På den måde oplevede jeg selv den første åbenbaring. Og jeg blev et vidne til dette, et personligt vidne gennem Helligåndens kraft. Jeg bærer vidnesbyrd for jer, at Faderen og Sønnen virkelig viste sig for profeten Joseph Smith. Jeg tror at den oplevelse jeg havde, har stor lighed med det som mange af jer har oplevet.

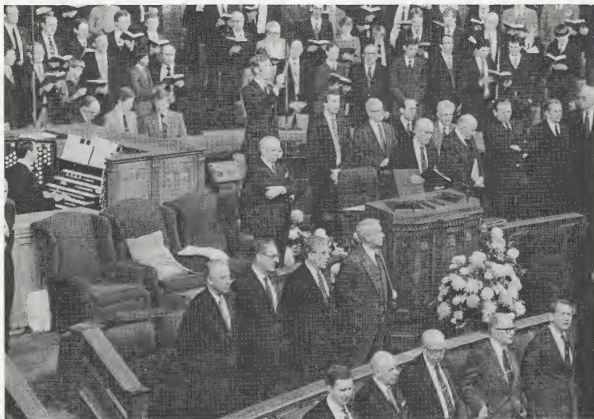
Da præsident Hinckley ringede tors-

dag eftermiddag (det var dengang jeg først blev klar over at der skulle ske ændringer i mit liv), sagde han: „Bror John, jeg vil gerne have en samtale med dig og søster Carmack. Jeg vil bede dig tage den første maskine i morgen og møde mig på mit kontor.“ Og så tilføjede han: „Du skal ikke være bekymret.“ Det var en stor, stor hjælp.

Men den hjalp ikke ret meget. Vi bekymrede os alligevel. Men i de tidlige morgentimer rakte Frelserens Helligånd os en trøstende hånd. Vi følte fred. Vi kunne finde hvile.

Må jeg foreslå alle i kirken, og specielt jer unge mennesker og unge missionærer over hele verden, altid at huske jeres tidlige morgenbønner til vor himmelske Fader. Gennem disse bønner når I ham, og gennem dem kan I finde fred.

„Thi vi har ikke en ypperstepræst, som ikke kan have medlidenhed med vore

skrøbeligheder, men en, som har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd" (Heb. 4:15).

Jeg tror det var den engelske forfatter, Clive Staples Lewis (1898-1963), som citerede den skotske romanforfatter George MacDonald, (1824-1905), som sagde at vi er som et hus. Når Kristus kommer gør det forfærdelig ondt. Vi ved at taget og tagrenderne trænger til at repareres, sagde Lewis, men lige pludselig opdager vi at han begynder at bygge noget nyt til her og noget nyt til der. Vi ved at huset trænger til at blive repareret og at det andet også nødvendigvis må gøres, men dette? (*Mere Christianity*, s. 174. MacMillan Publishing Co., New York, 1943). Jo, Kristi kærlighed kan være hård. Hvad er det han forsøger at gøre? I sin bestseller, *The Road Less Travelled*, (Simon and Schuster, New York, 1978), sagde doktor M. Scott Peck, at uanset hvor meget vi går rundt og tøver, så vil alle som spørger: „Hvad skal Guds kærlighed føre til?“ komme til den enkle forfærdende konklusion: Gud

ønsker at vi skal blive som han. Vi forberedes til at blive guder, og det gør ondt; det gør forfærdelig ondt, men der er fred i det.

I disse tidlige morgentimer kom jeg i tanke om dette tema fra Ralph Rodgers' skuespil *3 Nephi*:

*Jeg kan fornemme min Frelsers
kærlighed*

i hele verden omkring mig . . .

*Han ved jeg vil følge ham,
skænke ham hele mit liv.*

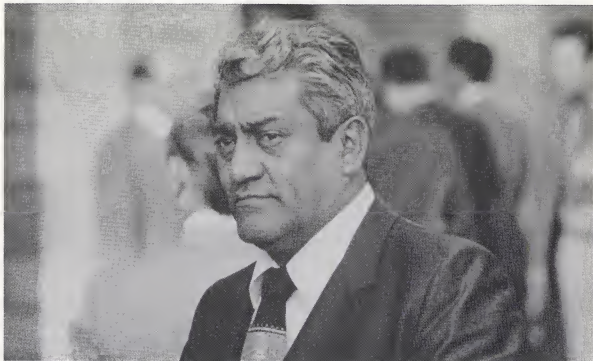
*Jeg kan fornemme Frelserens
kærlighed,*

den kærlighed han frit mig skænker.

(„I Feel My Savior's love,"

The Choirbook, s. 36-37).

Jeg vil gerne på disse brødres vegne, som har sluttet sig til mig, i ydmyg lydighed sige at vi vil lægge vore kræfter, vor kærlighed, vore bønner og vores tro i en kaldelse som vi ikke har søgt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Du stærke og stræbende ungdom“

Ardeth Green Kapp
Præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse

Kære søskende, mit hjerte er fuld af glæde i dag, og jeg vil gerne udtrykke min taknemmelighed for de fordums storslåede og ædle ledere, som har gjort så meget for at lægge grundvolden for de unge i vore dage. Jeg fryder mig i mit hjerte over den arv som de forskellige i årenes løb har efterladt os, og fordi jeg nu, hvor denne dag endnu er ny, i mit hjerte kan sige: „Du stærke og stræbende ungdom. Fremad frem! Stadig frem! Altid frem!“ („Så fast som de evige bjerge“, *Sange*, nr. 178).

I en tid hvor der både er store glæder, store kampe og mange skuffelser, har min kære ægtefælle, Heber og jeg lært Herren at kende og fornemmet hans Ånd i vort hjem og i vor tilværelse. Vi har lært den stille fred at kende „som overgår al forstand“ (Filip 4:7), under skuffelser og på tidspunkter hvor vi har modtaget store velsignelser. Jeg tror at den sætning min mand oftest siger i vort hjem er: „Jeg øn-

sker at kende Herrens vilje, og jeg ønsker at handle efter den.“ Og jeg vil gerne gentage dette og tilføje at jeg har forpligtet mig til at gøre det som han har lært mig gennem sit eksempel.

I dag har jeg tænkt på en af mine forfædre, John P. Greene, som fik Mormons Bog af Samuel Smith, profeten Joseph Smiths bror. John gav sin hustru Rhoda Young den, og hun gav den videre til sine brødre, Phineas Young og Brigham Young. Jeg husker at han var sherif i Nauvoo, og jeg fryder mig over den arv fra trofaste sidste dages hellige gennem årene.

Jeg er taknemmelig for min far og mor, fordi de før de døde, skrev i deres sidste testamente. Ikke, som I måske tror, materielle værdier, for de havde ikke ret meget, men derimod efterlod de os som deres arv, deres vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, det kostbareste de ejede. Og så kommer jeg i tanker om disse linier som står i et digt:

*Forlader du troen,
vi døde havde,
så kan vi ej hvile i fred,
selv om valmuerne kan vokse
på Flanderns marker.*
(John McCrae: „In Flanders Fields”).

Ingen af os vil forlade troen. Vi består af en stræbsom generation med håb og tro og vi, som er ledere for Unge Piger over hele verden, beder til at vi må leve således at Guds guddommelige inspiration kan fornemmes i vore hjerter, ses i vore gerninger og mærkes i vore holdninger, samt at vi vil være modtagelige for præstedømmets kraft og vejledning og reagere på den. Den ondes kræfter er så virkelige i vore dage og dens underfundige bedrag arbejder på at fratage os Jesu Kristi evangeliums løfter og velsignelser.

Jeg vil gerne sige til kirkens unge piger, samt til den lille bikubepige som kom hen og gav mig hånden og sagde: „Jeg er 12 år og bikubepige,” — til enhver ung pige, overalt i kirken: Vi elsker jer, vi har brug

for jer, vi er interesserede i jer, vi tror på jer, og det evige livs mål ligger inden for vores rækkevidde.

Jeg har fået det privilegium at opleve den magt og styrke som de brødre, der sidder i kirkens råd har og hvormed de leder dette store arbejde i disse sidste dage. Og vi har hver især andel i dette store værk. Jeg vil arbejde på at enhver ung pige overalt i kirken skal være med blandt de tapre, loyale, hengivne og dem der har forpligtet sig. Mødre, stå trofast; og fædre, hav mod til at være stærke. Ledere, støt disse dejlige forældre.

Så vil vi i enighed sammen udvikle en generation der vil være beredt til at blive anbefalet af Herren, så han kan have et hus fyldt med værdige medlemmer når han kommer igen.

Jeg lover at lægge alle mine kræfter og alle mine anstrengelser i denne højtidelige og hellige pligt. Jeg glæder mig over muligheden for at være med i dette store arbejde, og bærer mit vidnesbyrd i Jesu Kritsi navn. Amen. □

Søster Ardeth G. Kapp, som under konferencen blev opretholdt som præsidentinde for Unge Piger.

„Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple“

*Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum*

Før jeg begynder at give jer det budskab jeg har forberedt, vil jeg personligt gerne takke to dygtige kvinder for de år de har viet til kirkens tjeneste. Søster Smith og søster Cannon — I har været som strålende fyrtårne, der har ført kirkens kvinder og mange, mange flere fra et stormfyldt hav i sikker havn. Må Gud fortsat velsigne jer, så jeres inspiration og opmuntning fortsat vil kunne mærkes af kvinderne rundt omkring i verden.

Frelseren havde meget kort tid til at forberede dem der skulle videreføre hans værk efter hans jordiske mission. Han må have følt det tyngende ansvar. De lærdomme han gav i sine sidste timer har altid betydet noget særligt for mig. Det var hans sidste instruktioner til dem som fik ansvaret for at videreføre værket.

Gennem hele sin mission opmuntrede

Frelseren os til at gøre det vi har set ham gøre. Efter at påskefesten var fejret og det sidste måltid spist, gik han rundt til hver enkelt af sine disciple og tvættede deres fødder. Da han havde gjort dette, gav han sine instruktioner:

„Når nu jeg, jeres Herrer og mester, har tvættet jeres fødder, så er også I skyldige at tvætte hverandres fødder.

Thi det var et forbillede, jeg gav jer, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort ved jer“ (Joh. 13:14-15).

Det er derfor tydeligt at når Mesteren tjente, så skal vi også tjene. Hvis han underviste, skal vi også undervise. Hvis han bad, skal vi også bede. Han vidste at dersom vi kunne fange ånden i hans gerninger og handle derefter, ville vi være så opfyldt af det vi havde modtaget at vi ikke vil være tilfredse før vi havde delt med hi-

nanden, betjent og undervist hinanden og bedt sammen.

Da Mattæus afsluttede sit evangelium nedskrev han de instruktioner Herren gav sine disciple:

„De elleve disciple drog derefter til Galilæa, til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne.

Og da de så ham, tilbad de ham. Men der var nogle, som tvivlede.

Da trådte Jesus frem, talte til dem og sagde: ‚Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden.

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.‘” (Matt. 28:16-20).

Skrifterne er fyldt med eksempler på hvad der sker mennesker når evangeliets lys trænger ind i deres sjæle. Lad os se på to eksempler. Det første er fra Det nye Testamente. Her findes en beretning i Johannes Evangeliet om to disciple som fulgte Johannes Døber. Jeg læser igen fra skriften:

„Den næste dag stod Johannes der igen med to af sine disciple.

Og da Jesus kommer gående, ser Johannes på ham og siger: ‚Se Guds lam!’

Og de to disciple hørte, hvad han sagde, og fulgte efter Jesus.

Jesus vendte sig om, og da han så, at de fulgte med, siger han til dem: Hvad søger I? . . . De svarede ham: ‚Rabbi (Mester), hvor bor du?’

Han siger til dem: ‚Kom og se!’ Da gik de med og så, hvor han boede, og de blev

Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, hilser på medlemmer af De tolv Kvorum, ældste Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.

hos ham den dag. Det var ved den tiende time.

Den ene af de to, som havde hørt Johannes' ord og var fulgt efter Jesus, var Andreas, Simon Peters broder.

Han finder først sin broder Simon og siger til ham: „Vi har fundet . . . (Kristus).” (Joh. 1:35-41).

Da Andreas havde modtaget noget særligt i sin liv, ønskede han at dele det med sin bror, og han kunne ikke finde hvile før han havde fundet ham og fortalt ham at han havde fundet Herren.

Der er et andet godt eksempel i Mormons Bog, om Alma og Mosiahs sønner. De var blandt dem der forsøgte at ødelægge kirken, og de talte smigrende til folk, for at få dem til at handle uretfærdigt på enhver måde. Efter Almas fars indtrængende bønner greb Herren ind og kaldte Alma til omvendelse.

Det er meget interessant at se hvad der skete da evangeliets lys kom ind i hans tilværelse. Vi læser fra Mosiahs bog:

„Og nu begyndte Alma og de, der var med ham, da englen åbenbarede sig for dem, at lære folket og rejse omkring overalt i hele landet, idet de kundgjorde for hele folket det, de havde hørt og set og prædikede Guds ord under megen trængsel, thi de blev hårdt forfulgt af dem, der ikke troede og blev slået af mange af dem” (Mosiah 27:32).

Og derpå står der i skrifterne om Mosiahs fire sønner:

„Og de rejste over hele Zarahemlas land og blandt hele det folk, som kong Mosiah regerede over, idet de med stor iver søgte at gøre godt for al den skade, de havde forvoldt kirken, idet de bekendte alle deres synder og forklarede alt, hvad de havde set og udlagde profetierne og skrifterne for alle, der ønskede at høre dem.

Og således blev de redskaber i Guds

hånd til at bibringe mange kundskab om sandheden, ja kundskab om deres Forløser.

Og hvor velsignede er de ikke! Thi de udråbte fred, de bragte gode tidender om det gode, og de erklærede for folket, at Herren regerer” (Mosiah 27:35-37).

Efter omvendelsen fik de ønsket om at dele — ikke så meget af pligtfølelser, selv om dette hører med til præstedømmets pligter, men ud fra en oprigtig kærlighed og taknemmelighed for det de havde modtaget. Når man har fundet en sådan „kostbar perle” i sit liv, vil man ikke være tilfreds ved blot selv at beundre den. Glæden over den må deles med andre! Og derved får man stor lykke og glæde ved gaven!

Det har især gjort et stort indtryk på mig når ældre ægtepar, efter et helt liv at have arbejdet i deres ward og stave, får lyst til at tilbringe en tid som fuldtidsmissionærer for Herren. Jeg har fundet dem over hele verden, og jeg tror de hører til de lykkeligste mennesker jeg nogen sinde har mødt, på grund af det de udretter.

Lad mig fortælle noget fra nogle forskellige breve jeg har modtaget fra mennesker der har haft dette store privilegium. Citatet er sammensat af forskellige breve. De er skrevet til deres missionspræsident og hans hustru efter at ægteparret har arbejdet i missionsmarken et stykke tid.

„Vi bad aldrig om at blive sendt på mission. Vi syntes ikke vi var kvalificerede. Min mand havde kun fire års formel uddannelse, og det tog han meget nær. Han læste en del og havde stor succes i forretningslivet. Han udstrålede en særlig personlighed hvorved han tiltrak folk. Vi kendte flere ægtepar der havde været på mission, og vi holdt meget af dem. Da biskoppen kaldte os ind på sit kontor og

sagde at han havde bedt i to uger, og at Herren ønskede at vi skulle tage på mission, blev vi helt overvældede. Vi sagde ja, fordi vi vidste at kaldet kom fra Herren.

Min mand havde en meget dårlig ryg. Han bad om lidt tid så han kunne finde en læge der kunne hjælpe ham på en eller anden måde. Lægernes svar lød: 'Gå hjem og lær at leve med smerterne. Da vi blev indsat til vores mission, blev min mand lovet at han ville blive velsignet med et bedre helbred. Dette løfte blev bogstaveligt opfyldt.

Vi ankom til MTC (missionærernes træningscenter). De få uger vi tilbragte her blev noget særligt for os. Det var vanskeligt for os at lære missionærlektionerne, men vi opdagede at vi fik et nært forhold til Herren. Når vi gjorde alt hvad vi kunne, så velsignede han os. Vi vidste at vi måtte stole på at Herren ville hjælpe os, når vi gjorde alt hvad vi kunne.

Der er en kærlighed og et fællesskab på MTC, som ikke findes andre steder. Vi gik i templet hver uge. Vi opdagede at næst efter templet var det på MTC vi følte vor himmelske Faders og hans Søns, Jesu Kristi nærhed mere, end det er muligt andre steder på jorden.

Det var et enestående privilegium i vort liv at udføre denne fuldtidsmission sammen. I den tid kom vi hinanden nærmere, eftersom vi studerede og bad så meget sammen. Vi lærte at stole mere fuldt ud på hinanden. Vi fandt stor glæde ved at blive mere opmærksomme på hinandens stærke sider. Vi søgte mulighed for at hjælpe hinanden med at overvinde vore svagheder. I vort livs efterår var det et tidspunkt hvor vi kunne høste og blive knyttet endnu nærmere hinanden. Dette er en oplevelse som ethvert ægtepar bør have, hvis de fysisk er i stand til det og økonomisk har råd til det.

Hvis de ikke kan få råd til det, vil deres familier blive rigt velsignet, dersom de vil hjælpe dem. Det vil være langt bedre end at forære dem en rejse til Hawaii eller Europa."

Et ægtepar har fortalt at der til det sidste vidnesbyrds møde, der blev afholdt ligesom de sluttede deres mission, blev sagt følgende om dem: „Kære ældste og søster, I kan ikke forestille jer hvordan vores tilværelse var før I kom."

Det er naturligvis en udfordring at komme hjem efter en sådan oplevelse. Lige før jul mødte jeg en dejlig bror der kom ud af forretningen som sælger håndarbejder, lavet af mormoner. Han havde netop købt en julegave til sin hustru. Idet jeg kom gående hen ad gaden løb han hen imod mig og sagde: „Kan du ikke huske mig?" Jeg måtte tænke mig lidt om. Sidst vi mødtes var det i missionsmarken. Levevilkårene dér var sandelig ikke ligesom hjemme. Men vi opdagede at han og hans hustru havde en særlig udstråling, da vi fik mulighed for at være sammen med dem en hel dag og være vidne til deres arbejde.

Jeg sagde til ham: „Det må være dejligt at være hjemme igen." Han tøvede et øjeblik og sagde derpå: „Ja men, jeg havde svært ved at indrette mig. Jeg følte hele tiden at vi burde tage tilbage til de hellige på Filippinerne. De havde så megen brug for os. Sådan er det ikke her. Kan du ikke sende os på mission igen?"

Missionspræsidenter svarer altid det samme, når jeg stiller følgende spørgsmål: „Hvad kan jeg gøre for jer?" De svarer alle ens: „Send os nogle flere missionsægtepar."

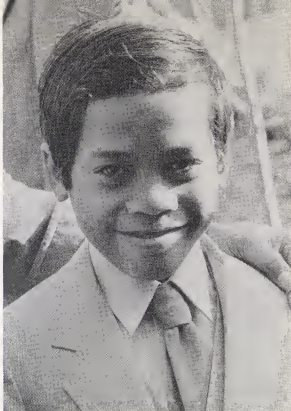
Nu beder jeg alle jer gode ægtepar, som er indenfor min stemmes rækkevidde i dag, lytte specielt til disse ord: Livet har været svært, det ved jeg. I har arbej-

det flittigt for den tryghed I nu nyder. I har kæmpet, opdraget en børneflokk og sparet lidt sammen, så I kan nyde denne gyldne tid i jeres liv. Men det er ikke virkelig tilfredsstillende for jer blot at sætte jer hen. Gør jeres gyldne år til højdepunktet ved at få den tilfredsstillende oplevelse det er at arbejde fuldtids i evangeliets tjeneste.

Jeg har hørt jer gå op og bære jeres vidnesbyrd, idet I har udtrykt taknemmelighed for og kærlighed til jeres ægtefælle og evangeliet. Hvis dette virkelig er sandt, vil I have det ligesom Andreas eller Alma — I vil ikke være tilfredse før I kan dele den glæde I har fundet i Jesu Kristi evangelium ved at tjene som missionær.

Præsident Heber J. Grant har sagt:

„Jeg er bedrøvet på den mands eller kvindes vegne som aldrig har oplevet den dejlige glæde som en missionær får, når han forkynder Jesu Kristi evangelium, når han bringer ærlige sjæle til kundskab om sandheden og når han hører dem udtrykke deres hjertes taknemmelighed for dem, der gennem deres arbejde fik dem til at fatte en mening med det evige liv. Jeg synes ligeledes det er synd for dem som aldrig oplever den dejlige glæde man får ved at række sin hånd ud og hjælpe folk i nød. Vi får afgjort meget større velsignelser ved at give end ved at modtage; det nærer jeg ingen som helst tvivl om. Vi får også langt større velsignelser ved at gå ud og forkynde Jesu Kristi evangelium og arbejde med at frelse menneskesjæle, end vi på nogen mulig måde kan få ved blot at vide at vores religion er sand, og derpå bliver hjemme for at tage del i livets almindelige sysler, for at modtage denne verdens velstand som slides op under brugen. Det største problem er at vi ofte ikke kan se hvilket arbejde det er vigtigst for os at udføre, hvilket arbejde der er mest behageligt i vor himmelske Faders

øjne” (*Gospel Standards*, s. 104. Samlet af G. Homer Durham, Improvement Era, Salt Lake City, 1969).

Jeg henstiller til jer biskopper om venligst at opfordre sunde, pensionerede ægtepar, eller ægtepar som snart skal pensioneres, til i højere grad at overveje at tage på mission. Mange venter blot på at I skal kalde dem, de kommer ikke selv og spørger. Hvor har vi dog brug for deres modenhed, deres visdom og deres erfaringer i vor hastigt voksende kirke!

Biskopper, vær venlig at give disse ægtepar et ønske om at tjene samt tillid til at der er brug for dem i dette spændende arbejde. Det forventes ikke at de skal lære det samme program som vore unge missionærer. Lad dem vide at vi ønsker at udnytte de talenter de allerede har efter et langt livs udvikling.

Må Herren velsigne jer gode, modne ægtepar i kirken med et oprigtigt ønske om at virke med iver i hans tjeneste.

Jeg giver jer mit vidnesbyrd om frugtbarheden af dette store arbejde. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Små gerninger med store konsekvenser

*Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Kære søskende, præsident Benson sagde ved en fejltagelse at vi ville høre fra præsident Kimball. Jeg ville af hele mit hjerte ønske at det var således. Jeg ville ønske at han kunne stå her og tale til os som Herrens profet.

Som I ved er han nu 89 år. Han har levet et rigt og frugtbart liv og vi har nydt godt af at have denne store, hengivne leder.

For lidt siden, da vi sad og så ud over denne kæmpeforsamling, sagde jeg til ham: „Præsident, disse mennesker elsker dig allesammen.”

Han sagde: „Jeg elsker dem.” Jeg håber at I vil modtage dette som hans tale til jer her i eftermiddag, nu hvor vi nærmer os afslutningen af denne storslåede generalkonference. „Jeg elsker dem.”

Jeg har nydt en konference som jeg tror har været bemærkelsesværdig på mange måder. Der er blevet udnævnt to mænd til De tolv Råd, noget som ikke er

sket i længere tid. Sidste gang det skete er fyrré år siden, da præsident Kimball og præsident Benson blev udnævnt.

Vi har forøget De halvfjerds' første Kvorum med prøvede mænd, med stor tro og lederevner, som vil være en stor hjælp i arbejdet. Jeg ville ønske at vi kunne høre fra dem hver især. Vi har bekendtgjort at der vil blive bygget 5 nye templer. Det betyder at vi i alt vil have 25 nye templer, som enten lige er blevet færdige eller som er under opbygning. Der er ikke sket noget som dette nogen sinde før i kirkens historie eller i verdens historie.

Selv om præsident Kimball ikke er i stand til at stå ved denne talerstol og tale til os, har vi dog mulighed for at tale med ham, og han har givet os bemyndigelse til at gøre det vi har gjort. Vi ville ikke have gjort det uden denne bemyndigelse.

Nu er vi parate til at tage hjem igen. Vi har fået råd af brødrene, og vores tro er

blevet styrket. Nu hvor vi skilles, kunne jeg tænke mig at understrege hvor vigtigt det er at vi er opmærksomme på bagatel-erne i vort liv. Har I nogen sinde lagt mærke til hegnslågen ved en gård? Når I åbner eller lukker lågen er der kun ganske lidt bevægelse nær hængslerne, men på den modsatte side er der megen bevægelse.

Herren talte til profeten Joseph Smith i 1831 og sagde: „Af de små ting kommer det, som er stort” (L&P 64:33). Sådan er det også med godt og ondt, mine kære søskende. Små tjenestegerninger kan blive til enorme gode gerninger. Spejderbevægelsen er et eksempel på dette, som enhver der kender til denne store organisations historie er klar over. Det er det samme med det dårlige. Små uærligheder, små umoralske handlinger, små vredes-

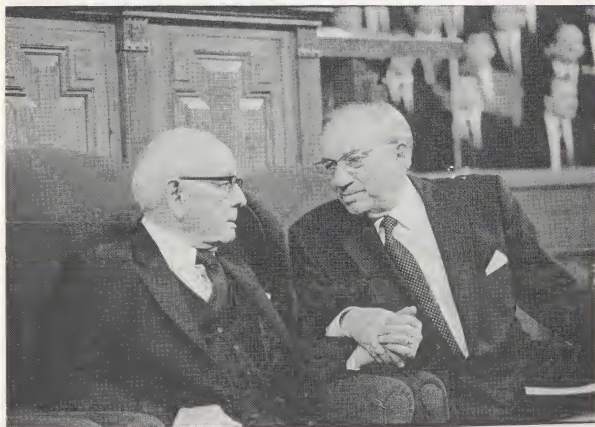
udbrud kan blive til noget stort og forførdeligt.

Her på denne grund hvor denne bygning nu er opført, stod der engang en „løvhytte”, hvor de hellige i deres fattigdom i sin tid mødtes. I september 1857 skete der en søndag eftermiddag noget under dette halvtag, som blev afslutningen på en stor tragedie.

Denne søndag var det Brigham Young der ledede mødet og han præsenterede forsamlingen for en mand der så ud til at være gammel og svag og træt af livet.

Præsident Brigham Young sagde til forsamlingen:

„Bror Thomas B. Marsh, der tidligere var præsident for De tolv apostles Kvorum, er nu kommet her igen efter at have været væk i næsten 19 år. Han står her på

Præsident Spencer W. Kimball og præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

forhøjningen i dag og ønsker at sige et par ord til forsamlingen . . .

Han kom ind på mit kontor og ønskede at vide om jeg ville forsoner mig med ham, og om han kunne blive forsonet med den levende Guds kirke. Han tænkte sig om et øjeblik, hvorpå han sagde: „Jeg har forsonet mig med kirken, men jeg vil gerne vide om kirken vil forsoner sig med mig.”

Han er her,” sagde præsident Young, „og jeg synes han skal have lov til at sige hvad han ønsker . . . Kære søskende, jeg præsenterer jer nu for bror Thomas B. Marsh. Da De tolv Kvorum blev organiseret første gang, blev han udnævnt til dets præsident.”

Bror Marsh rejste sig og gik op til talerstolen. Denne mand, der blev udnævnt som den første præsident for De tolv

apostles Råd og til hvem Herren havde talt på en så forunderlig måde, som det står optegnet i afsnit 112 i Lære og Pagter — og som jeg ville ønske at I ville læse — sagde derpå til folk:

„Jeg ved ikke om det vil lykkes mig at få denne store forsamling til at høre og forstå mig. Min stemme har aldrig været særlig kraftig, men den er blevet meget svækket af de senere års afstraffelser ved Jehovas kæp. Han elskede mig for meget til at lade mig falde fra uden at blive slået. Jeg har set Herrens hånd i de tugtelser jeg har modtaget. Jeg ved og har set beviser på at han elskede mig, for havde han ikke brudt sig om mig, så ville han ikke have rakt sin arm ud for at ruske sådan i mig.

Hvis der blandt forsamlingen her skulle

Ved afslutningen af konferencen hjælpes præsident Spencer W. Kimball, i midten, af sin personlige sekretær, D. Arthur Haycock, til venstre, og præsident Gordon B. Hinckley. Til venstre ses ældste James E. Faust fra De tolv Kvorum og ældste William R. Bradford fra De halvfjerds' første Kvorum. Til højre ses ældste Neal A. Maxwell fra De tolv Kvorum.

findes nogen som nogen sinde falder fra og gør som jeg har gjort, må I forberede jer på en dygtig omgang klø, hvis det er tilfældet at Herren elsker jer. Hvis I vil tage imod et godt råd, så støt autoriteterne. Men hvis I falder fra og Herren elsker jer lige så meget som han elskede mig, vil han piske jer tilbage igen.

Der er mange som har sagt til mig," fortsatte han, „hvordan kan det være at en mand som dig, som forstod så mange af Guds åbenbaringer, som står optegnet i Lære og Pagter, faldt fra?' Jeg sagde til dem at de ikke skulle føle sig for sikre, og tage sig i agt for at de ikke også skulle falde fra, for jeg havde ikke nogen forestilling om at folk havde mulighed for at falde fra når de beklædte høje stillinger."

Han fortsatte: „Med hensyn til De tolv Kvorum, som jeg har tilhørt, kan jeg sige at jeg ikke betragtede mig selv som svagere end nogen af de andre, og jeg antager at de var af samme mening. Men ingen må føle sig for sikre, for før I ved af det kan I glide og falde. Når dette sker vil I ikke et eneste øjeblik tænke og føle som I gjorde, før I mistede Kristi Ånd, for når man falder fra, famler man sig frem i mørke" (*Journal of Discourses*, 5:206).

Han talte med en stemme som var vanskelig at høre og lignede en gammel mand, selv om han i virkeligheden kun var 57 år. Han fortalte om de prøvelser han havde været igennem før han begav sig på vej til Salt Lake dalen, hvor han kom for at spørge om han kunne blive døbt og optaget i kirken igen.

Når jeg læser denne beretning, som i den grad fylder mig med medlidende, så spekulerer jeg på hvad der bragte ham i denne sørgelige tilstand. Det blev jeg klar over da jeg i *Journal of Discourses*, læste en tale, som George A. Smith havde holdt til de hellige under dette samme halvtag

„Hav styrke til at overse de bagateller som kan føre til skænderier og problemer, ved at tilgive hinanden, ,se frem til Gud og lev'."

et år før. Hvis I vil bære over med mig, så tror jeg det vil være værdifuldt at bruge et par minutter til at fortælle om den, for at illustre for os allesammen hvor nødvendigt det er at vi behandler bagateller forsigtigt, eftersom det kan få store konsekvenser.

Ifølge det George A. Smith fortalte, så skete det, mens de hellige befandt sig i Far West i Missouri at „hustruen til Thomas B. Marsh, der var præsident for De tolv Apostle, og søster Harris blev enige om at de ville dele deres mælk, for at kunne lave lidt større oste end ellers. For at sikre sig at det gik retfærdigt til, blev de enige om ikke selv at tage noget af sjatmælken, men at lade denne mælk følge med."

Jeg synes lige jeg vil fortælle jer der aldrig har haft med køer at gøre, at sjatmælken er det sidste som bliver malket ud, og at der er langt mere fløde i den.

„Det viste sig at fru Harris trofast overholdt aftalen og gav fru Marsh både mælken og sjatmælken, mens fru Marsh, der ønskede at lave ekstra gode oste, gemte noget af sjatmælken efter hver malkning, og sendte fru Harris mælken uden sjatmælk."

Der opstod et skænderi og sagen blev forelagt hjemmelærerne. De opdagede at fru Marsh ikke holdt aftalen. Hun og hendes mand blev meget vrede og „hjemmelærerne bragte sagen for biskoppen,

hvorpå der blev afholdt en almindelig kirkeret. Præsident Marsh syntes ikke biskoppen behandlede ham og hans hustru retfærdigt, for de der sad i retten (biskoppens ret) afgjorde at sjatmælken var fordelt forkert, og at kvinden havde brudt sit løfte.

Marsh appellerede omgående til højrådet, som undersøgte spørgsmålet meget tålmodigt og," sagde George A. Smith, „jeg forsikrer jer for det var en alvorlig sag. Marsh blev meget ivrig efter at bevare sin hustrus gode rygte . . . og forsvarede sig desperat, men højrådet bekræftede til sidst biskoppens afgørelse.

Marsh, der ikke var tilfreds, appellerede til kirkens øverste præsidentskab, og Joseph og hans rådgivere måtte lytte og bedømme sagen. De anerkendte den afgørelse højrådet var kommet til.

Denne lille affære," fortsatte bror Smith, „rejste en storm af modbeskyld-

ninger, og Thomas B. Marsh erklærede derpå at han ville støtte sin hustru om han så skulle komme i helvede på grund af det.

Den mand der dengang var præsident for De tolv Apostle, og som skulle have været den første til at dømme retfærdigt og søge at udbedre det forkerte som blev begået i hans familie, indtog et standpunkt imod kirken, og hvad skete der så? Han gik til magistraten og svor at ‚mormonerne‘ var fjendtligt stemt overfor staten Missouri.

Denne skriftlige anklage medførte at Missouris regering udstedte en tiltætgørelsesordre, hvorved 15.000 hellige blev drevet fra hus og hjem, og tusindvis led døden på grund af lidelser de blev påført som følge af denne affære" (*Journal of Discourses*, 3:283-84). Sådan lyder George A. Smiths beretning.

Det var kun en meget lille bagatel — en smule fløde, som fik disse to kvinder til at skændes. Men det førte til, eller var i det mindste medvirkende til, at guvernør Boggs udstedte denne frygtelige tiltætgørelsesordre, hvorved de hellige blev uddrevet af staten Missouri, hvilket fik til følge at mange måtte gennem forfærdelige lidelser og at nogle døde. Den mand som skulle have bilagt dette lille skænderi, men som i stedet for videreførte det, skabte problemer for kirkens ledere, helt op til præsidentskabet, og måtte bogstavelig talt igennem helvede på grund af det. Han mistede sin stilling i kirken. Han mistede sit vidnesbyrd om evangeliet. I nitten år måtte han igennem fattigdom og mørke og bitterhed, gennem sygdom og ensomhed. Han blev gammel før tiden. Til sidst erkendte han, ligesom den fortabte søn i Frelserens lignelse (se Luk. 15:11-32), hvor dum han havde været og gik den smertelige gang til dalen for at be-

de Brigham Young tilgive ham og lade ham blive gendøbt i kirken. Han havde været præsident for De tolv's Råd, han var en afholdt, respekteret og agtværdig mand i den tid kirken var i Kirtland og i den første tid i Far West. Nu var det det eneste han bad om: at blive ordineret til diakon og blive dørvogter i Herrens hus.

Vi har alle set lignende tilfælde i vor tid. Jeg nævner kun denne sag for at minde enhver af os om at forlade denne storslåede og inspirerende konference med en beslutning i vore hjerter om at efterleve evangeliet, om at være trofaste og ærlige, og have styrke til at overse de bagateller som kan føre til skænderier og problemer, tilgiv hinanden, „se frem til Gud og lev” (Alma 37:47).

Det er nemt at falde. Det er somme tider svært at tie stille når man blive provokeret af bagateller.

Vi må hellere altid huske på at vi er Guds sønner og døtre, børn som er født med en guddommelig arv, at vi har del i Jesu Kristi herlige evangelium, og at vi hører til dem der har gavn af det præstedømme som den Almægtige har oprettet til velsignelse for sine sønner og døtre. Brødre og søstre lad os vandre oprigtigt og ærligt i al vor omgang med hinanden. Lad os styre al vort hovmod eller vor stolthed og vandre ydmygt for Gud, ved at værdsætte og respektere alle vore medmennesker.

Må Herrens velsignelser være med jer, mine kære søskende. Må Herrens fred hvile i jeres hjem og må I have kærlighed til ham i jeres hjerter. Gud være med jer til vi ses igen, dette beder jeg ydmygt om, idet jeg giver jer mit vidnesbyrd om sandheden af guddommeligheden af dette værk. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum går ud efter mødets slutning.

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det øverste Præsidentskab

Marlon G. Romney
Førsterådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver

De tolv Råd

Ezra Taft Benson

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

De halvfjerd's Præsidium

J. Thomas Pjans

Carlos E. Atasy

M. Russell Bellard

Deen-L. Larsen

Roydon G. Demick

G. Homer Durheim

Richard G. Scott

Maron D. Hames

A. Theodora Tule

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

Raul H. Dunn

Herman Rector, Jr.

Loran C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Priviger

W. Grant Binghamer

Robert D. Hales

Aakey Y. Komafu

Joseph B. Wiffith

Gene R. Cook

Charles D'Oliver

William R. Bratford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

James M. Parmer

Hugh W. Pinnock

F. Enzo Busche

Yoshitako Kuzachi

Ronald E. Pothman

Derek A. Culbert

Robert L. Blacoman

Rex C. Reese, Sr.

F. Burton Howard

Teddy E. Brineston

Jack H. Gosling, Jr.

Angel Abvra

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Halsetson

Diverso Harris

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

H. Burke Peterson

Victor L. Brown

J. Richard Clarke

Victor L. Brown

Richard Clarke

De halvfjerd's første Kvorum

Emeritus generalautoriteter

Emeritus medlemmer af De halvfjerd's første Kvorum

Emeritus
patriark

Ebened G. Shinn

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernard P. Blockstark

James A. Calmore

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Leslie Stove

Det præsiderende Biskopråd

Billeder fra den
154. årlige
generalkonference
i april 1984

